

Landamerkjамál Klepps og Bústaða
Bæjarstjórn / Th. Thomsen. 1891-1893

Aðfnr. 1356 a

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

www.borgarskjalasafn.is

Heimilt er að vitna í skjölin og skal þá geta uppruna þeirra.

Ljósmyndun þessara skjala var styrkt af Þjóðskjalasafni Íslands.

© Borgarskjalasafn Reykjavíkur

SKJALASAFN

REYKJAVÍKURBÆJAR

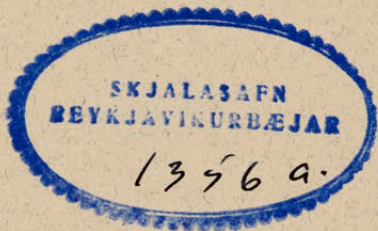
Landamerkjámál
Klepps og Bústaða

Bæjarstjórn / Th. Thomsen

1 8 9 1 - 9 3

.077.3 - .073.544 D.17

Aðfnr. 1356 a

Franz Edvard Siemsen

Sysselmand i Fjorar og Gullbringusysse

Gjör vittetligt: Aar 1891 den 7. December blev Fjorar- og Gullbringusyssets Markeskjelsret sak paa Syssel- ets Kontor og holdt af den ordiare Dommer, Syssel- mand Franz Siemsen tillige med Meddomsmænd- ene Þordur Gudmundsson, Þordur Runolfsson, Gisti Gislason og Halldor Jonsson.

Hvor da blev foretaget

Sagen: Reykjavik Byraad kontra

Ljóbmand H. Th. A. Thomsen angaaende Grænseskjel mell- em Kleppur og Bustadir

Retten's Formand fremlagde et Brev fra By- fogeden i Reykjavik, dat. 21. Oktober d. Aar tillige med tilhørende Bilag, deriblandt Cver- og Under- retsakt, men ifølge Overrettens Dom blev Markes- skjelsrettens Dom af 19. Maj d. Aar kjendt ugyldig og Sagen hjemvist til ny Taakjendelse i Realiteten. Byfogedens Brev mærkes Nr. 1 og de fremlagde Bi-

lag 1-4 og lyde som følger:
Nr. 1.

Byfogeden i Reykjavík
21. Oktober 1891

Idet jeg herved tillader mig at sende Dem,
Hr. Sysselmand, Overretsrådet i Tager: Reykjavík By
kontra Kjøbmand H. Th. A. Thomsen angaaende Grænse-
skjelt mellem Kleppur og Buskadur, tillige med tilhør-
ende Bilag, deriblandt Under- og Overretsakt inde-
holdende en tidligere Behandling af Tager, tillader
jeg mig tjenstlig at anmode Dem om naany at fore-
tage denne Sag tilige med Meddomsmænd og deri
afsi en Realitetsdom, i Henshold til det i Lands-
overretsdømmen foreskrevne.

Halldor Daniëlsson

Til

Sysselmanden i Kjosar- og Gullbringusýssel.
Fremlagt i Kjosar- og Gullbringusýssets Markeskjelsret 7/12 1891
Franz Siemsen.

1 ad Nr. 1.

Justitiarius og Assessorer
i den kongelige islandske
Landsoverret.

Gjøre vitteligt: Aar 1891 Mandag den 6. Julimaaned
blev Landsoverretten sat og holdt af de ordinære
Domere. Landfoged A. Thorssteinsson fremlagde
et Brev, dat. 2. d. M., hvorved han beskiktes til i

Assessor Jon Jónsson's Fravarelse af Jurgere som
2. Assessor og Justitssekretær.

Hvor da blev foretaget

Sagen Nr. 17/1891: Reykjavík Byraad
kontra
H. Th. A. Thomsen.

Paa Appellantens Vegne mødte Overretsagfører
Hannes Hafstein og fremlagde Nr. 1: Påvning i Sagen,
Nr. 2: Akt, Nr. 3: Overretsakt, Nr. 4-9: Markeskjels-
akt tillige med 5 Bilag, Nr. 10: Deduktionsind-
læg dat. i Dag. Retsdokumenterne Nr. 2-9 følge
med denne Akt in originali, men Nr. 1 og 10
lyde som følger:

Nr. 1:

Justitiarius og Assessorer
i den kongelige islandske
Landsoverret

Gjøre vittetligt: For os har andraget Byfoged
Halldor Danieltson paa Reykjavík Byraads
Vegne, hvorledes Byraadet ser sig nødsaget til at
indanke til Landsoverretten en inden Kjosar-
den 19. d. M.)
(sic) og Markeskjelsret afsagt Dom i en Sag mellem
dette og Kjøbmand H. Th. A. Thomsen angaa-
ende Grænseskjel mellem Jorderne Kleppur og
Pustadir, som ved Landsoverretsdom af 8.
December f. Aar blev hjemvist til Markeskjels-
retten til ny Paadkjendelse, men ved den den
af Markeskjelsretten paa ny afsagte Dom af 19.

d. M. kjendes der for Ret:

"Denne Sag afvises

Af Sagens Omkostninger 14 - fjorten - Kroner bør Sagens Parter udrede hver sin Halvdel.

Dommen at ^{efterkommes} fuldbyrdes inden 15 Dage fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Appellanten agter for Overretten at gjøre den Paastand, at denne Dom i enhver Henseende kjendes ugyldig, at Sagen paany hjemvises til Paakjendelse i Realiteten samt at Dommerne under daglige Tvangsmulfter tilpligtes inden en passende Anstand at afsige en Dom i Sagen. Ligeledes agter han at paastaa at Markeskjelsdommerne blive dømte og multerede ifølge Lovens Strenghed for den i Dommen indeholdte Retten's Fornektelse og Trods. — Endvidere agter han at paastaa at Markeskjelsdommerne hver især blive idømte lovbestemte Bøder, 200 Lod Sølv, for uden Anledning at have undladt at afsige Dom i Sagen i henimod 20 Uger, eller 14 Uger udover det efter Loven tilladelige, og endelig agter han at paastaa at Markeskjelsdommerne blive in solidum eller in solidum tillige med Parter H. Th. A. Thomsen dømte til skadesløst at udrede alle af Appellen og den indankede Doms Afsigelse flydende Omkostninger samt alle ved en ny Forretning af Sagen forarsagede Udgifter skadesløse.

Derfor indstævnes herved Tjebmand H. Th. A

Thomson i Reykjavik til at møde for os i den kongelige islandske Overret Mandagen den 6. juli næstkommende paa sædvanligt Sted og Tid, for der og da at se Dokumenter og Bevisligheder i Rette lagte, Saggivelse og Paastande at paa-høre, Tilsvær at give og Dom at lide saaledes som foran er angivet og nærmere vil blive forklaret for Retten.

Ligeledes indstævnes Markeskjetsdommerne, Lyselmand Frans Siemsen i Havnefjord og Bønderne Gisti Gistason i Leirvogstunga, Hall-dor Jonsson i Pomoddal i Mosfellsveit, Þóroddur Þunolfs-son i Moar paa Skjalarnes og Þóroddur Guðmundsson paa Hlati i Kjos til at møde paa samme Tid og Sted, for der og da at paa-høre Klager, Tilsvær at give og Dom at lide til Straf og til Udredelse af Sagsomkostninger samt andre Bøder, saaledes som foran er angivet.

Fortæggelse og Lovdag er afskaffet ved Forordning af 3. Juni 1796.

Til Bekræftelse er Overrettens Segl og Justitssekretærens Navn

Reykjavik 30. Maj 1891
(L. S.)

Stævningsgebyr 83-
tre og firsindstyve - Pre
betalt
J. J.

Jon Jensen.

Ár 1891, Mánadag den 8. Júlí voru við, edgjafstede
 Staevnevidner, til Stede þáa Moar þáa Kjalarnes
 og forkyndtu þer foranskrevne Klage for Bonden
 Þóður Þunólfsón þáa hans looflige Bopæl.

Þetta bevidne við í Hlenhold til den af os aflagte
 Staevnevidnersied ved underskevne Navne og Segl.

Betalte 2 kr. J. Jonsson. E. Magnússon.
 -to Kroner- (L. S.) (L. S.)

J. J. E. M.

Ár 1891, Tirsdag den 9. Júní blev af Staevne-
 vidner i Kjorsarsyrjel foranskrevne Klage forkyndt
 for Repstýrer Þóður Guðmundsson þáa Nedri-
 Hals í Kjór. Þetta bevidne við í Hlenhold til
 vor Staevnevidnersied samt ved vore Navne.

Betalte 2 kr. Jon Guðmundsson Olafur Jonsson
 -to Kroner- (L. S.) (L. S.)

J. G. O. J.

Ár 1891, Torsdag den 11. Júní kl. 9 f. M.
 have við undertegnede Staevnevidner i Mosfellis-
 sveit í Kjorsarsyrjel forkyndt foranskrevne Lands-
 overretsstævning for Repstýrer Halldor Jonsson
 personlig þáa hans looflige Bopæl í Þormods-
 dal. Ligeledes have við samme Dag kl. 1 e. M.
 forkyndt den samme Stævning for Sýrrelkombe-
 medlem Gisti Gíslason ^{personlig} þáa hans looflige Bopæl
 Leirvogstunga.

Þetta bevidne við í Hlenhold til den af os aflagte

Skænevidneried ved vore Navne og Segl.

Edendur Þorsteinsson. Jon Arnason.

Betaling 2.50 (L. S.) (L. S.)

-to Kroner og halv-
bræðrindstýve Gre-
Betalt.

Aar 1891, Lördag den 13. Junimaaned have vi undertegnede edfæstede Skænevidner i Gardarep forkyndt foranskrevne Landsoverretsstævning paa Indstævnte Hr. Lyssemand Franz Siemsen's Bopæl i Skænefjord her i Keppen, for Indstævnte selv, hvem vi traf hjemme. Dette bevidne vi i Henshold til den af os aflagte Ed og bekræfte ved vore Navne og Segl.

M. Brynjolfsson. Filippus Filippusson.

Gedyr 1kr. (L. S.) (L. S.)
Betalt

M. Brynjolfsson.

Aar 1891, Tirsdag den 16. Junimaaned have vi undertegnede edfæstede Skænevidner i Reykjavik forkyndt foranskrevne Overretsstævning for Ljóbmand H. Th. A. Thomsen personlig, i sammes Butik her i Byen.

Dette bevidne vi i Henshold til vor Skænevidneried ved vore Navne og Segl.

P. Björnsson. Þorsteinn Gunnarsson.

Betaling 1kr. (L. S.) (L. S.)

-en Krone -
P. B. P. G.

Fremlagt i Landsoverretten 6. Juli 1891

A. Thorsteinsson.
advok.

Nr. 10:

Sagen: Reykjavik Byraad
(Kleppis Gær)
kontra

H. Th. A. Thomsen og
Markeskjelsdomerne i
Ljosar- og Gullbringusyrrel.

Jeg tillader mig herved at fremlægge:

1. Stævning, dat. 30. Maj sidstafvrigte
2. Akt fra Ljosar- og Gullbringusyrrels Markeskjelsret, dat. 19. Maj d. Aar.

Som Bilag til denne Akt fremlægges:

3. Overretsakten i Sagen.
4. En af Markeskjelsretten tidligere udgiven Akt tillige med Bilag vedlagte in originali

Angaaende Appellen af nærværende Sag skal jeg fremhæve, at efter at Landsoverretsdommen af 8 Dec. f. Aar havde kjendt Markeskjelsdommen i denne Sag, fra 28. Juni f. Aar, ugyldig og hjemvist Sagen til ny Paakjendelse, blev Overrettens Akt tillige med andre Sagen vedrørende Dokumenter indsendte til Markeskjelsrettens Formand med Paastand om, at Markeskjelsretten paany paakjendte Sagen i Realiteten i Henhold til Landsoverretsdommen. Sysselmanden modtog

Dokumenterne den 31. Dec. f. Aar, men endelig den 19. Maj d. Aar afholder Markeskjelsretten Møde hvorpaa den afsiger den Dom, at eftersom Domstolen ifølge almindelig Proceesmaade hverken har Hjemmel eller er sig i Stand til at paakjende en Sag to Gange i Realiteten, da bør Sagen afvises fra Markeskjelsretten. Markeskjelsrettens Grunde ere saaledes to, 1° at den er incompetent, 2° at den er ihabil.

Den Paastand at Markeskjelsretten er incompetent til at paakjende Sagen, skjönt den i samme tidligere har afsagt en Dom, hvilken derpaa Overretten har kasseret formedelst lostridig Afgjørelse af Sagens Realitet, maa enten begrundes paa den Anskuelse, at Landsoverrettens Domme ikke beridde nogen Autoritet overfor 5 Markeskjelsdommere og at Markeskjelsdommen saaledes endnu staar ved Magt samt at Sagen, til Trods for Annulationen, er res judicata, eller ogsaa maa den begrundes paa den Anskuelse, at et eller andet, som Markeskjelsdommerne kalde for almindelig Proceesmaade, har mere Gyldighed ifølge Loven end den gjældende Lovs ligefremme og tydelige Bestemmelser. Begge Anskuelser ere lige urimelige. 12 § i Markeskjelsloven af 17. Marts 1842 hjemler Kassation af Markeskjelsdomme

formedelst lovsstridig Afgjørelse af Sagens Realitet og foreskriver i dette Tilfælde at Sagen skal hjemvises til ny Paakjendelse, og selv om disse Lovens Bestemmelser maaske ere af noget særskilt Natur sammenlignede med Proecsmaaden i almindelige Privatsager, da bør Lovene dog forhaabentlig vare mere afgjørende end en Markeskjelsdoms Vilkaarlighed.

Hvad den anden Paastand angaar, at Markeskjelsretten har været inhabil til at paakjende Sagen paany eller ikke set sig i Stand dertil, skal jeg kun fremhæve, at Følgen af, at en Dommer erkjender sig for inhabil i en eller anden Sag, er ikke den, at han bør afvise Sagen, men derimod at han bør vige Plads ifølge en Begrundet Kjendelse. At en Dommers Inhabititet skal gjælde Afvisning, er noget ganske nyt. I den høje Landsoverrets Dom fremhæves ~~der~~ tilstrækkelig tydelig, hvad der maa anses at være lovtig bevist i Sagen, og Markeskjelsdommen har saaledes ingen Undskyldning i det Paastud, at den har manglet Oplysning om, i hvilket den skulde forandre sin Anskuelse og det behøvede i Sandhed ikke at medtage lang Tid at afsige en Dom i Sagen paany. Alligevel har Dommers Afsigelse trukket ud til henimod 20^{Uger} efter at Sagens Dokumenter og

11

Paastanden om Overretsdommens Fuldbyr-
else vare komne Markeskjetsrettens Formand
i Hænde. Ved Dommens Annulation og
Hjemvisning maa Sagen eo ipso anses for at
være igjen falden ind under Markeskjets-
rettens Dom, ligesom Markeskjetsretten heller
ikke har paany optaget den til Dom, men
derimod afsagt Dom i Sagen, saaledes som
den foretaa, i umiddelbar Fortsættelse af ^{den} for-
rige Behandling. Dommeværens Pligt til ikke
at beholde Sagen længer end 6 Uger (jfr. For-
ordn. af 3. Juni 1796 § 23) til Overvejelse og
Paakjendelse, maa derfor blive aktuel paany,
naar Sagen og Landsoverrettens Dom - som
annulerer Markeskjetsrettens Dom - samt
Byraadets Paastand ere komne Markeskjets-
rettens lovmæssige Repræsentant i Hænde,
og Markeskjetsretten (eller i alt Fald dens
Formand) har saaledes paadraget sig den
i 1-5-8 jfr. Forordn. af 3. Juni 1796, § 23 i. f.
foretagne Bøde, hvorfor jeg paastaar, at
disse Bestemmelser blive bagne til Følge.

Da Markeskjetsrettens Afvisningsdom ikke
har nogen væsentlige Grunde at støtte sig
til, men gaar stik imod den høje Lands-
overrets Dom, idet den ^{for} nægter Reykjavik
Byraad den Ret, som dette ifølge en høj-
ere Domstols Kjendelse øjensynlig til -

tilkommer, saa finder jeg mig nødsaget til at
paastaa, at Dommere ifølge Loven idømmes
Bøder for Rettens Fornægtelse og Trods imod Over-
retten.

Derpaa tillader jeg mig at nedlægge den Paa-
stand:

At den indankede Afvisningsdom bliver an-
muleret og Sagen paany hjemvist paa Dommer-
nes Bekostning til lovliger Paa kjendelse i
Realiteten, at de i Stævningen nævnte Marke-
skjetsdommere under daglige Frangsmulter til-
pligtes paany at tage Sagen under Behandling
inden en passende Anstand f. Eks. 8 Dage, at
Dommerne ifølge Loven idømmes Bøder for
Rettens Fornægtelse og Trods imod Overretten,
og at hver især ifalder en Bøde paa 200 Kroner
for ulovlig Forhaling af Domsafsigtelse i Sagen
samt endelig at Dommerne in solidum eller
in solidum tilige med Sagens Part H. Th. A.
Thomsen tilpligtes at udrede alle af Appellen
flydende Omdroinger med 100 Kroner eller
ifølge Rettens Skjøn.

Derpaa indlader jeg Sagen til Dom med Forbehold.

Reykjavik 6. Juli 1891.

Arbdigt

Hannes Hafstein

Til

Landsoverretten

Fremlagt i Landsöverretten 6. Juli 1891.

A. Thorsteinsson.

Indstævnte, Kjøbmand Thomsen, mødte person-
lig og begjærte 3 Ugers Anstand og Dokumenterne
laante.

Den indstævnte Underrettsdommer Franze
Siemsen mødte paa egne samt de indstævnte
Meddomsmænds Vegne og begjærte 3 Ugers
Anstand.

Retten bevilgede den begjærte Anstand og
udlaante Dokumenterne Nr. 1-10 til Ind-
stævnte H. Th. A. Thomsen, dog saaledes at
de andre indstævnte (Dommere) skulde i Løbet
af samme Tidsrum have fri Adgang hos ham
til at benytte Dokumenterne.

Retten heve

L. E. Sveindjörnsson. Kristjan Jonsson. A. Thorsteinsson.
const.

Aar 1891, Mandag den 27. Julimaaned
blev Landsöverretten sat og holdt af de
ordinære Dommere.

Hvor da blev foretaget

Sagen Nr. 17/1891: Reykjavik Byraad
Kontra

H. Th. A. Thomsen.

Den indstævnte Underrettsdommer mødte
personlig, tilbageleverede Sagens Dokumenter
Nr. 1-10 og fremlagde Nr. 11-12: Forsvarssind-

læg, dat. 25. d. M., tillige med 1 Bilæg (Uddrag af Hjórar- og Gullbringusýssets Domsprotokol, vedrørende en Extraretsdom af 31. August 1886 i Sagen: Reykjavík Byraad Kontra Ingjaldur Sigurðsson. Indlod derpaa Sagen til Dom. Forsvarsindlægget (Nr. 11) indføres her, men Nr. 12 følger denne Akt in originali.

Nr. 11:

Forsvarsindlæg

i Sagen: Reykjavík Byraad
Kontra

H. Th. A. Thomsen

angaaende Grænseskjæl mell-
em Kleppur og Bustadve
samt

Kontra

Hjórar- og Gullbringusýssets
Markeskjælsdommere.

Samtidig med at jeg herved tilbagleverer den ærede Ret Sagens Dokumenter, som de indstævnte have faaet laante, skal jeg paa egne og Meddommeres Vegne tillade mig at tage til Gjensvar i samme, siden vi indstævnes til fuldkommen Ansvar for den Dom som vi afsagde i Sagen den 19. Maj-maaned sidstafvrigte. Jeg har tilbuddt mig at forandre Sagens Benaonelse, saaledes som

den er i den af Appellantens Fuldmægtig frem
lagte Deduktionsindlæg, idet jeg ikke anser
Reykjavik Byraad for at være Stepps Ejer.
Da jeg læste samme Fuldmægtigs Deduktions-
indlæg saavel i nærværende Sag som i Sager
angaaende Grænseskjel mellem Laugarner
og Bustadir, som han har fremlagt i Lands-
overretten, indraa jeg, at han havde benyttet
et sig af, at ingen af Markeskjelsdommeene
mødte der, og at han derfor har tilladt sig
at bruge adskillige Skoser og krænkende
Udtalelser om Markeskjelsretten, som,
hvad enten han gjør det som Sagfører eller
som Landsekreter, ikke bør lades upaa-
talte. Hann siger saaledes f. Eks. i sit De-
duktionsindlæg af 6. Okt. 1890: Men howed
bemærkes, at ligerom alt det Vaar om Laxe-
fiskeri ~~et~~. Siden Landsoverretten ikke
har fundet Anledning til ex officio at
mulktva Fuldmægtigen for disse Udtal-
elser, især da ingen af os var til Stede for
at fremkomme med en saadan Paastand,
saa skal jeg tillade mig at nedlægge den
Paastand, at disse Udtalelser blive morti-
ficerede og Fuldmægtigen idømmes Bød-
er ifølge Lovens Strenghed for at have
brugt dem, forat han senere hen, hvis han
kommer til at føre flere Sager for Over-

retten, skal optræde med mere Høflighed og ikke fremkomme med den Sags dristige Udtalelser, som han synes at have vænnet sig til. Efter at Markeskjelsretten har paa Kjendt Sagen efter bedste Vidende og Samvittighed, synes det fuldstændig upassende, at den skal behøve at døje krænkende Udtalelser for en højere Domstol af en der anraak Sagfører.

Med Landsoverretsstævning af 30. Maj d. Aar har Byfogeden i Reykjavik paa Byraadets Vegne samme Steds - efter Sigende ifølge Opfordring fra Fuldmægtigen her for Overretten - indstævnt mig tillige med Meddomsmænd for Titwar at give og Dom at lide m. m. af følgende Gunde:

1° At vi ved Ljosar- og Gullbringusyssels Markeskjelsdom, afsagt 19. Maj d. Aar, afsviste en Sag angaaende Grænseskjel mellem Kleppur og Bustadir, - men Markeskjelsrettens Dom i samme, som blev afsagt den 28. Juni-maaned f. Aar, var bleven kasseret ved en af Landsoverretten den 8. Decembermaaned s. Aar afsagt Dom, og Sagen igjen hjemvist til Underretten. I denne Henseende har Appellantens Fuldmægtig paastaet, at vi blive idømte lovtige Bøder for Rettens Fornektelse og under daglige Frangsmulktter tilpligtes at tage Sagen paany under Behandling.

inden en passende Anstænd, som Ovevretten bestemmer, j. Eks. 8 Dage.

2° At vi hver især ifalde en Bøde paa 200 Kroner for ulovlig Forhaling af Domsafsiggelsen.

Endelig har samme Fuldmægtig paastraaet, at Dommene in solidum eller in solidum med Sagens Part H. Th. A. Thomsen tilpligtes at udrede alle af Appellen flydende Omkostninger med 100 Kroner eller ifølge Rettens Skjøn.

Ad 1°. Appellantens Fuldmægtig siger i sit Deduktionsinlæg af C. d. M.: "Da Markeskjetsrettens Afvisningsdom ikke har den mindste lovlige Grund at støtte sig til" etc.

Jeg skal tillade mig at fremlægge for den ærede Ret Gjenpart af Ljosar og Gullbringussets Markeskjetsretsdom af 31. August 1886 i en Sag, som Reykjavik Byraad anlagde imod Ingjaldur Sigurdsson paa Lambastadir angaaende Menighed om Grænseskjel. Ifølge denne Dom blev Sagen afvist af den Grund, at Retten ikke var kompetent til at paa kjende Sagen i Realiteten, og i Dommens Premisser staa blandt andet følgende Ord: "Og ^{eftersom} det endvidere er Markeskjetsrettens Anskuelse, at ingen Domstol ^{ifølge Lovin} er kompetent til at paa kjende en Sag

to Gange i Realiteten, med mindre den ældre Dom er bleven kasseret af formlige Grunde - hvilket her ikke er Tilfældet - da ere Dommerne i denne Sag komne til den Overbevisning, at de ere inkompetente til paany at paakjende nærværende Sag i Realiteten ifølge Landsoverrets^{dommens} Bestemmelse, samt at Sagen bør afvises. Formand i denne Markeskjelsret var den nuværende 1. Assessor og eftersom denne Dom støtter sig til den samme Afvisningsgrund som vores nu indankede Dom, da rettes disse Skors og kranke Udtalelser, som Fuldmægtigen tillader sig at bruge om os, ogsaa mod Assessoren og dem som sad i Retten tillige med ham, og de kan derfor ogsaa tillage sig disse Udtalelser. Denne Dom er ikke bleven indanket, hvilket heller ikke lader sig gjøre mere; Grunden til at det ikke er sket kunde tænkes at vare den, at Landsretskræfterne har været nødvendig for at bringe Byraadet til Fornuft. Da vi nu havde denne uforandrede Dom for os, mente vi, at vi - Trods Fuldmægtigens Udtalelser - havde tilstrækkelig gyldig Grund til at bygge vor Dom paa den, siden vi fuldstændig dens Afgjørelse og Grunde.

Hvor der i 12. § af Markeskjelsloven af 17. Marts 1832 fremhæves, at Overretten kan

kassere en Markeskjætsdom, og da der hjem-
 vise Sagen, saa forstaar jeg den Bestemmelse
 saaledes, at den samme Markeskjætsret
 ikke er competent til at paakjende Sagen
 paany, hvis Dommen kasseres i Realiteten,
 med mindre nye Dokumenter er bleve
 fremlagte for Overretten, som ikke have
 foreligget Markeskjætsretten, og med mindre
 Overretten mener at de ere af den Beskaffen-
 hed, at de kan forandre Sagens Afgjorelse,
 men jeg kan umulig indse, at Hensigten
 med Hjemvisningen kan være, at den
 samme Markeskjætsformand og Meddoms-
 mænd skal paakjende Sagen paany i
 Realiteten ifølge de samme Dokumenter
 som før. Nu kan det muligvis tænkes, at
 Overrettens Mening har været, at andre
 Dommere skulde paakjende Sagen, men
 i det Tilfælde skal det fremdrives, at i
 Byfogedens Brev til mig af 31. December
 f. Aar anmodes jeg om at tage denne
 Sag til ny Paakjendelse tillige med ved-
 kommende Meddomsmænd, hvilket og-
 saa skebe. I Henhold til det foran anførte
 protesterer jeg fuldstændig imod den af
 Appellantens Fuldmægtig^(sub Nr. 1) nedlagte Paa-
 stand og samtidig tillader jeg mig at
 paastaa, at den indrækkede Dom bliver stad-

fasthet saaledes, at Oovertens Mening
er, at de samme Dommeere ikke ^{skal} paa kjende
Sagen paa ny i Realiteten.

Ad 2°. Endvidere har Appellankens Fuld-
magtig paa staach, at jeg tillige med mine Med-
domsmaend bliver hver især idømt 200 Kroners
Bøde i Henhold til Bestemmelserne i N. L.
1-5-8 jfr. Forord. af 3. Juni § 23 i.f. for ulovlig
Forhaling af Domsafsigtelse i Sagen. Denne Paa-
stand kan selvfølgelig kun rettes ^{mig} til Juralene som
Retten's Formand, men ikke til Meddomsmand-
ene. Rigtigt nok fremhæves i § 23 i.f. af Forordn.
3. Juni 1796, at ender af Dommeere skal
erlægge denne Bøde, men der forudsættes
ogsaa, at alle Dommeere ere lovkundige,
en helt anden Sag er det derimod med
Markeskjelsager, hvor Meddomsmændene
skal være Bønder, og som Følge der af ere
uden Undtagelse - idet mindste her i Landet
- ulovkundige Mænd. Det synes derfor
hemmelig urimeligt at fordre, at de skal
kjende Loven eller være lovkundige. Til
min egen Undskyldning skal jeg derimod
tillade mig at fremhæve følgende: I Marke-
skjelsloven jfr. § 10 forudsættes der at en Dom
angaaende Grænseskjel bør afsiges strax,
med andre Ord denne Lov tillige med
andre deri indeholdte nye Bestemmelser.

har efter mit Skjøn, hvad Markeskjetsager
 angaar, ophevet Bestemmelse i N. L.
 1-5-8 jfr. Forordn. 3. Juni 1796 § 23 i. f., ved
 at foreskrive at en Dom skal afsiges in
 continenti, hvorpaa der strax skal af-
 sættes tydelige Grænseskjel, saaledes som
 de ere fastsatte i Dommen. Naar nu deri-
 mod en Markeskjetsdom kasseres af
 Landroverretten og hjemvises til Under-
 retten, da findes der ingen steds i
 Loven Bestemmelse om, inden hvilken
 Tidsrum en Dom bør afsiges paany i
 Sagen. Hvis Bestemmelse i 1-5-8 jfr.
 § 23 i Forord. 3. Juni 1796 i. f. skulde
 kunne komme til Anvendelse her, da
 burde Sagen paany optages til Dom i
 Markeskjetsretten og Sagens Parter
 endog maatte sammen kaldes. Dette
 er ikke blevet paastaaet, og er derfor
 ikke sket, og derfor bestuttede jeg mig til
 at sammenkalde Meddomsmændene, naar
 det var mig og dem bejligt, og paa den for
 Sagens Parter bekvemste Tid. Som det
 maa være bekjendt dem, som ere eller have
 været ansatte i besværlige System, iblandt
 hvilke Lyosar- og Gullbringusystemet maa
 regnes, saaledes ere de første Maaneder
 den besværligste Tid for Embedsmændene;

de medgaa næsten udelukkende til Afleggende af Regnskaber, og naar disse ere sluttede tages der fat paa Mandtalsprotokollens Udretning samt Forberedelseerne til Sysselkomiteens Sammenkomst. Som man husker indtraf der tillige vedholdende Regnvejr i de første Maanedene af Aarek, hvilket gjorde det vanskeligt at komme frem; dertil kom at en af Meddomsmændene, Pordur Gudmundsson fra Nedri-Hals, var afreist til Fiskepladsen og jeg fandt det kungt at behøve at indkalde ham til Markstjetersret midt i Fiske-tiden, og derved maaske bewirke, at hans Baad ikke kunde komme til Lós saalange Markstjetersretten varede. Eftersom det nu ikke var langt indtil Sysselkomiteen skulde komme sammen, og to af Meddomsmændene vare Medlemmer af samme, ansaa jeg det for det mest hensigtsmæssige at forene begge disse Møder, for derved at spare Udgifterne saa meget som muligt, og forat Meddomsmændene ikke skulde blive forulejlignede hjemme fra oftere end nødvendigt. Derfor indkaldte jeg Meddomsmændene til et Møde hos mig den 19. Maj, men Sysselkomiteens Møde ^{skulde} afholdes den 20. s. M. Derved bleve Udgifterne ved denne Sag ^{ialt} ~~Kun~~ 14 Kroner. Selv om nu

Reykjavíks Byraad har overflødige Midler til Bekostning af denne Sag og andre, saa er det dog Dommevneres Pligt at spare Sagens Parter for unødvendige Udgifter. Ifølge det foran anførte tillader jeg mig ogsaa at protestere imod denne af Appellantens Fuldmægtig nedlagte Paastand om Bøde, idet jeg retter den Paastand til den høje Overret, at jeg tillige med Meddomsmænd bliver frijunden for samme.

Det vilde være Synd om man sagde, at Appellantens Fuldmægtig var berøden i sin Paastand om Sagsomkostninger, eftersom han forlanger 100 Kroner i denne Sag, og andre 100 Kroner i Sagen mellem Laugarnes og Bustadiv. Deduktionsindlægget vidner selvfølgelig om at han har været yderst omhyggelig i Udarbejdelsen af samme, samt at det har medtaget en betydelig lang Tid for ham at faa det færdigt, men til Trods for dette skal jeg tillade mig paa egne og Meddommernes Vegne at protestere imod enhver Sagsomkostningspaastand fra hans Side, eftersom jeg maa anse at Indankningen af denne Sag - idet jeg henviser til Parternes Deduktionsindlæg - synes at skyldes Prede og den Sags Førelse imod mig og Meddomsmænd, foruden at den

er fuldstændig ugrundet.

Jeg skal saa ikke gaa videre ind paa Sagen denne Gang, men tillader mig at nedlægge den Paastand:

1. At Appellantsens Fuldmægtig, Landsekretar Kanner Hafstein ifalder Bøder ifølge Lovens Strænghed for de krænkende Udtalelser, som han har tilladt sig at bruge i sine Deduktionsindlæg om Ljosar- og Gullbringuryrsets Markskjelsret, og at i særdeleshed Ordet 'Vaas' i sammes Deduktionsindlæg af 6. Okt. 1890 samt andre ørerørende Udtalelser mortificeres

2. At jeg tillige med Meddomsmænd bliver fuldstændig frifundet for hans Paastand i denne Sag samt

3. At den indankede Dom bliver stadfæstet.

Derpaa indlader jeg Sagen til Dom med Forbehold.

Kaonefjord den 25. Juli 1891.

Ørbødigst

Franz Piemsen.

Til

den kongelige Landsoverret.

Fremlagt i Landsoverretten 27. Juli 1891

Meddomsmænds Jon Jensen.

Paa de indstævntes Vegne mødte consti-

tværet Ouevrets sagfører Ásmundur Sveinsson
 og fremlagde Nr. 13: Forsvarsindlæg, dat. 27.
 Juni d. Aar. Indlød derpaa Sagen til Dom.
 Det fremlagte Dokument lyder som følger:

Nr. 13:

Eftersom den ærede Sagsøger i denne Sag
 paa Reykjavík Byraads Vegne påstår, at vi
 undertegnede Meddomsmand i den Sag, som
 Reykjavík Byraad anlagde imod Ljóbmand
 H. Th. A. Thomsen, som Gjer af Jorden Bu-
 stadir, angaaende Grænseskjøl mellem bemeldte
 Jord og Laugarnes^(sic), blive idømte Bøder for
 Retkens Fornegtelser og ulovlig Forhaling af
 Sagen, da skal det bemærkes, at vi ikke kan
 indse Grunden til denne Påstand. Vi
 kan ikke indse, at der her kan være Tale om
 nogen Retkens Fornegtelser, selv om vi ^{er}komne
 til det Resultat i vor Dom, at Sagen burde
 afvises; vi har dog påkjendt Sagen efter
 bedste Vidende saaledes, at den burde afvises,
 men vi har ikke neget at afsige en Dom
 i samme. iøvrigt støter vi på at den,
 som har ^{påtaget sig} Sagens Hovedforsvar, vil svare disse
 Punkter i Sagens Deduktion saavel på
 vores som på Marke Skjelsrettens Formand
 Lyrrelmand Franz Siemsen's Vegne. Men
 forsaavidt angaar Bøden for Forhaling af
 Sagen, da haaber vi sikkert at vi stik ikke

berkyldes for den og at vi blive frifundne i den
 Hensende, og forat vise, at vi slet ingen Skyld
 har i Sagens Forhaling udover den loobestemte
 Tid, tillader vi os at fremhæve, at vi slet ingen
 Meddelelse fik om, at vi skulde afriige en
 Dom i Sagen, ^{paa Grænsen af} ~~den~~ ^{Enden} af April-
 og Majmaaned ~~så~~ afsløjte Foraar, da Syssel-
 manden ved et Brev af 27. Aprilmaaned d. Aar
 befalede os at møde hos sig i Havn fjord den
 19. Maj næst efter, hvilket vi ogsaa gjorde. Der-
 ved er det indlysende, at vi ikke har nogen
 Skyld i Sagens Forhaling, eftersom vi ind-
 fandt os den af Retten's Formand fastsatte
 Dag forat paakjende Sagen, deruden havde vi
 slet ingen Grund til at opfordre Formanden
 til at foretage Sagen for til Paakjendelse,
 eftersom vi ingen Meddelelse havde faaet
~~om~~ Iverken fra Sysselmanden eller andre
 Vedkommende om, at Landtroverretten havde
 hjemvist Sagen til ny Paakjendelse, eller
 om hvornaar Sagens Parter havde indsendt
 denne Overrettsdom til vedkommende
 Sysselmand. Vi havde saaledes som anført
 ingen Grund eller Anledning til at under-
 søge dette eller tage os ^{af} Sagen, selv om vi
 havde været vidende om at Forhalingen af
 Sagen gjaldt en saa høj Bøde, som Sagsøg-
 eren paastaar os dømte til at erlægge, lige-

som det heller ikke kunde fordres af os, som
 ere ulookkyndige Bønder og ikke have faaet
 nogen videre Dannelse, at vi skulde vide saa-
 dant. Vi fik heller ikke Sagen tilsendt til
 Gjennemlæsning og Overvejelse og vi vidste
 intet om Landsoveretsdommen undtagen
 hvad der staar i Brevet til Retten's Formand,
 indtil vi indtraf paa Mødet 19. Maj.

Til Bevis for vort Udsagns Rigtighed til-
 lader vi os her at vedlægge Sysselmandens
 Brev af 27. April, ^{til en af os} ^{d. A.} men alle Brevene ere
 daterede samme Dag.

Samtidig med at vi iøvrigt stole paa at
 Sysselmanden eller den, som paa hans Vegne
 fører Sagen, ogsaa vil tage sig af vor Sag
 med Hensyn til andre Punkter i Sagen, ma-
 vi tillige haabe at den høje Ret vil frifinde
 os for alle Sagsøgerens Paastande om Bøder
 for Retten's Fornegtelse og Forhaling af
 Sagen.

P. h. i Leivogstunga 27. Juni 1891
 J. Runolfsson. G. Gíslason. Halldor Jonsson.
 Forour Gudmundsson.

Til

Landsoverretten paa Island.

Fremtaqt i Landsoverretten 27. Juli 1891

Jon Jonsson

Indskævnke, Kjøbmand H. Th. A. Thomsen,

mødte personlig og fremlagde Nr. 14-15. Forsvarsindlæg dat. i Dag, tillige med Gjenpart af et Kort over det omtvistede Landstykke, men Originalen af samme fremviste han i Retten. Indlod derpaa Sagen til Dom med Forbehold. Nr. 15 (Gjenparten af Kortet) følger med Akten, men Nr. 14 lyder som følger:

Nr. 14:

Forsvarsindlæg

i Sagen: Reykjavik Byraad
som Kleppis Gjer
Kontra

Kjøbmand N. Th. A. Thomsen.

Naar jeg skal svare i denne Sag, da kan jeg paa ingen Maade indse, hvorfor eller af hvilken Grund jeg indstaaes i samme, saaledes som den foreligger. For Ojeblikket drejer det sig i Grunden ikke om andet end, hvorvidt Markeskjetsdommerne have gjort Ret i ikke at afsige en Realitetsdom i Sagen, siden deres forrige Dom blev kasseret. Her er der i Grunden slet ikke Tale om mine Rettigheder til det omtvistede Landstykke, men kun om Dommernes Fremgangsmaade i Sagen. Jeg har aldeles ikke nogen Skyld i, at Dommene beholdt Sagen lenger hos sig end Modparten synes passende, og deraf kan der slet ikke følge, at jeg skal komme til at ifalde Bøde af den Grund.

eller ikke er jeg Skyld i, at Markeskjeldsdommerne have afvist Sagen. Jeg hverken har eller kan have nogen Fordel deraf, det er Dommernes at afgjøre. Jeg kan ikke indse andet end at Sagen, saaledes som den nu foreligger, kun maa være anlagt imod Dommerne, og mig saaledes fuldstændig uedkommende, og at jeg paa ingen Maade kan dømmes til nogen som helst Bekostning i denne Sag, og derfor maa blive fuldstændig frifundet, men at Modparten derimod maa blive pligtig at udrede passende Sagsomkostninger til mig, siden jeg indstævnes uden Anledning. Men siden jeg nu er bleven indstævnt, haaber jeg, at det maa blive mig tilladt at gjøre nogle Bemærkninger angaaende den Sags Realitet, hvorefter nærværende Sag har udviklet sig.

Jeg tillader mig at fremlægge for den høje Ret en Korttegning over Grænsekjellene mellem Jordene Skeppur og Bustadir forfærdiget af Agronom Sveinn Sveinsson paa Skanneyri, idet jeg haaber at den høje Ret ikke betvivler denne Tegnings Pigtighed, eftersom Agronom Sveinn Sveinsson anses for at være paalidelig i dette Sag, hvorfor Byraadet i Reykjavik har ladet ham udarbejde en Korttegning over Reykjavik og Omegn. Denne Korttegning viser til -

strækkelig, hvor unøjagtig den Tegning er, som
 Dall Briem fremlagde for Markeskjelsretten og
 som jeg aldrig har anerkjendt for at være rigtig,
 men eftersom det forekommer mig, at Overretten
 i sin Dom har rettet sig efter denne ^{sidsnævnte} Tegning,
 og at den i det hele taget i Præmisserne for
 sin Dom af 8. Dec. f. Aar har udtalet sig saa-
 ledes om Sagens Realitet at Dommen maa
 anses at nærme sig en Realitetsdom, da
 haaber jeg at den høje Ret vil bedre kunne
 finde sig til rette efter den nye Tegning
 end efter den ældre.

Angaaende Udtrykkene i det kongelige
 Skjøde af 11. Dec. 1853 paa Laxefiskerierne
 i Ellidaarnar maa jeg fremhæve, skjøndt jeg
 har gjort det før, at Laxefiskerierne i Ellida-
 arnar ere solgte til Eieren af Bustadvi og
 Artun, og at Dommen i Muslingesagen af-
 gjør denne Menighed, som især er opstaaet
 ved Mangel paa Beviser for Ejendoms-
 retten til det Landstykke, hvor Fiskerierne
 foregaa, eftersom ingen Beviser nogen-
 sinde ere fremkomne imod det kongelige
 Skjodes tydelige Bestemmelser, og ^{der} heller
 ikke kan tjene som saadanne ^{undtagen}
 uigjendrivelige Ejendomsdokumenter, thi
 En eller Andens Vidnesbyrd om Afbenyttelsen
 af et uomgjærdet Landstykke, saaledes som det

mellem Gelgjutangi og Murtutakur beliggende Land, som kun demyktet til Græsgang, indeholder slet ingen Beviser. Det er allerede længe siden at Kongen solgte Kleppur til Konferensraad M. Stephensen i Vídey, og denne protesterede den Gang imod at Fiskerierne indlejedes til andre indtil Gelgjutangi, men da han saa fik det Svar, at han kunde søge sin Ret angaaende dette hos Domstolene, holdt han inde med alle Protester, og hvorfor? Selvfølgelig af den Grund at han ikke kunde bevise sin Ejendomsret til det her omhandlede Landsbykke.

Vidnerne synes kun at have afgivet Forklaring om, hvad vedkommende Ejere af Kleppur have fordret i denne Hensæende, men kan det tjene som Bevis for Ejendomsretten? Jeg kunde føre flere Vidner angaaende hvad min Fader har forklaret og paastaet i denne Sag i modsat Retning, men det bliver slet ikke taget til Følge. Men hvorledes kan den Omstændighed, at Kleppi's Forpagters Kvæg har haft en lige uhindret Adgang til dette uomgjerdede Landsbykke som det Bustadvis Forpagter tilhørende Kvæg, afgive noget end sige kraftigere Bevis end Skjødets tydelige Bestemmelser om, at Fiskerierne ere solgte indtil bestemte Grænseskel for den Jord, som støder op der til.

Det kunde saaledes være indlysende at denne
 Jords Grænseskjæl maa falde sammen med
 Skjællinien for Fiskeriene, hvis de ikke
 enddog falde udenfor denne. Hvis den høje
 Reth underräger den nye Korttegning og
 sammenligner den med den Tegning, som
 jeg fremlagde for Markeskjælretten, haaber
 jeg at den vil kunne indse hvor usandsyn-
 ligt det er, at Murkulækur tillige med
 dens Udspring danne Grænseskjællene mellem
 Bustadur og Kleppur. Denne Bækis Ud-
 spring finder Sted i en Mose, hvis Fordyb-
 ning efterhaanden vil komme til at forlange
 den, saaledes at dens Udspring om 20-30
 Aar maatte vil komme til at ligge i lige
 Linie fra Pristeinar i Bustadaborg, men
 en hel Del søndenfor Pristeinar, idet Vand-
 et baner sig et Afløb henad Jordimønnet hvor
 der er lavet og danner efterhaanden et Leje,
 men løber derimod aldrig opad op paa Sten-
 grunden, der hvor Pristeinar ligge, men disse
 ere almindelig antagne Grænseskjæl, og hvad
 bliver der saa af Landet som ligger inden for
 disse Grænser, naar Murkulækis Udspring er
 forflyttet saa langt opad, at de falde i lige
 Linie mellem Pristeinar og Bustadaborg. Det
 kan dog umulig være det Landstykke, som
 kommer til at ligge under den.

fra Pristeinar til Bustadaborg, eftersom denne Snor ligger over Bætkens Udspring i lige Linie, men Udspringet er langt fra Pristeinar.

Jeg skal ikke denne Gang gaa videre ind paa Sagen, men min Paastand bliver:

1. At jeg bliver fuldstændig frifundet i denne Sag, men at Modparten tilpligtes at udrede til mig passende Sagsomkostninger ifølge Retten's Skjøn,

2. samt at den indankede Dom bliver stadfæstet.

Derpaa indlader jeg Sagen til Dom^{dog} med Forbehold til Gjensvar.

Reykjavik 27. Juli 1891

Arbdødigst

H. Th. A. Thomsen.

Til

den islandske Overret.

Fremlagt i Overretten 27. Juli 1891.

Jon Jenson.

Appellankens Fuldmægtig mødte, begjærte fjorten Dages Anstand og Dokumenterne laante, hvilket bevilgedes.

Retten hæved

L. E. Sveindjörnsson. Kristjan Jonsson. Jon Jenson.

Aar 1891, Mandag den 10. Augustmaaned blev Landsouerretten sat og holdt af de ordinære

Dommere.

Hvor da blev foretaget

Sagen Nr. 17/1891. Reykjavik Byraad

Kontra

H. Th. A. Thomsen.

Appellantens Fuldmægtig mødte, tilbageleverede
Sagens Dokumenter Nr. 1-15 og fremlagde Nr. 16:
fortsat Deduktionsindlæg i Sagen, dat. i Dag,
hvilket lyder som følger:

Nr. 16.

Fortsat Deduktion

i Sagen: Reykjavik Byraad

som Kleppis Gjer

Kontra

H. Th. A. Thomsen et

Angaaende Parten H. Th. A. Thomsens
Forsvarsindlæg tillader jeg mig at bemærke, at alt
hvad han siger om Sagens Realitet er post festum
og Sagen paa dette Stadium fuldstændig uved-
kommende, ligesom jeg heller ikke kan forstaa
hvad han mener med at fremkomme med det
her. Det er dog vel aldrig hans Mening at Lands-
overretten skal forandre eller kassere sin egen
Dom. Jeg negter at gaa ind paa nogen som helst
Discussion angaaende Grænsestjellene nu, og pro-
testerer imod alt hvad Modparten har forklaret om
disse eller den forrige Markeskjets-dom. Her fore-
ligger kun Spørgsmaalet om den indankede sidste

Dom's Lovmæssighed, Spørgsmaalet om, hvorvidt
 Markeskjelsdommerne have været, "habilt" eller
 "competent" til at domme.

Angaaende dette kan en Tegning af Grænse-
 skjellene intet som helst oplyse eller bevise. Jeg pro-
 testere imod den fremlagte Tegning som Lagen
 paa dette Stadium uedkommende, for sent frem-
 kommen, fremlagt uden Hjæmmel og desuden i
 nogle Punkter unøjagtig og forvirrende. Men
 skjøndt der her ikke er Tale om Grænse-
 skjellene, og selv om den højterede Modpart ikke har
 nogen ^{direkte} Skyld i, at Lagen, sidste Gang den var for,
 blev afvist af Markeskjelsretten, saa har han dog
 alligevel en direkte Fordel af, at denne Dom
 faldt saaledes, hvis den kunde staa ved Magt-
 hvorfor han ogsaa har paastaet at den blev
 stadfæstet - og det var derfor en Selvfølge at
 han maatte indstævnes til denne Appel. Mest
 af alle vedkommer Lagen ham. Jeg protesterer
 derfor imod hans Paastand om Sagsomkost-
 ninger samt imod andet, han fremfører.

Forsaa vidt angaar det af Dommerne tillige
 med Rettens Formand fremlagte Forsvarssindlæg,
 skal jeg erklære, at jeg ikke tvivler paa, at de
 har dømt efter bedste Vidende og Samvittighed.
 Men deres Dom indeholder ikke desto mindre en
 Rettens Fornegtelse, selv om det ikke har været
 deres Mening ifølge den Forklaring, som de

har afgivet. Den i en anden Sag tidligere af-
 sagt Dom, som lægges til Grund for nærværende
 Dom, afgiver i Grunden en temmelig svag Støtte,
 idet den tillige bygges paa helt andre Grunde
 end den indankede Dom - Grunden, hvorfor
 den ikke anser Retten for kompetent til at paa-
 kjende Sagen paany, er den, at Landsover-
 retten ikke har givet Oplysning om, hvorpaa
 en ny Dom skulde begrundes, og i alt Fald er
 denne Dom ikke i nogen som helst Henseende
 forpligtende i denne Sag.

Hverken Markeskjelsretten eller den højere
 Overretsassessor, som Sysselmanden henvender
 sine Ord til, er pligtig at rette sig efter alle An-
 skuelser, som ere fremkomne i tidligere Marke-
 skjelsdomme, som vedkommende Overretsassessor
 har haft at gjøre med medens han var Sysselmand,
 og hvis den sidstnævnte mener at han har præ-
 judiceret sig, som jeg ikke forstaar at han være
 tilfaldet, da tvivler jeg ikke paa at han af-
 Valget i mellem to Ting foretrakker at vige
 Plads ex officio fremfor at bygge en ny Dom
 paa dette Præjudikat.

Angaaende Forhalingen af Dommens Af-
 sigelse tvivler jeg ikke paa at Dommerens For-
 klaring er rigtig, og jeg for min Del tager Syssel-
 mandens Undskyldninger gyldige, idet jeg dog
 maa gjøre den Bemærkning, at jeg ikke kan være,

enig med ham om, at § 23 af Forordn. 3. Juni 1796
 er ophævet ved Markeskjels-loven forsaavidt an-
 gaar Markeskjelsager. Nærværende Appels-Proced-
 formaal er, at Afvisningsdommen bliver kjendt
 ugyldig, samt at der gives Sikkerhed for, at en
 Dom bliver afsagt paany inden en passende An-
 stands Udløb saaledes som Loven bestemmer
 samt ifølge de Brevser som foreligge ifølge en
 højere Domstols Kjendelse. Paa den anden
 Side spiller det ingen Rolle, at Dommerne
 ifalder Bøder, og jeg for mit Vedkommende
 har intet imod, at alle Dommerne skaanes for
 alle Bøder, hvis ellers ikke Overretten anser
 det for sin Pligt at anvende disse ex officio,
 men derimod maa jeg bestemt paastaa, at saa-
 ledes som Sagen forelaa, den Gang Afvisnings-
 dommen endelig faldt, var det uundgaaeligt
 at indstævne Dommerne til Ansvar, for det
 første til at betale Udgifterne ved den ulov-
 lige Afvisningsdoms Afsigelse samt ved Sagens
 Appel og Foretagelse paany, eftersom alth dette
 var Markeskjelsdommernes ^{Skyld} derimod ^{kant tilregnes} men ikke Partens d.
 Th. A. Thomsen, og for det andet til at
 ifalde bestemte Trangs bøder til Sikkerhed
 for at Sagen ikke skulde trække saa langt
 ud igjen. At ombale Forhalingen af Sagen
 var fuldkommen loeligt og nødvendigt for at
 sikre sig for Fremtiden. Dommerne har heller

ikke, hverken direkte eller indirekte, havt noget at bemærke derved, at de blev indstævnte til at betale Sagens Omkostninger. Kun har Sysselmanden villet give mig personlig Skylden for at Appellen kom i Gang, idet han har troet at den i det hele taget skyldtes Fjendskab til sig og Meddomsmænd. Men derved er det kun at bemærke, at jeg ikke er Part i Sagen, ligerom det heller ikke er mig bekendt, at jeg nærer noget Fjendskab til Hr. Sysselmanden, men Appellen var nødvendig for at opnaa Ret ^{paa den anden Side} og jeg stiftig til at praeklage mig den Slags Forretninger.

Sysselmandens Paastand om, at jeg ifalder Bøde for at have brugt Ordet, Vaas^s i mit Deduktionsindlæg af 6. Okt. f. Aar, samt at dette Ord mortificeres, synes temmelig pudsig. For det første er den fuldstændig post festum. Det stod ham frit for at møde ifølge Skævingen ved Sagens første Forretning. For det andet er det en Misforstaaelse, at jeg har brugt dette Ord om Dommen; som enhver kan indse, som læser Dokumentet, bruges dette Ord om et vist Afinitet i det af Modpartens Sagfører fremlagte Indlæg og Forsvar. Jeg protesterer imod denne Paastand som ugrundet og uhyemlet. Den Reprimande, som Sysselmanden giver Overretten, fordigaar jeg.

Derpaa protesterer jeg imod alt, som er fremkommet til den indankede Doms Ret færdiggjøre

henviser til alt hvad jeg for har fremført, fastholder mine Paastande, dog med Jævnførelse af hvad jeg for har sagt om Bøderne, og indlader Sagen til Dom med Forbehold.

Reykjavik 10. August 1891

Arbdødigst
Hannes Hafstein.

Til

Landsöverretten.

Fremlagt i Landsöverretten 10. Aug. 1891

Jon Jenson.

Indlod derpaa Sagen til Dom. De Indstævnte mødte, protesterede imod Modpartens Deduktionsfortsættelse, henviste til hvad de for havde fremført og indlod Sagen til Dom. Sagen optaget til Dom.

Retten havde

L. E. Sveindjörnsson. Kristjan Jónsson. Jon Jenson.

Aar 1891, Mandag den 21. September blev Landsöverretten sat og holdt af de ordinære Dommere. Hvor da blev foretaget

Sagen Nr. 17/1891: Reykjavik Byraad
Kontra

H. Th. A. Thomsen og
Markeskjeldommere,
Lyselmand Franz
Siemsen samt Bønd-

erne Gíslí Gíslason,
Halldór Jónsson, Þóroddur
Rúnólfsson og Þóroddur
Gudmundsson.

og deri afsagt følgende

Dom:

Efter som Reykjavík Byraad og Kjøbmand H. Th. A. Thomsen ikke kunde blive enige om Grænse skjellene imellem Jordene Kleppur, som tilhører Reykjavík, og Bustadir, Thomsens Jordejendom, indskjød Byraadet Sagen under Tjósar og Gullbringusýssel Markeskjetsrets Kjendelse, og denne afsagde en Dom i Sagen den 28. Juni 1890. Denne Markeskjetsdom blev indanket til Overretten, hvor Sagen den 6. December 1890 blev paa kjendt saaledes, at Markeskjetsdommen blev kjendt ugyldig og Sagen hjemvist, i Særdeleshed af den Grund, at Markeskjetsretten udelukkende havde begrundet Sagens Afgjørelse paa Bevisligheder, som ikke indeholdt noget som helst Bevis og vare Sagen uvedkommende. Den 31. December f. Aar bleve Sagens Dokumenter tilige med forberedte ^{Overrets} dom afleverede til Sýslemanden i Tjósar- og Gullbringusýssel med den Daastand fra Byraadets Side, at Markeskjetsretten paa ny afsagde en Dom i denne Markeskjets-sag. Markeskjetsretten foretog dog alligevel ikke Sagen förend den 19. Majmaaned, da Sagen paa ny

blev paakjendt saaledes, at Sagen blev afvist fra Markeskjelsretten og hver især af Sagens Parter dømte til at betale Sagens Omkostninger med 14 Kr.

I Dommen motiveres Sagens Afvisning med den Bemærkning, "at den samme Ret ifølge almindelige ^{hverken} Proceesmaade, har Hjemmel eller Competence til at paakjende den samme Sag to Gange i dens Realitet. Denne Dom har Reykjaviks Byraad indanket til Overretten ved Skrivning af 30. Maj d. Aar og nedlagt den Paastand, at Dommen bliver kjendt ugyldig og Sagen paa ny hjemvist paa Dommernes Bekostning til lovlig Paakjendelse i Realiteten, at Markeskjelsdommerne under daglige Tvangs bøder tilpligtes at tage Sagen paa ny under Behandling inden en passende Anstands Udløb, f. Ex. 8 Dage, at de ifalde Bøder for Rettens Fornegtelse og Trods, samt at de hver især idømmes 200 kroners Bøde for ulovlig Forhaling af Sagens Paakjendelse og endelig at Dommere enten in solidum eller in solidum med Sagens Part H. Th. A. Thomsen blive dømte til at udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger med 100 Kroner eller ifølge Rettens Skjøn.

Ekjødmand H. Th. A. Thomsen har som indstævnt i Sagen paastaet, at han bliver

fuldstændig frifunden i samme, at Appellanten
 tilpligtes at udrede ham Sagens Omkostninger
 med et passende Beløb samt at den indankede
 Dom bliver stadfæstet. De indskænkede Dommere
 har tillige påstået, at de blive frifundne i Sag-
 en, og fornemmelig har Markeskjelsrettens For-
 mand, Sysselmand Franz Siemsen påstået,
 at Appellantens Fuldmægtig bliver mulktbort
 for krænkende Udtalelser om Markeskjelsretten
 i hans Deduktionsindlæg, den Gang nærværende
 Sag afvige Vinter var for Overretten, i særdeles-
 hed for Ordet "Daas" i Deduktionsindlæg af
 6. Okt. 1890 samt at disse krænkende Udtal-
 elser mortificeres.

Eftersom § 12 i Markeskjelsloven af 17. Marts
 1882 hjemler at en Markeskjelsag hjemvises for-
 medet en lovstridig Afgjørelse af Sagens Reali-
 tet, og eftersom Landsoverrettens Hjemvisnings-
 dom af 8. December f. A. klart og tydelig frem-
 hæver de lovstridige Punkter i Markeskjelsdom-
 men af 28. Juni 1890 og saaledes har givet
 Markeskjelsdommerne tilstrækkelig Vejledning
 til en ny Paakjendelse af Sagen, da maa den
 indankede Markeskjelsdom endnu ifølge Ap-
 pellantens Påstand kasseres og Markeskjels-
 dommerne tilpligtes at paakjende Sagen i Rea-
 liteten, men der findes ikke Anledning^{til} at
 pålægge Dommerne at paakjende Sagen

afpaalegge

inden en bestemt Anstands Udlob eller (idomme)
 dem Frangs Bøder ifølge Appellantens Paastand.
 Appellantens Fuldmægtig har under Sagens
 Drift frafaldet sin Paastand om at Domme-
 ne ifalde Bøder for Forhaling af Domsafsigele i
 Sagen, Trods o. s. v., og paa den anden Side er
 der ifølge Sagens Omstændigheder ingen Grund
 til ex officio at idomme Domme-
 ne disse Bøder.

Det anses for rimeligt at Appellanten faar Sagens
 Omkostninger godtgjorte med 30 Kroner, som bør
 udredes af Markeskjeldommerne in solidum

Der findes ikke Anledning til at tage Indstævnte
 Ljebmand Thomsens Paastand om Sagsomkost-
 ninger til Følge.

I denne Sag kan Appellantens Fuldmægtig
 ikke idømmes Bøder, ifølge den indstævnte Under-
 dommers Paastand, for Udtaletser som han har
 brugt i sine Deduktionsindlæg i en anden Sag,
 som tidligere har været her for Retten, skjøndt
 begge disse Sager ere af samme Oprindelse.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Markeskjeldom bør annulleres
 idet Sagen paa ny hjemvises til Paakjendelse i
 Realiteten. Underretsdommeren, Lyselmand
 Franz Siemsen, samt Meddomsmand, Bønd-
 erne Gisti Gustason, Halldor Jonsson, Þordur
 Þunolfsson og Þordur Guðmundsson bør til

Appellanken, Reykjavík Byraad, udrede Sagens
Omkostninger med 30 Kroner inden 8 Uger fra
denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd
efter Loven.

L. E. Sveindjörnsson.

Retten hævde

L. E. Sveindjörnsson. Kristjan Jonsson. Jon Jónsson

Til Bekræftelse af nærværende Domsakt er
Overrettens Segl samt Justitiarius's Navn.

Reykjavík 30. September 1891.

(L. S.)

L. E. Sveindjörnsson.

Skrive-Gedye. 5kr. 00¢

Bekræftelse og Segl. 0 - 83

5kr. 83¢

- fem Kroner tre og firsindstyve Tre -
J. J.

Fremlagt i Ljosar- og Gullbringusýs sets Markrestjeli-
ret 7/12 1891.

Franz Siemsen.

2 ad Nr 1.

Franz Edvard Siemsen

Sysselmand i Ljosar- og Gullbringu-
syssel

Gjör vitturligt: Aar 1891 den 19. Majmaaned blev

Ljosar- og Gullbringusýssets Markeskjelsrett sak
 þaa Sýssets Kontor i Havn fjord og ad-
 ministreret ved den ordinære Dommer, Sýsset-
 mand Franz Siemsen, samt Meddomsmænd-
 ene Þordur Gudmundsson, Þordur Þunolfsón,
 Gisti Gíslason og Halldor Jónsson.

Hvor da blev foretaget

Sagen: Reykjavík Byraad
 kontra

H. Th. A. Thomsen an-
 gaaende Grænseskjel mel-
 lem Kleppur og Þurbadur.

Denne Sag blev ^{paakjendt} inden Ljosar- og Gullbringu-
 sýssets Markeskjelsrett den 28. Juni f. A.. Denne
 Dom er ved Landroverretsdóm af 8 Dec. s. A.
 bleven kjendt ugyldig formedelt lovstridig Be-
 handling af Sagens Realitet og Sagen hjem-
 vist. I Overensstemmelse hermed har Reykjavík
 Byraad paastaet, at Markeskjelsretten ^{skal}
~~paakjender~~ Sagen. Efterat Markeskjelsretten
 havde overvejet Landroverretsdømmens Grunde,
 hvilken tilligemed andre Sagen vedrørende
 Dokumenter er bleven fremlagt, afpraagde den
 følgende

Dom:

Nærværende Sag blev den 28. Juni maaned
 f. A. paakjendt inden Ljosar- og Gullbringu-
 sýssets Markeskjelsrett saaledes, at Grænseskjellene

mellem forbemeldte Jorder skulde være: Fra
 þristeinur en lige Retning (Synstinnur) hen-
 imod Gelgju- eller Geldingatangi? Denne Dom
 er af Reykjavík Byraad bleven indanket til
 Landsöverretten, som ved Dom af 8. Dec-
 ember f. A. har kjendt Markeskjætsdommen
 ugyldig, formedet lovstridig Behandling af
 Sagens Realitet samt hjemvist Sagen. I Over-
 enstemmelse med denne Landsöverrettens
 Afgjørelse ~~er~~ af Sagen har Reykjavík Byraad
 paastaet, at Markeskjætsretten skal paakjende
 Sagen paany. Eftersom Markeskjætsretten maa
 være af den Mening, at den samme Ret, ifølge
 almindelig Proceesmaade, hverken har hjemmel
 eller Competence til at paakjende den samme
 Sag to Gange i Realiteten, da bør Sagen af-
 vises.

Forsaa vidt angaar de ved denne Paakjend-
 else forarsagede Omkostninger, saa ere disse
 14 Kroner, hvoraf det synes passende at Sagens
 Parter udrede hver sin Halvdel.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Af Sagens Omkostninger 14- fjorten - Kroner
 bør Sagens Parter udrede hver sin Halvdel.

Dommen at efterkommes inden 15 Dage fra
 dens lovlige Forkyndelse under Adfærd

efter Loven.

Franz Siemsen.

J. Runolfsson. G. Gislason. Þordur Gudmundsson
Halldór Jonsson.

Videre ikke foretaget
Retten hævet

G. Gislason. Halldór Jonsson. Þordur Gudmundsson
J. Runolfsson.

Til Bekræftelse af denne Domsakt er mit
Navn og Embedssegel.

Franz Siemsen.

(L. S.)

Skrivegebyr: 0,50

Bekræftelse & Segl. 0,41
= 0,91

- een og halvfemsindstyve Fre-
Betalt

Franz Siemsen.

Fremlagt i Tjorav- og Gullbringuvissrets Marke-
skjelsret 7/12 1891.

Franz Siemsen.

Nr. 2 Fremlagt i Landsoverretten 6/7 1891.

A. Thorsteinsson
Const.

3 ad Nr. 1:

Justitiarius og Assessorer

i den kongelige islandske
Landsöverret

Gjøre vitteligt: Aar 1890, Mandag den 6. Oktober-
maaned blev Landsöverretten sat og administ-
reret ved de ordinære Dommere.

Hvor da blev foretaget

Sagen Nr. 23/1890: Reykjavik Byraad

(Alleppis Ejer)

Kontra

H. Th. A. Thomsson

(Bustadirs Ejer).

Paa Appellanten Vegne mødte konstitueret
Overretsagfører Hannes Hafstein og fremlagde:

Nr. 1: Appelstævning, dat. 29. Juli d. A.

- 2-7: Akt fra Ljorar- og Gullbringusyrisei
tilligemed 5 Bilag

- 8: Deduktionsindlæg i Sagen dat. i Dag.

Retsdokumenterne Nr. 2-7 følge med denne Akt
in originali, men Dokumenterne Nr. 1 og Nr. 8
lyde som følger:

Nr. 1:

Justitarius og Assessorer
i den kongelige islandske
Landsöverret

Gjøre vitteligt: For os har andraget Byfoged
Halldor Danielsen, hvorledes han paa Reykja-
vik Byraads Vegne ser sig nødsaget til at
indanke til Overretten en inden Ljorar- og

Gullbringusyrrets Extraret den 28. J. M. afsagt
Dom angaaende Grænsestjæl mellem Kleppur
og Bustadir, men ved denne Dom kjendes der
for Ret:

Grænsestjæl mellem Kleppur og Bustadir bør
være fra Fristeinar lige Retning henimod
Geltju-^{eller} Geldingatangji. Forannævnte Omkost-
ninger 52 Kr. - to og halvtredsindstyve Kroner - bør
Citantken Reykjavik Byraad udrede med 30 Kr.
50 Q. - tredive Kroner og halvtredsindstyve Fre-
men Indstævnte Ljóbmand H. Th. A. Thomsen
med 21 Kr. 50 Q. - een og tyve Kroner og ^{halv} tredsind-
tyve Fre - hvilke Beløb bør erlægges til Rettens
Formand, Sysselmanden i Ljósar- og Gull-
bringusyrret, inden 15 Dage fra denne Doms
lovlige Forkyndelse under Adfard efter Loven.
Løvrikt bør Sagens Omkostninger opkræves.

Appellanten agter for Overretten at ned-
lægge den Paastand, at forberemte Grænse-
stjæltsdom bliver kjendt ugyldig samt at han
faar tildømte passende Sagsomkostninger
for Under- og Overretten.

Derfor indstævnes herved til at møde for os
i Landroverretten, som bliver holdt paa sæd-
vanligt Sted og Tid Mandag den 6. Okt. d. A.,
Ejeren af Jorden Bustadir, Ljóbmand H. Th.
A. Thomsen i Reykjavik, for der og da at
se Dokumenter og Bevistigheder i Rette

lagte, Appellantens Saggivebre at paahøre, Til-
 svar at give og Dom at lide saaledes som for-
 an er anbydet samt ifølge Appellantens nærm-
 ere Forklaring for Retten.

Ligeledes indstævnes til at møde for os i Over-
 retten paa samme Tid og Sted de Dommere,
 som have paakjendth Sagen for Underretten -
 Franz Siemsen, Sysselmand i Ljosar- og Gull-
 dringurysel, Bonden Gisti Gistason i Leirvoggs-
 tunga, Repstyret Halldor Jonsson i Þormadrdal,
 Repstyret Þordur Gudmundsson paa Hlati, Rep-
 styret Þordur Runolfsson paa Moar - for der
 og da at forsvare sin Dom og Behandling af
 Sagen.

Forlæggelse og Lavdag er afskaffet ved For-
 ordning af 3. Juni 1796.

Reykjavik 29. Juli 1890

Til Bekræftelse er Overrettens Segl og
 Justitssekretærens Navn

(L. S.)

Stævningssgedyt 83-
 bre og firsindstyve Gre.

Jon Jonsson

JJ.

Aar 1890, Lördag den 16. Augustmaaned
 have vi undertegnede edfæstede Stævne vidner
 i Reykjavik forkyndth foranskrevne Lands-
 overretsstævning for Ljóbmand H. Th. A. Thomsen
 personlig paa hans Bopæl her i Byen. Dette

bevidne vi i Henhold til vor Skænevidneris ed
ved vore Navne og Segl.

D. Tjetursson. J. Björnsson.

Gedyr: 1 Kr. (L. S.) (L. S.)
-een Krone -
D. Tj. J. B.

Mig lootlig forkyndt

Ljosar- og Gullbringusýssets Kontor 6. Sept. 1890

Franz Siemsen.

Aar 1890, Tirsdag den 9. Septembermaaned
have vi undertegnede edfæstede Skænevidner i
Ljosarneyri forkyndt foranskrevne Landsover-
retsstævning for Ræpstyri Þordur Þunolfsson
personlig paa hans Bopæl Moar her i Ræppen.
Dette bevidne vi i Henhold til vor Skænevidneris ed
ved vore Navne og Segl.

E. Magnusson. Jon Jonsson.

Behalt 1 Kr. (L. S.) (L. S.)
-een Krone -
E. M. J. J.

Aar 1890, Onsdag den 10. September have vi
undertegnede edfæstede Skænevidner i Ljosar-
neyri forkyndt foranskrevne Landsoverretsstævning
for Ræpstyri Þordur Gudmundsson paa Næðri-
hatts personlig paa hans Bopæl.

Dette bevidne vi i Henhold til vor Skænevidneris ed

ved vore Navne.

Betalt 1kr. 50 Ø. Jon Gudmundsson.

- een Krone og halvtredsindstyve Øre.
Olafur Jonsson.
J. G. O. J.

Aar 1890, Torsdag den 11. August have vi under-
tegnede Stævnevidner i Mosfellsveit forkyndt
foranskrevne Landsoverretsstævning for Bonden
Gisti Gislason i Leirvogstungru og Repstýrer Hall-
dor Jonsson i Þormodsdal personlig paa deres
Bopæl.

Dette bevidne vi i Henhold til vor Stævne-
vidnersed ved vore Navne og Segl.

Jon Arnason. Eilundur Þorsteinsson.
(L. S.) (L. S.)

Betalt 2,50-
to Kroger og halvtreds-
indstyve Øre.
J. A. E. P.

Fremlagt i Landsoverretten 6. Okt. 1890.

Jon Jonsson.

Nr. 8:

Deduktion

i Sagen: Reykjavík Byraad
Kontra

Kjøbmand H. Th. A. Thomsen
angaaende Grænsestjæl mellem
Kleppur og Bustadiv.

Jeg tillader mig herved at fremlægge for dem

Høje Ret.

1. Appelskrævelse, dat. 29. Juli d. A., med Forkyndelsens paatægning.
2. Markskjelsrettens Akt i Sagen tillige med de af Retten in originali vedlagte Bilag. samtidig med at jeg i Kortbrev skal tillade mig at begrunde min Paastand om den indankede Doms-Exposition, idet Dommen forekommer mig at være ganske usædvanlig absurd, ja endog i nogle Punkter saa dunkel at ^{den} er fuldstændig uforstaaelig.

Dommens Lovstridighed bestaar dels deri, at man fordigaar og dommer lige imod uigjendrikelige Vidnesbyrd, dels deri, at Præmisserne ere saa ubydelige, at de synes at tale om Ting, som intet vedkomme Sagen, og begrunde Sagens Afgjørelse derpaa.

Saaledes som Tegningen udviser drejer det sig i denne Sag om en langs Søen liggende temmelig stor Trekant, som begrænses af en Del af "Markalækur". Det er bevist i Sagen at denne Trekant forhen stadig har været benyttet fra Jorden Kleppur. Særskilte skriftlige Grænseskjelsbeskrivelser fra gammel Tid forefindes ikke, men flere Vidner have forklaret, at de aldrig har hørt andet end at Kleppur ejede Landet indtil Markalækur, hvis Beliggenhed er konstateret, og

blandt ovennævnte Vidner er en Mand, som
 har været Ejer af Kleppur og opgivet Grænse-
 skjellene saaledes, den Gang han kjøbte Jorden.
 Thomsen derimod laver en helt ny Retning
 paa maa og faa og gjør Fordring paa hele
 Landet fra Þristeinur indtil Gelgjubangi
 (jfr. Tegningen). For denne Paastand har han
 ingen, slet ingen Beviser. Den eneste Skin-
 grund, som han beraaber sig paa, er den
 absurde Sætning i Dommens Premisser, som
 begynder med Ordene: Hvad dernæst an-
 gaar, etc., som markeres med en blaa Streg. For-
 saavidt det ellers er muligt at forstaa Mening-
 en af denne Argumentation, saa skal den
 rimeligvis være den, at Søen udenfor Ellida-
 arnar er en Fortsættelse af Ellidaarnar,
 og siden det forudsættes i Ministeriets Be-
 tankning, at Ellidaarnar løbe mellem Jordene
 Artur og Þustadir, saa maa deraf følge at Jorden
 Þustadir ejer hele Landet langs Elvene og Søen
 paa sin Side.

Men herved bemærkes at ligesom alt det
 Naar om Laxe fiskeriet i Ellidaarnar er
 denne Sag vedkommende, saaledes er at
 Henvisen til Skjødet paa Fiskeriet og Minist-
 eriets Betankning, fuldstændig blotket for al
 Bevirgylighed

Betankningen beviser slet intet, har aldrig

været givet i den Hensigt at tjene som Bevis-
 for Grænseskjæl, hvad den heller ikke kan, da
 den taler om helt andre Ting. Og selv om
 det saa var givet, at Ellidaarnar faldt ud
 imellem Artun og Þurbadir, saa var den
 lige ^{beholdningslojs} ~~nyttig~~, da det omtvistede Land ikke
 ligger langs med Elvene, men derimod
 langs Løen, men Løen er heldigvis ikke solgt
 til Thomsen.

Det at Markeskjælsdommen begrundes paa
 en saadan Absurditet, maa efter min
 Mening medføre dens ^{sikre} Undergang, Kassation
 samt fuldkomne Ugyldegjendelse. Jeg skal
 derfor for denne Gang ikke spille Tiden
 eller forsinke Sagen ved at gaa ind paa
 alt, hvad der efter min Mening kunde være
 videre at bemærke. Kun skal jeg fremhæve
 og protestere imod Markeskjælsrettens For-
 staaelse af § 10 i Markeskjælsloven, som gaar
 ud paa, at almindelige Tingsvidner ikke
 kan benyttes til Bevis i en Markeskjæls sag.
 Dette er stet ikke Tilfældet. Ordet Vidne
 bruges ikke alene om levende Væsener, men
 ogsaa lige hyppig om Vidnesdyrd (jfr. Tings-
 vidner). Ligeledes protesterer jeg imod den
 af Markeskjælsretten fremsatte Anskuelse, at
 traditionelle Vidnesdyrd angaaende Grænse-
 skjæl ikke kan tages til Følge. Hvor der er

Tale om traditionelle Navne paa Steder, kan man ikke rette sig efter noget andet end Traditionen, og hvor der ingen gamle Grænseskjelsdokumenter eller Bevistighed er forefindes, der er Traditionen ogsaa det eneste man kan rette sig efter, og et saadant Vidnesbyrd er under alle Omstændigheder tilstrækkeligt til at bevise possessio og melior est causa possidentis, det har Markeskjelsretten glemt. Jeg skal bemærke, at der fra Dommerens Side findes en lille Fejl i Akten, idet der paa Side 39 er bortfaldet, at Gudni Einarsson mødte. Jeg forbeholder mig Ret til at faa denne Fejl rettet, hvis Modparten ikke vil antage dette saaledes som det er, idet jeg opfordrer ham til at erklære, om han ikke erkjender Vidneforklaringen paa Side 39 som for at være Gudni Einarsson's Vidneforklaring.

Derpaa tillader jeg mig at nedlægge den Daarband:

At den indantvæde Dom bliver kjendh ugyldig og Indstævnte dømt til at udrede alle Sagens Omkostninger med et paa tilstrækkeligt Beløb.

Derpaa indlader jeg Sagen til Dom

med Forbehold.

Reykjavik 6. Okt. 1890.

Arbödigt

H. Hafstein.

Til

Landsoverretten.

Fremlagt i Landsoverretten 6. Okt. 1890.

Jon Jenson.

Indlod derpaa Sagen til Dom. Paa Ind-
stævnet Begne mødte Overretssagfører Gud-
laugur Gudmundsson, begjærte Dokumenterne
laante samt fjorten Dager Anstand, hvilket
bevilgedes.

Retten hæved

L. E. Sveindjörnsson. Kristjan Jonsson. Jon Jenson.

Aar 1890, Mandag den 20. Oktobermaaned
blev Landsoverretten sat og holdt af de
ordinære Dommere.

Hvor da blev foretaget

Sagen Nr. ²³/1890: Reykjavik Byraad

(Kleppis Ejer)

kontra

H. Th. A. Thomsson

(Bustadir's Ejer)

Indstævnet's Fuldmægtig mødte, tilbage-
leverede Sagen's Dokumenter Nr. 1-8 og frem-
lagde Nr. 9: Forsvarsindlæg i Sagen dateret

i Dag, hvilket lyder som følger:

Nr. 9.

Sagen: Reykjavik Byraad
(Kleppur Ejer)
kontra

H. Sp. A. Thomsson.

Jeg tillader mig herved ^{ærbødig} at tilbagelevere
Sagens Dokumenter, og samtidig at svare paa
Modpartens Deduktionsindlæg med nogle Ord

Først skal jeg tillade mig at rette det Punkt
hos min ærede Modpart, at det omtvivlede Land-
stykke har været benyttet fra Kleppur og derfor
er i denne Jords possessio og som Følge deraf er
causa melior ^{paa} Appellantens ^{Side}. Dette forholder sig
ikke saaledes, idet den nuværende Bonde paa
Kleppur selv har tilstaaet, at Landet ikke
blev værgt fra Kleppur ^{for} ^{den paa Burskadir boende} Bondens
Lvaag. Dette har rigtig nok ikke megen Betyd-
ning for Sagen, men man bør altid sige Land-
heden hvad end det andet angaar.

Hovedpunktet i min ærede Modparts Dedukt-
ionsindlæg bør dog være, at Markeskjelsretten
har ^{anset} de af Indstaaente fremlagte Dokumenter
og Bevistigheder for mere afgjørende end de
mundtlige Attester, som ere fremkomne fra
Appellantens Side. En mere udførlig Kritik,
end ^{den} disse Attester bleve Gjenstand for for
Markeskjelsretten, synes jeg ikke er nødvendig.

hvorfor jeg her skal tillade mig at henwise til disse.

Vidnerne begrunde deres Forklaring paa mer eller mindre unøjagtige Målebrer og mundtlige Overlevering fra Ejere af Jorden Skleppur som for største Delen eller næsten alle skrive sig fra Tiden efter 1859. Murtulakur's (eller Marklakur's) Måling kunde hverken Vidnerne selv eller Markeskjettidommene og heller ikke Appellantens Fuldmægtig finde ved Markeskjellenes Befaring, hver især pegede paa sin Typ i Mosen, indtil Modparten endelig maakte indrømme at Bakken's Lunde var utydelig, den var nemlig ingensteds at finde. At begrunde nogen Dom paa saadanne Vidnesbyrd vilde under alle Omstændigheder være meget vanskeligt, selv om der ikke fandtes noget til Bevis for det modsatte, end sige her hvor der paa den anden Side forefindes dokumenterede loolige Beviser. Jeg skal derfor omtale denne Argumentation, som synes at staa saa forkerk for mine ærede Modparters saavel her som for Markeskjettiretten.

Lad os antage at Retten til Laxefiskeri i Ellidaarnar ikke vedkommer Sagen. Skjød et kan alligevel tjene som Bevis, forsaavidk

tilskikkelig

Modpart ikke har lagt Marke til B. Gunn-
logsens Kort over Eöenes Udmunding og
heller ikke husket at Lavvandslinien ved
Springtid altid anser for Grænsen mel-
lem Land og Vand - men ikke Højvands-
linien, jfr. ogsaa Retid. Nr. 18

Hvad Modparten siger om Markeskjels-
rettens Forstaaelse af §10 i Markeskjelslov-
en kan jeg ikke være enig med ham om,
men det har ikke haft og kan heller ikke
have nogen Indflydelse paa Sagens Af-
gjørelse, hvilken ~~af disse~~ Forstaaelse er den rigtige,
og det er derfor betydningsløst at gaa vid-
ere ind paa dette Punkt her. Hvad Mod-
parten erklærer for at mangle i Akten,
har han Ret i, idet det maa antages at være
Gudni Einarsons Vidneforklaring som di-
gynder med anden Linie øverst paa Side
39 i Akten. Hvis Sagen af den Grund afvises
ex officio paastaar jeg mig tildømt Kost
og Taring.

Lovrigt henviser jeg til det, som fra Ind-
staankes Side er blevet fremført for Marke-
skjelsretten, protesterer i et og alt imod
Modpartens Deduktion og Paastande samt
tillader mig at nedlægge den Paastand:

At den indankede Markeskjelsdom bliver
stadfæstet samt at Appellanken bliver dømt

til at udrede alle af Sagen for Overretten
flydende Omkostninger ifølge Rettens Skjøn med
mindst 120 Kr.

Derpaa indlader jeg Sagen til Dom med
sædvanligt Forbehold.

Reykjavík 20. Okt. 1890

Arbdögsk

Gudl. Gudmundsson.

Til

Landsoverretten.

Fremlagt i Landsoverretten 20. Okt. 1890

Jon Jónsson.

Indlod derpaa Sagen til Dom. Appellanten
ens Fuldmægtig begjærte en Nges. Ansøgn
og Dokumenterne laante, hvilket bevilgedes.

Retten havde

L. E. Sveindjónsson. Kristján Jónsson. Jon Jónsson.

Aar 1890, Mandag den 27. Oktobermaaned
blev Landsoverretten sat og holdt af de ordinære
Dommere.

Hvor da blev foretaget

Sagen Nr. 23/1890: Reykjavík Byraad

(Kleppis Ejer)

kontra

H. Th. A. Thomsson

(Bustadur's Ejer).

Appellantens Fuldmægtig mødte tilbage.

leverede Sagens Dokumenter Nr. 1-9 og frem-
lagde Nr. 10: Fortræk Deduktion, dat. i Dag,
hvilken lyder som følger.

Nr. 10:

Fortræk Deduktion

i Sagen: Reykjavík Byraad

kontra

Kjøbmand H. Th. A. Thomsen,
angaaende Grænseskjæl mellem
Kleppur og Bustadir.

Det er en temmelig trættende Procedure, som
gaar ud paa at skaffe sig Beviser ved at re-
ferere forkert, hvad der staar i Sagens Doku-
menter. Den øiede Modpart siger, at den nu-
værende Bonde paa Kleppur tilstaar, at
Landet (i: det omtvistede Landstykke) ikke blev
værgt fra Kleppur for Bustada-Bondens
Kvæg. Men Modparten undlader at omtale,
at Vidnet først fortæller, at ^{Landet} blev benyttet fra
Kleppur og værgt derfra for alt Kvæg und-
tagen det Bonden paa Bustadir tilhørende, og
ifølge videre Spørgsmaal tilføjer samme, at
Grunden til at han en Gang imellem tillod
Bustada-Bondens Kvæg at græse i Landet
(jfr. Fortsætt.) var en Overenskomst mellem
dem, men ikke den, at han ansaa Bonden paa
Bustadir for at have nogen Ret til Landet,
og Landet har heller aldrig været værgt fra

Bustadir, men derimod stadig fra Kleppur,
 saaledes som mange Vidner bekræfte, og jeg
 har derfor fuldstændig Ret i, at Bonden paa
 Kleppur ^{har} haft possessio over det omtvistede Land-
 stykke, og det er netop paa Grund af denne
 possessio, at han har kunnet tillade sin Ven,
 Bonden paa Bustadir, at lade sit Kvæg en-
 gang imellem græse i Landet. Derpaa gjen-
 tager Modparten sin ^{uigjendriveslige} Kritik af de Vidne-
 forklaringer, som ere fremkomne for, at det om-
 tvistede Landstykke tilhører Kleppur. Den første
 Protest, som gaar ud paa at Vidnerne's For-
 klaring begrundes paa mundtlig Overlever-
 ing og almindelig Beretning (thi Modparten
 har ikke produceret et eneste Vidne, som har
 hørt noget, som kunde være til Hindre for, at
 Grænseskjellene rettede sig efter Markalatur,
 som Modparten absolut vil give Navnet Mur-
 tekur) er efter min Mening latterlig, thi siden
 der ikke forefindes nogen Dokumenter, hvad
 kan ^{der} saa tjene som Vidne andet end Trad-
 itionen. Traditionen er det eneste Bevis for-
 uden Landets Afbenyttelse. Den anden Ind-
 vending er, at Markalatur's Udspring skal
 være ubydeligt. Men hvad gjør det til Sagen, om
 det saa var Tilfældet? Et Steds maa den dog
 først vise sig, og denne Bakt skal afgjøre
 Grænseskjellene saa vidt den strækker sig.

Men alth dette om Merkjatalakur er Sagen
 vedkommende, da det her ikke drejer sig om
 at fastsætte Grænsekjæl, men at faa Markeskjælts-
 dommen annulleret af den Grund, at den
 fordigaar lovgyldige Bewiser og begrundes ved
 en falsk Slutning, eller fornemmelig af den
 Grund, at den støtter sig til Bewiser, som i
 Grunden ikke indeholde noget Bevis. At
 basere en Dom paa en wiigtig syllogismus
 strider imod Loven, og Lovløsheden bliver
 her dobbelt ja endog mangfoldig, eftersom
 Leddene i denne wimmelige Syllogismus, ere
 hentede ud af Luften og ikke baseres paa
 noget, som kunde tjene som Bevis eller have
 Bevisgyldighed.

1ste Led i Syllogismen er, at Ellidaarnar
 udmunde i Søen mellem de til Jorderne
 Burskadir og Artun hørende Lande. Lad os
 antage det. Til Burskadir hører Landet langs
 Elvene paa den vestlige Side indtil Merkjá-
 lakur, men denne Bæk falder fra Vest til
 Øst ud i Søen udenfor Ellidaelvenes Munding
 (jfr. Tegningen Reksdokum. 4; i dette Punkt
 synes Modpartens Kort at stemme med den
 anden Tegning). Elvene udmunde i Søen
 der hvor Modparten selv i sit Kort har Ellida-
 elvenes Munding. Men saa kommer det andet
 Led: Ellidaelvene udmunde i Søen mellem

Arbajarhöfði og Gelgju - eller Geldingabangi.
 Som Gjæmmel for denne Dødsdom vidner Mod -
 parten, til Kongens Skjøde paa Fiskeriet i
 Evene, af 11. Dec. 1853, Retsd. Nr. 17, Side 41 i Akten.
 Lad os se hvad der staar. Der staar at Fiskeriet
 afhandles "indtil udenfor Evens Munding, i
 Søen mellem Arbajarhöfði og Gelgju - eller
 Geldingabangi". Dette er paa Islandsk: uden-
 for Evens Munding: Evens Udmunding
 i Søen (v: Fjorden) som strækker sig imellem
 Arbajarhöfði og Geldingabangi. Det er
 lige frem en Sprogfejl samt meningsløst og
 fuldstændig udjæmlet, at tage Ordene "Evens
 Munding i Søen" under et, og sætte Komma-
 en foran mellem. En Elv^(Arós) Udmunding hedder
 ikke paa Dansk "Munding i Søen", men blot
 Munding. Det andet "i Søen mellem Arbajar-
 höfði" etc. skal betegne hvor denne Udmund-
 ing finder Sted. Med disse Ord mener der
 altsaa, at Ellidaelvene udmunde i den Vig,
 som de falde ud i, den samme Vig som
 Merkjalakur, men nærmere Jorden Bustadir
 end denne, og denne Vig løber fra Søen ind
 imellem de to tidkænbte Dyrker (Arbajarhöfði og
 Geldingabangi). Det sidste Led i denne tidkænbte
 "Syllogismus", er saaledes fuldstændig ud af Luften,
 samt begrundet paa en Misforstaaelse eller
 vigtig Fortolkning af et Brev - som i Grunden

ikke har nogen Bevisgyldighed i denne Sag -
 og stik ikke ifølge sin Øjemed behøvede at ud-
 tale sig med nogen Nøjagtighed om dette Punkt -
 og den indeholder saaledes idel Usandhed
 i Stedet for en almindelig anerkjendt Sand-
 hed, hvilket er Betingelsen for, at Modpartens
 Syllogismus, kan bestaa.

Angaaende B. Gunnlogssøns Korb, eller
 rettere Modpartens, henviser jeg til det som er
 blevet fremført for Markeskjelsretten. Der er
 intet oplyst i Sagen om, hvor den yderste
 Strandlinie ligger, ligesom det heller ikke
 ifølge ovenanførte vedkommer Sagen.

Med Hensyn til Modpartens Bemærkning
 angaaende mine Protester imod Bevisgyldig-
 heden af Retsdokument Nr. 21, som stik ikke
 kom for sent, skal jeg fremhave, at det ikke
 er selve Retsdokumentet som jeg kalder for
 Vaar, men derimod hvad der i Anledning
 af samme er blevet ^{fremført} sagt i denne Sag (jfr.
 J. Ea. Begyndelsen af Indstævnet forrige
 Forsvarindlæg for Underretten) og i det hele
 taget det, at man blander Retten til Laxe-
 fiskeriet i Ellisaevne ind i denne Marke-
 skjelsag.

Jeg takker Modparten for at han har
 erkjendt Rigtigheden af hvad jeg siger
 angaaende de paa Side 39 i Akten bortfaldne

Ord, idet jeg haaber at den høje Ret ikke find-
 er Anledning til at afvise Sagen ex officio,
 saaledes som Modparten paastaar, formedelst
 denne ubetydelige Fejlskriving, som Sagens ^{Parten}
 enenige om hvorledes skal rettes. Ligeledes beder
 jeg om Undskyldning for, at Underrets-doku-
 ment Nr. 7, som blev fremlagt 25. Juni d. A.,
 har været indført i Akten paa et forkert Sted,
 nemlig paa Side 9 i Stedet for paa Side 23,
 idet jeg haaber at det ikke gjør noget til Sagen,
 da Modparten jo ikke har haft noget derved
 at bemærke.

Derpaa protesterer jeg imod Modpartens
 Defension og Forsvarsmidler, henviser til hvad
 jeg før har fremført, fastholder mine tidligere
 Paastande og indlader Sagen til Dom med
 Forbehold.

Reykjavík 27. Oktober 1890

Arbødigst
 Hanner Havstein.

Til

Landsoverretten.

Fremlagt i Landsoverretten 27. Okt. 1890.

Jon Jónsson.

Indlod derpaa Sagen til Dom. Indstævntens
 Fuldmægtig mødte ogsaa, protesterede imod
 det sidst fremkomne og indlod ligeledes Sag-
 en til Dom. Sagen optaget til Dom.

Ketten hævet

L. E. Sveinbjörnsson. Kristjan Jónsson. Jón Jónsson.

Aar 1890, Mandag den 8. December blev Landsoverretten sat og holdt af de ordinære Dommere.

Hvor da blev foretaget

Sagen Nr. 23/1890: Reykjavik Byraad

(Kleppis Ejer)

Kontra

H. Th. A. Thomsen.

og deri afsagt følgende

Dom:

Nærværende Sag anlagde Reykjavik Byraad som Ejer af Jorden Kleppur i Seltjarnarnes-keppur imod Kjøbmand H. Th. A. Thomsen som Ejer af Jorden Bustadir i samme Keppur, formædet af Menighed angaaende bemeldte Jordens Grænsekjæl. Byraadet mener at Jordernes ^{Grænsekjæl} ~~er~~ ^{er} følgende: Fra Ellidaarvig, der hvor Merkjælækur (som af nogle kaldes Markalækur, men Indstaente kalder Murkulækur) falder ud i den, saa langt Bakkens Leje strækker sig lige til dens Udspiring, og derfra indtil de saakaldte Fristeinar. Paa den anden Side mener ~~at~~ H. Th. A. Thomsen at Grænsekjællene mellem Jordene ere en lige Retning fra Fristeinar indtil Geldingabangi (eller Geldju-

fangi, saaledes som den af nogle kaldes). Nærværende Sag er bleven ført for Fjorarr og Gullbringusyrsetis Markeskjelsrett, hvor den blev paa kjendt den 28. Juni 1890 saaledes, at de af Fjörðmand H. Th. A. Thomsen paa staaede Grænsekjæl blevetagne til Følge uforandrede, samtidig med at Dommen med Hensyn til Sagens Omkostninger bestemte, at Reykjavik Byraad skulde udrede disse med 30 Kr. 50 Q samt Fjörðmand Thomsen med 21 Kr. 50 Q.

Denne Dom har Reykjavik Byraad indankeh til Landsoverretten ved Stævning, dat. 29. Julimaaned d. A., og her for Retten nedlagt den Paastand, at den blev annulleret samt Indstævnte dømt til at udrede alle Sagens Omkostninger med et tilstrækkeligt Beløb. Indstævnte Fjörðmand H. Th. A. Thomsen har for sit Vedkommende paa staaet, at Markeskjelsdommen blev stadfæstet samt Appellanten tilpligtet at udrede alle Sagens Omkostninger for Overretten ifølge Rettens Skjon. med mindst 120 Kr.

Markeskjelsretten er af den Mening og begrunder Sagens Afgjørelse paa den Anstundre, at Indstævnte ved et sig tilhørende kongelig Skjode paa ^{Laxe-}Fiskeriet i Ellidaelvene, udgivet 11. December 1853, sammenholdt med Ministeriets Betænkning angaaende Sagen (fra 6. Maj

1853, Underretsdokument Nr. 21 jfr. Nr. 22) har
 fremført uigjendrivelige Beviser for sin Gjen-
 domsret til det omtvistede Landstykke, og
 til yderligere at dekræfte dette, fremkommer
 Markeskjelsretten med den Bemærkning, at
 der i en Dom afsagt inden Ejorar- og Gull-
 bringusyssels, ^{Extrakt} 12. Nov. 1858, samt i en Overrets-
 dom af 5. Dec. 1859 angaaende Retten til
 Mustinge fiskeri i Ellidaarvigen ^{vognum} fremhæves,
 at "Samejerne af Jorderne Laugarnes og
 Kleppur ikke har godkjort, at Klepps-Jordens
 Land naar indtil Merki - eller Marklakur.
 Indstævnte har nu ikke fremført andre eller
 flere ^{end disse} Beviser for sin Gjendomsret til det om-
 tvistede Landstykke, og heller ikke fremlagt
 nogen som helst Vidnesbyrd om Afbenyttelsen
 af samme.

Angaaende ovennævnte Bevisligheder skal
 det bemærkes, at det kongelige Skjøde fra 11. Dec.
 1853 kun handler om Laxefiskeriet i Ellida-
 elvenene, og slet ikke om de tilstødende Jorder
 Landejendomme, men den Gang havde Fiskeriet
 for nærvæd 100 Aar tilbage (1756) været solgt fra
 de tilstødende Jorder og drevet som særskilt
 Ejendom; det samme gjælder om Ministeriets
 Forestilling (6. Maj 1853). Extraretsdommen af
 12. Nov. 1858 samt Overretsdommen af 5. Dec. 1859
 afgjøre heller slet intet om Gjendomsretten til

til det Land som strækker sig langs Vest siden
 af Ellidaarvigern, men kun om Sleppis-Bondens
 Rettighed til at samle Mustinger i Vigen over-
 for Indskænter Ret til Laxefiskeri. Disse
 Dokumenter bevise saaledes intet angaaende
 Indskænter Rettighed til det ombrovede Land-
 stykke, og det er indlysende at der saaledes
 ikke er nogen Gemmel til at slutte, at han
 som Ejer af Bustadir maa være Ejer af Land-
 et indtil Gelgjutangi, siden Laxefiskeri
 i Elvene og Vigen derindtil blev ham af-
 handlet. Eftersom Markeskjelsretten ude-
 lukkende har begrundet Sagens Afgjørelse paa
 disse Bevisligheder, som ikke have nogen
 Bevisgyldighed i Sagen, saaledes som den
 foreligger, og derfor ere Sagen uvedkommende,
 og eftersom det paa den anden Side maa
 anses ~~saa~~ bevist i Sagen fra Appellantens
 Side ved forskjellige Vidnesbyrd, deriblandt
 ved en Forklaring af en Mand, som har boet
 paa Indskænter Jord Bustadir ~~for~~ ⁱ henved
 20 Aar, at det ombrovede Landstykke i lang
 Tid har været benyttet fra Sleppur ^{varer} og ^{gjænses}
 som hørende til denne Jord, og samtidig skal
 det bemærkes, at Markeskjelsretten paa en ulov-
 lig Maade, ^{naar} forkæret Olafur Þorvaldsson's Vidnes-
 Forklaring - men ifølge denne maatte Bevis-
 byrden for Ejendomsretten til det ombrovede

Landskyrke særlig paahvile Indskænte i
 Henshold til Bestemmelsen i Jonsb. Ltb Kap.
 26 i. f. - da kan Markeskjeldommen ikke
 undgaa at blive kasseret formædet loostridig
 Behandling af Sagen Realitet, samt Sagen
 at blive hjemvist paany.

Sagens Omkostninger for Overretten har
 Indskænte at udrede til Appellanten med
 40 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Markeskjeldommen bør kasseret samt Sagen
 paany hjemvistes. Omkostningerne ved Sagens
 Appel bør Indskænte, Lydbmand H. Th. A.
 Thomsen, udrede til Appellanten, Freykjavik
 Byraad, med 40 Kroner inden 8 Uger fra denne
 Doms loolige Forkyndelse under Adfærd efter
 Loven.

L. E. Sveinbjörnsson.

^{Retteg. Navn}
 L. E. Sveinbjörnsson. Kristján Jónsson. Jón Jónsson.

Til Bekræftelse af denne Akt er Overrettens
 Segl og Justitiarius's Navn.

Reykjavik 29. December 1890

Skrivegebyr for 6 Ark Kr. 3,00	} L. E.
Stadfæstelse og Segl " 83	
Kr. 3,83	L. E. Sveinbjörnsson.

tre Kroner tre og firsindstyve Pre-

J. J.

Aar 1891, Onsdag den 14. Junimaaned have vi
 undertegnede edfæstede Skænevidner i Reykja-
 vík forkyndt foranstrengte Landsoverretsstæv-
 ning for Ljóbmand H. Th. A. Thomsen person-
 lig i sammes Butik her i Byen.

Dette bekræfte vi i Henhold til den af os af-
 lagte Skænevidnersed ved vore Navne og Segl.

J. Björnsson. Þorsteinn Gunnarsson.
 (L. S.) (L. S.)

Gedyr 1 Kr.

een Krone

J. B. J. G.

Fremlagt i Ljósar- og Gullbringusyssets Marke-
 skjetsrek 7/12 1891.

Franz Siemsen.

Fremlagt i Ljósar- og Gullbringusyssets Marke-
 skjetsrek 19/5 1891.

Franz Siemsen.

Nr. 3

Fremlagt i Landsoverretten 9/7 1891.

A. Þorsteinsson.
 (constituereð)

have vi
i Reykja-
skoti skov-
n person-

af os af-
re og Segl.
storn Jannar
L. S.

ts Marke.

Marke -

on.
ts

Had Nr. 1.

Frans Edvard Siemsen
 Sysselmand i Fjorav- og Gullbringu-
 syssel

Gjør vittetligt: Aar 1898 den 28. Juni blev Fjorav-
 og Gullbringusysselets Extrarek^{sall} paa Myrarhus
 i Seltjarnarnesrepi og holdt af den ordinære
 Dommer, Sysselmand Frans Siemsen, med
 undertegnede Vidner.

Hvor da blev foretaget

Sagen: Reykjavik Byraad
 Kontra

Ljóbmand H. Th. A. Thomsen,

angaaende Grænsekjæl mellem
 Jorderne Skleppur og Buskadur.

Paa Reykjavik Byraads Vegne mødte Sagfører
 Dall Briem ifølge Fuldmagt dat. 22. Maj d. A., som
 markeri Nr. 1 og lyder som følger.

Nr. 1.

Uddrag
 af

Reykjavik Byraads Protokol

+ + + + +

Aar 1888, Torisdag den 16. August blev der af-

i Byraadet.

1. Følge en Bestutning paa sidste Møde havde Flertallet af Byraadets Medlemmer befaret Grænsestjellene mellem ^{Jordene} Bustadir Sleppur og Laugarnes tillige med Bustadirs Ejer Työbmand H. Th. A. Thomsen. Der var opstaaet betydelig Uenighed mellem Sagens Parter om, hvilke ^{ville} Stednavne vare, som skulde afgjøre Grænsestjellene ifølge gamle Dokumenter og Bevisligheder samt sagkyndige Mænds Beretning. Byraadet besluttede, at lade Sagen afgjøre ved Lov og Dom. Det blev paalagt Formanden at engagere en Sagfører i den Anledning.

Alle mødte undtagen H. Th. Fridriksson og Dall Þorkelsson.

Modet havde

Halldor Daniellson. Þjórn Jonsson. J. Jonasson. Jon Olafsson. Gud. Þordarson. Þorhallur Þjarnarson. Guðbr. Finnþogaron. E. Th. Jonasson.

Uddragets Rigtighed bekræfter Halldor Daniellson.

Idlenhold til ovenskrevne giver jeg hermed Hr. Overrets-sagfører Dall Briem Fuldmagt til at søge en Markstjelsrets Afgjørelse angaaende Grænsestjel mellem Jordene Sleppur og Bustadir i Selbjarnarneskefi, og skal althvad Hr. Dall Briem foretager i denne Hens-

Thomsen
Gullbringu.

Blev Sjonar.
Lyrarhus
ordinare
ien, med

ik Byraad

Ara

H. Th. A. Th.

estjel melle

ur og Busta

idte Sagf

2. Maj d.

kol

blev der

vare
 seende, ligegyldigt og forpligtende for Byraadet,
 som om det var dets egen Gjerning.

Byfogeden i Reykjavik 22. Maj 1889.

Kalldor Danielsen.

Fremlagt i Ljosar- og Gullbringusyrrets Extrarek
 28. Juni 1889.

Franz Siemsen.

og fremlægger 1) Skrivning, dat. 11. d. M., med
 Forkyndelsespaategning samt 2) Klage til
 Forligskommissionen, dat. 14. Maj d. A., med paa-
 tegnet Attest om at Forligsprøven har været for-
 gjaevet.

Disse Dokumenter mærkes Nr 2 og 3 og lyde
 som følger:

Nr. 2:

Franz Siemsen

Sysselmand i Ljosar- og Gullbringu-
 syssel.

Ejfor vittentligt: For mig har andraget Overrets-
 sagfører Tall Briem i Reykjavik paa Reykja-
 viks Byraads Vegne, hvorledes han efter forgæves
 Forligsprøve ser sig nødsaget til at anlægge
 en Sag imod Bonden Jon Olafsson paa Bu-
 stadir, Kjøbmand H. Th. A. Thomsons Lejlend-
 ing, formedelt Menighed angaaende Grænse-
 skjellene mellem Reykjaviks Jordejendom
 Kleppur og bemeldte Kjøbmand H. Th. A. Thomsons
 Jordejendom Bustadir i Selhvarnar ~~området~~

Thi indtævner her ved bemeldte Bonde Jon
 Olafson paa Bústadir til at møde for Fjósar- og
 Gullbringusyrrets Extrarek, som bliver holdt i
 Börneskolehuset paa Myrarhus Fredag den 28.
 d. M. Kl. 1° M., for der og da at se Dokumenter
 og Bewisligheder i Rette lagte, Mand's Ud-
 meldelse til en Markeskjelsret at paa høre,
 udskyde og høre Mand's Udskydelse af Retten,
 Dommernes Edforsikkring at paa høre samt
 stænte og uindstænte Vidners Forklaring at
 paa høre, overvære Markeskjellens Befaring,
 Saggivelse og Paastande at paa høre, Titwar
 at give og Dom at lide angaaende forbe-
 meldte Jordens Grænseskjel samt Udredelse
 af Dagens Omkostning og skader løst eller ifølge
 Markeskjelsrettens Skjøn.

Lørdag er afskaffet ved Forordn. af 3. Juni
 1796.

Til Bekræftelse er mit Navn og Embedssegel.
 Gullbringu- og Fjósarsyrrets Kontor 11. Juni 1889
 Franz Siemsen.

Skævningsgebyr 4/1 Pre (L. S.)
 - een og fyrrerkyue Pre -
 betalt

Franz Siemsen.

Aar 1889 den 11. Juni maaned have vi under-
 tegnede edfæstede Skænevidner i Selthjarnar-
 nes rep forkyndt foran skævne Skævning paa

Indskænte Bonde Jon Olafsson's Bopæl paa
Bustadir, for Indskænte selv, hvem vi fandt
hjemme. Dette ^{bevidne} bekræfte vi i Henhold til de af
os aflagte Ede og ~~bevidne~~ bekræfte ved vore
Navne og Segl.

Ingjaldur Sigurdsson. Eiríkur Þjarnarson.
(L. S.) (L. S.)

Forkyndelse Kr. 1, 00

Milepenge 0, 50
betalt Kr. 1, 50

Eiríkur Þjarnarson.

Nr. 3:

Reykjavík Byraad som ejer Jorden Kleppur
i Selþjarnarnesrep paakær, at Grænseskjel-
lene imellem demeldte Jord og Jorden Bu-
stadir, som tilhører Kjøbmand H. Th. A. Thomsen
i Kjøbenhavn ere følgende: Fra Ellidaelo der
hvor Merkjalekur (som Thomsen kalder for Murku-
lakur) falder ud i den, saa langt Bakken
Leje strækker sig lige til dens Udspring, og der-
fra indtil de saa kaldte Þristeinar, som ogsaa
ere Grænseskjel mellem Laugarnes mod Vest
og demeldte Jorder Bustadir og Kleppur mod Øst.
Da hverken Kjøbmand Thomsen eller hans Lej-
landing paa Bustadir, Bonden Jon Olafsson,
have villet samtykke disse Grænseskjel, skal jeg
paa Byraadets Vegne tillade mig at andrage

betrage

om, at det maatte Hr. Amtmanden at indkalde
 bemeldte Bonde Jon Olafsson paa Bustadir,
 som Landejerens lovlige Ombudsmand, til
 Forligsmøde tilligemed mig, for at søge at
 tilvejebringe Forlig imellem ham og mig paa
 Byraadets Vegne angaaende ovennævnte
 Grænsestjæl.

Skulde Forlig ikke opnåes ønsker jeg Sagen
 henvist til en Markesstjælssækk.

Byfogeden i Reykjavík 14. Maj 1889

Erbødigt

Halldor Danielsson.

Til

Amtmanden i Sönderamtet.

I Anledning af foranskrevne Klage ind-
 kaldes Byfoged Halldor Danielsson og Bonden
 Jon Olafsson paa Bustadir til Forligsmøde,
 som afholdes i Undertegnedes Hjem Onsdag
 den 22. Maj næstkommende kl 12.

I Seljavarnarrettis Forligskommission 15. Maj 1889
 E. Th. Jonassen.

Aar 1889, den 17. Majmaaned have vi under-
 tegnede Skonevidner i Seljavarnarrettis
 forkyndt foranskrevne Skarning for Bonden
 Jon Olafsson paa Bustadir personlig, som be-
 fandt sig paa Lambastadir, og erklærede at
 han antog ^{Forkyndelsen} Skarningen lige, gyldig der som
 i sit Hjem.

Dette bekræfte vi i Henhold til den af os af-
lagte Ed ved undertegnede Navne

Ingjaldur Sigurdsson. Eiríkur Þjarnarson.

Gedys for Forkyndelsen 1 Kr. - een Krone.

Aar 1889, den 22. Maj blev denne Sag fore-
taget af Selbjarnarepis Forligs Kommission
og vare, begge Sagens Parter personlig til Stede.

~~Opnaede~~ af Forlig viste sig kunde ikke opnaas
hvorfor Sagen ifølge Klagerens Paastand blev
henvist til Lov og Dom.

Klageren mødte ifølge Fuldmagt fra Reykjavík
Byraad.

E. Th. Jonassen.

Fremlagt paa Forligsmøde den 22. Maj 1889

E. Th. Jonassen.

Fremlagt i Sjorar- og Gullbringuryssets Extrarek
28. Juni 1889.

Franz Siemsen.

han ønsker Udmeldelse af Mand til at paa-
kjende denne Sag, ^{tillige} med Tyssemanden. Distrik-
tens Ejer H. Th. A. Thomsen var personlig mødt.

Dommeren udmeldte derpaa disse Mand til
som Meddomsmænd:

- 1) Þordur Þrunolfsson paa Moar,
- 2) Gisti Gíslason i Leirvogstunga,
- 3) Þorlákur Guðmundsson i Hvammkoti
- 4) Guðmundur Einarsson i Míddal

- 5) Ingjaldur Sigurdsson paa Lambastadir,
 6) Þordur Gudmundsson paa Nedri-Flats,
 7) Erlendur Erlendsson paa Breidabolstadir,
 8) Halldor Jonsson i Þormodsdal.

Citankens Fuldmagtig udskyder disse Mand af
 Domstolen:

Ingjaldur Sigurdsson paa Lambastadir og
 Gudmundur Einarsson i Middal.

Indtænkte udskyder af Domstolen:

Þorlatur Gudmundsson i Hvammkrok og
 Erlendur Erlendsson paa Breidabolstadir.

Domstolen kommer da til at bestaa af disse Mand
 foruden Sysselmanden:

Þordur Runolfsson paa Moar
 Gisti Gistason i Leirvogstunga
 Þordur Gudmundsson paa Nedri-Flats og
 Halldor Jonsson i Þormodsdal.

Citankens Fuldmagtig bejærte Sagens Doku-
 menter Nr. 1-3 laante. Det blev besluttet at Dom-
 merne tilligemed Sagens Parter skulde befare
 Grænsestjellene Tirsdag den 23. v. M., hvorfor
 Vedkommende blev paalagt at møde paa Bustadir
 Kl. 4 e. M.

Videre ikke foretaget

Vidner:

Ingjaldur Sigurdsson.
 Gudmundur Olafsson.

Retten hævde
 Franze Siemsen.
 H. Th. A. Thomsen.

Sagens Parter:

Pall Briem
 H. Th. A. Thomsen.

ret den 23. Juli 1889.

Þordur Gudmundsson. Þ. Runolfsson. G. Gísla son.
Halldor Jonsson.

Fremlagt i Þjórar- og Gullbringusýssets Extrarek 23/7/1889
Frave Siemsen.

Þaa Cibantens Vegne er móðt Lagfórer Tall Briem,
og Indstævnte persontlig.

Cibantens Fuldmægtig ónskede Fortlangelse af den
Anstand, som blev bestemt i Extrarekten 28. J. M.
til Markeskjelsforretningens Foretagelse, hvilken skulde
finde Sted i Dag, da han þaa Grund af Sygdom
og andre Forretninger ikke hævdæ kunnet skaffe
sig alle de nødvendige Oplysninger i Sagen.

Indstævnte protesterer imod at denne Anstand
bliver fortlangt og þaa staar at Markeskjels-
forretningen foretages nu saaledes som Sagens
Parter allerede har vedtaget, og udbeder sig
en Kjendelse angaaende dette. Dommerne af-
sagde derpaa følgende Kjendelse:

Eftersom det ved en Markeskjelsforretning
er nødvendigt, at begge Sagens Parter møder
med deres Deduktions- og Forsvarsdokumenter,
og idet Cibanten ikke har nogen Dokumenter
i Hænde og derfor har neget at befære Grænse-
skjellene i Dag, men ónsket at Markeskjelsfor-
retningen blev opsat til en nærmere bestemt
Tid, da blev Dommerne enige om at Marke-
skjelsforretningen ^{i denne Sags} burde opsættes til sidste

Tirsdag i Juni-maaned n. A. Markeskjelsforretning-
en begynder derfor paa ^{dag} Postudir Kl. 4 e. M.

Alle Udgifter forarsagede ved at Markeskjel for-
retningen ikke ~~kan~~^{har} fundet Sted i Dag bør ud-
redes af Cibanken.

Franz Siemsen. Þordur Guðmundsson.

J. Runolfsson. Halldor Jonsson. J. Gislason.

Denne Sag foretages igjen sidste Tirsdag i
Juni-maaned n. A. og Markeskjelsforretningen
begynder da samme Dag Kl. 4 e. M.

Vidner: Videre ikke foretages Sagens Datter.

Guðm. Helgason.

Retten havek

Dall Briem

Guðni Einarsson.

H. Th. A. Thomsen.

Aar 1890 den 23. Juni blev Ljosar- og Gull-
bringurssets Gæsterek sak paa Olafur Þorvalds-
sons Gaard i Havnafjord og holdt af den ordinære
Dommer, Sysselmand Franz Siemsen, med
Vidnerne Magnus Brynjolfsson og Guðmundur
Helgason.

Hvorda blev foretaget som følger:

I Retten var mødt Overrets sagfører Dall
Briem og fremlagde:

1, Skævning til Vidnet Olafur Þorvaldsson,
udg. 21. d. M. samt

2, Skævning til Ljódmand H. Th. A. Thomsen
til at paahøre Vidneforsæt her i Dag,
dat. s. D. Disse Dokumenter mærkes Nr. 1 og 2.

og lyde som følger:

Nr. 1.

Franz Siemsen

Sysselmand i Fjorar- og Gullbringusýssel
 Gjør vittderligt: For mig har andraget Sagfører Dall
 Briem i Reykjavík paa Reykjavík Byraads Vegne,
 at han ser sig nødsaget til at føre Vidnet Olafur
 Þorvaldsson i Haunefjord til at give Oplysninger
 angaaende Grænsekjellene mellem Bustadin
 og Kleppur i Selþjornarnesdepi, som har givet
 Anledning til en Sag mellem Reykjavík By-
 raad og Ljóbmand H. Th. A. Thomsen i Reykja-
 vík. Vidne^{indstævningen} er mødt her^{og ønsker}
 at Vidne^{foretæren} finder Sted for Gæsteret saa
 hurtig som muligt. Thi indstævner jeg her ved
 med mindst en Aftens Varsel Hr. Olafur
 Þorvaldsson i Haunefjord til under ^{staldsmaals} Boder at
 bære Vidne om ovennævnte Sag for Fjorar- og
 Gullbringusýssets Gæsteret, der afholdes paa
 Sysslets Kontor i Haunefjord næstkommende
 Mandag den 23. d. M. Kl. 12 M., samt til at
 bekræfte sin Forklaring ved Ed, hvis det bliver
 paastaadt.

Lavdag er afskaffet ved Forordn. 3. Juni 1796
 Til Bekræftelse er mit Navn og Embedssegel.

Fjorar- og Gullbringusýssets Kontor 21. Juni 1890

Franz Siemsen.

Gedgr 41 - een og
 fyrretvepre - betalt

(L. S.)

Franz Siemsen Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Aar 1890, Lördag den 21. Junimaaned have
vi undertegnede edfæstede Stævnevidner i
Gardarep forkyndt foranskrevne Stævning paa
Indstævnte Hr. Olafur Þorvaldsson's Bopæl i
Havnefjord her i Reppen, for Indstævnte selv,
som vi traf hjemme.

Dette bevidne vi i Henhold til de af os aflagte
Eder og bekræfte ved vore Navne og Segl.

Magnus Brynjólfsson. A. Hildibrandsson.
(L. S.) (L. S.)

Gebyr 1 Krone
Betalt.

Fremlagt i Hvosar- og Gullbringusýssets Gæstereh
23. Juni 1890.

Franz Siemsen

Nr. 2:

Franz Siemsen

Sýsselmand i Hvosar- og Gullbringusýssel
Gjør vittærligt: Eftersom Lagfører Tall Þriem i
Reykjavík paa Reykjavík Byraads Vegne har
andraget for mig, at han ser sig nødsaget til
at føre Vidner til Oplysning i en Sag, som han
paa Byraadets Vegne har anlagt imod Skjeb-
mand H. Th. A. Thomsen i Reykjavík angaa-
ende Grænsestjæl mellem Skleppur og Þurstadir,
da indstævnes herved bemeldte Skjebmand til
at møde for Hvosar- og Gullbringusýssets Gæste-
ereh, som afholdes paa Sýssets Kantor i Havne-

Fjord nær Komonende Mandag den 23. d. M.
Kl. 12 M., for der og da at høre Vidnets For-
klaring og Edfæstelse samt paa anden Maade
varetage sin Ret i denne Henseende.

Lovdag er afskaffet ved Forordn. 3. Juni 1796.
Ljosar- og Gullbringusyssels Kontor 21. Juni 1890
Gedyr 41- Franz Siemsen
een og fyrredyve Fre (L. S.)
Betalt

Franz Siemsen.

Aar 1890, Lørdag den 21. Juni maaned have
vi undertegnede edfæstede Skænevidner i
Reykjavik forkyndt foranskrevne Skæning
for D. Thomsen personlig paa Indskænte,
denæs Fader, Ljótmand H. Th. A. Thomsens
Bopæl, i denæs Fraværelse.

Dette bekræfte vi i Henshold til vor Skæne-
vidners ed ved vore Navne og Segl.

Gedyr 1 Kr. D. Thomsen. P. Björnsson.
een Krone (L. S.) (L. S.)
P. S. p. B.

Fremlagt for Ljosar- og Gullbringusyssels Gæste-
ret 23. Juni 1890.

Franz Siemsen.

endvidere

3, Vidneførelse^{sel} og Aastedsforretning angaa-
ende Grænseskjel mellem Kleppur og Þaukadur
den 14. Juni 1859,

4, Spørgsmaal til Vidnet, dat. i Dag. Disse

Dokumenter mærkes Nr. 3 og 4 og lyde som følger:

de hovedsagen Nr. 3.

Nr. 4.

Spørgsmaal

til Vidne Olafur Þorvaldsson i Haunefjord:

- 1) Hvor gammel er de?
- 2) Erkjender De Deres Forklaring for Ljosar- og Gullbringusyrrets Extraet den 14. Juni 1859, som er bleven oplæst for Dem, samt at den er overensstemmende med Sandheden?

Reykjavik 23. Juni 1890.

Pall Þriem.

Fremlagt for Ljosar- og Gullbringusyrrets Gasteret
23. Juni 1890.

Frank Siemsen.

samt onstede at Olafur Þorvaldsson's Vidnefor-
klaring den 14. Juni 1859 blev oplæst for ham og
de fremlagte Spørgsmaal forelagte ham. I Retten
modte Overetsagfører Gudlaugur Gudmundsson
ifølge Fuldmagt, dat. i Dag, som mærkes Nr. 5 og
lyder som følger:

Nr. 5:

Hermed befuldmægtiger jeg cand. jur. Gudl. Gud-
mundsson til paa mine Vegne at møde for
Ljosar- og Gullbringusyrrets Gasteret forat over-
vare Vidneforret i en Sag angaaende Grænsestjæl
mellem Steppur og Bustadiv, og skal alt hvad
forbemeldte Fuldmægtig paa mine Vegne fore-
tager i denne Henseende, have samme Gyldig-

hed som om jeg det selv gjort havde.

Reykjavík 23. Juni 1890

H. Fr. A. Thomsen.

Fremlagt i Ljosar- og Gullbringusyrrets Gæsteret 23/6 1890.

Franc Siemsen.

Han udbeder sig anmærkel^{se}, at han ikke anser at Vidneforh^ør paa loelig Maade kan foretages her for Gæsteretten, samt forbeholder sig Ret til at protestere imod dets Gyldighed for Markeskjetsretten.

Vidne citant^{er} er paastod at dette Vidneforh^ør blev foretaget her i Dag.

Der blev besluttet at denne Ret skulde holdes paa Syssels Lontor, men eftersom Vidnet Olafur Þorvaldsson er sengeliggende, holdes Retten i hans Hjem.

Da mødte i Retten Olafur Þorvaldsson.

Spørgsmaalene i Rettdokument Nr. 4 forelagdes Vidnet og endvidere blev de ham i Rettdokum. Nr. 3 forelagte Spørgsmaal samt hans Forklaring, oplæste for ham.

Vidnet besvarer Spørgsmaalene i Rettd. Nr. 4 saaledes:

ad Spørgsmaal Nr. 1: 79 Aar gammel

— " — " — " — " 2: Vidnet erkjender at denne Forklaring, som Dommeren oplæste for det, er i alle Henseender sandfærdig.

Vidneindstevnte ønskede at disse Spørgsmaal forelagdes Vidnet:

1. Hvem fortalte Vidnet, at den omhandlede Bæk ved Mark- eller Merkielækur, og har Vidnet ikke hørt andet Navn paa den.
2. Er det Vidnet ikke bekendt, at Landet fra Murtulækur, hvilket Vidnet kalder Mark- eller Merkielæk, ud til Gelgjutangi har upaa- talt fra Kleppur-Ejers Side været benyttet efter Behov ved Fiskeri i Elvmunding- en af Vidnebanken eller dennes Fæder.

Disse Spørgsmaal besvarede Vidnet saaledes:

ad Spørgsmaal 1: Kjøbmand Gudmundur Tjetvís- son i Reykjavík, som solgte Vidnet jorden Kleppur, kaldte Bækken Mark eller Merki- læk og ^{endvidere} ~~samtidig~~ siger Vidnet at Bækken al- mindelig er bleven kaldt saaledes. Vidnet for- klarer at det ikke har hørt den kaldt med andet Navn.

ad Spørgsmaal Nr. 2: Vidnet forklarer, at Thomsen, den Gang det ejede Kleppur, ikke var bleven Ejer af Fiskeri i Ellidaevne, idet Vidnet siger at det og ingen anden har benyttet dette Land, men at det derimod var fuldstændig ubekendt med ^{den} ~~den~~ tid dette Punkt, efter at det havde solgt Kleppur. Vidnet tilføjer, at der ~~fra den~~ Side ikke har været drevet noget Fiskeri i Tigen, undtagen Flynderfiskeri fra dets Side.

maal
le Bak
neh ikke
Efter loelig Døngang bekræftede Vidnet Olafur
forvaldrson den Forklaring, som han har givet
for Retten i Dag, med den ifølge Loven fore-
skrevne Ed.

Videre ikke foretaget

Vidner: Retten havde Parter:
Magnus Brynjolfsson. Franze Siemsen. Tall Briem
Gudm. Helgason. Gudl. Gudmundsson.

ding-
der.
s:
Returs-
len
erki-
at-
ch for-
d andet
Thomson,
oen Ger
iger at
nd, men
med
lyt Kleppur
ke har
Hagen

Aar 1890, den 24 Juni blev Fjosar- og Gullbringu-
syrsets Markeskjelsret sak paa Bursadir og holdt
af Lyssemand Franze Siemsen samt Med-
domsmændene: Þordur Gudmundsson, Þordur
Ranolfsson, Gisti Gistason og Halldor Jonsson.

Hvor da blev foretaget

Sagen: Reykjavík Byraad
Konta

Ljóbmand H. Th. A. Thomsen
angaaende Grænseskjel mellem
Kleppur og Bursadir.

Paa Citantens Vegne var mødt Overretssag-
fører Tall Briem, og Indstævnte personlig.

Der blev besluttet at Markeskjelsforretningen
skulde begynde ved Fristeinar.

Videre ikke foretaget Tall Briem
Retten havde H. Th. A. Thomsen
Franze Siemsen

Þordur Gudmundsson. G. Gistason. Þ. Ranolfsson.
Halldor Jonsson

Aar 1890 den 25. Juni blev Fjorar- og Gullbringu-
sýssets Markeskjelsirek sak i Bythingssalen i Reykja-
viki, og holdt af den ordinære Dommere Sýsset-
mand Franz Siemsen samt Meddomsmændene
Þóroddur Guðmundsson, Þóroddur Runolfsson, Gísli
Gíslason og Halldor Jónsson.

Hvor da blev foretaget

Sagen: Reykjavík Byraad
kontra

Fjorbmand H. Th. A. Thomsen
angaaende Grænseskjel mellem
Sleypur og Þustadiv

Dommervne tilligemed Sagens Parter have igaar
befaret Grænseskjellene mellem disse Jorder samt
gjort sig bekendt med samme. Sagens Foretagelse
blev udsat til i Dag ifølge Overenskomst mellem Ved-
kommende.

Da Cibankens Vegne er mødt Overrets sagfører
Dall Þriem. Indkøbte er mødt personlig.

Cibankens Fuldmægtig tilbageleverer Sagens
Dokumenter Nr. 1-4 og fremlægger Deduktion i
Sagen, dat. igaar tilligemed 11 Bilag. Disse Doku-
menter mærkes Nr. 5-16 og lyde som følger:

Nr. 5:

Reykjavík Byraad
kontra

H. Th. A. Thomsen

angaaende Grænsekjæl
mellom Sleppur og Bustadir

Idet jeg tilbageleverer Sagens Dokumenter, til-
lader jeg mig at fremlægge følgende Dokumenter,
som vedlægges her:

- 1, Notarialakt fra Reykjavik af 15. Juni 1859 inde-
holdende Helgi Eyjolfsson's Forklaring om
Grænsekjællene mellem Sleppur og Bustadir,
- 2, Vidneforhør angaaende samme Jordens Grænse-
skjæl, hvilket fandt Sted for Fjorar- og Gull-
bringusyssels Gasterer, tilligemed en Marke-
skjælforretning samt Vidneforhør angaaende
de samme Grænsekjæl, som foretoges for Fjorar-
og Gullbringusysiel den 14. Juni 1859 samt
Situationskort over Grænsekjællene, ligeledes
udarbejdet den Gang.
- 3, Brev fra H. Th. A. Thomsen af 3. Juni
1882 til Ejerne af Laugarneis og Sleppur
tilligemed en Beskrivelse af Bustadiv's
Grænsekjæl.
- 4, Attest fra Johannes Olsen og Johannes
Loega dat. 21. d. M. med ^{Dall Magnússon's} Paategnelseri attest,
dat. 22. d. M.
- 5, Attest fra Johannes Oddsson dat. 22 d. M.
- 6, Spørgsmaal til Vidneerne Johannes Olsen,
Johannes Loega, Dall Magnússon samt
Johannes Oddsson,
- 7, Spørgsmaal til Vidneerne Bonden Einar paa

Alþeygur og Guðni Einarsson.

8. Situations^{Tegning}skort over det omtvistede Landstykke.

Som man ser paa den fremlagte Tegning, som jeg har udarbejdet saaledes som den forekommer mig at være rigtigst for at oplyse Sagen, er jeg og Modparten enige om, at Vinkelpunktet mellem Bustadir og Alþeygur mod Vest er Kristeinar, men fra disse regner jeg at Grænseskjellene ligge imod Sydøst indtil Marka- eller Merkilækur, hvilken Thomsen kalder for Murbulækur, og derpaa langs denne indtil den falder ud i Vigen, nogle faa Favne uden for Ellidaelvenes Munding; Thomsen derimod paastaar, at de ligge i lige Retning fra Kristeinar skraat ud til Gelgjutangi, som han kalder for Geldingatangi. Det omtvistede Landstykke danner saaledes en stor Trekant langs med Tøen.

Hvorpaa Thomsen grunder sin Paastand om at dette Land tilfalder Bustadir, ved jeg ikke, ligesom ^{Taastagden} heller ikke synes at støttes paa meget.

Min Paastand støtter sig derimod blandt andet paa en af Afdøde Helgi Eyjolfsson i Gjota under Eds tilbød given Forklaring for Reykjavik Notarialret den 15. Juni 1859. Helgi's Fader havde boet paa Bustadir, og der havde Helgi henlevet sine Ungdomsaar og senere boet der i mange Aar. Den Gang Forklaringen blev givet af Helgi under Eds tilbød var han 85 Aar gammel og kunde derfor huske langt tilbage i Tiden, og hans Forklaring stemmer fuldtændig med

hvad jeg paastaar.

Endvidere støtter jeg mig til 4 Vidners Forklaring, som under Edstilbud gave en med min Paastand fuldstændig overensstemmende Forklaring angaaende Grænsekjellene for Ljosar- og Gullbringusyrsets Extræek, som holdtes ved Grænsekjellenes Befaring den 14. Juni 1859. Et af Vidnerne Olafur Þorvaldsson fra Havnæfjord har igaar bekræftet sin Forklaring med Ed for Ljosar- og Gullbringusyrsets Gæsteret.

Derpaa fremlegger jeg endvidere Attester fra Johannes Olsen, Johannes Loega, Þall Magnússon samt Johannes Oddsson, hvilke fuldstændig stemme med Hensyn til de af mig paastaaede Grænsekjæl, og jeg haaber at den ærede Reth faar Lejlighed til at høre deres Forklaring for Rethen, samt Bonden Einar paa Kleppur's Forklaring, med hvem jeg har talh og som forklarer det samme angaaende Grænsekjellene og ^{det her omgangslede} Landsstykkets Afbenyttelse som de andre. Jeg henviser til disse Attester og haaber at den ærede Reth tager Hensyn til, hvor urimelig Thomsons Paastand er, samt at den dommer ham til at udrede til Cibanken i denne Sag, Reykjavik Byraad, Sagens Omkostninger, som i det Hele ikke ere ringe.

Jeg skal saa ikke gaa videre ind paa Sagen for denne Gang. Attesterne vise hvor-

leder min Sag staa, og jeg haader at den vil oplyses endnu mere ved Vidneforhør for Retten. Forrikt forbeholder jeg mig Ret til herefter at fremføre hvad jeg anser for nødvendigt, og idet jeg henviser til hvad jeg har fremhævet med lægger jeg den Daastand:

1. At Grænseskjellene mellem Bustadur og Kleppur fastsættes saaledes: Fra Þristeinur mod Sydøst indtil Marka Lakur's Udspring, hvilken Thomsen kalder for Mustulakur, og langs med Þakken's Leje indtil den falder ud i Ellidaarvigen lidt udenfor Ellida elvens Munding.
2. At Bustadur's Gjer, Kjøbmand H. Th. A. Thomsen tilpligtes at udrede til Cibanten rimelige Sagsomkostninger ifølge Markeskjelsrettens Skjøn. Derpaa indlader jeg Sagen til Dom med Forbehold.

Reykjavik 24. Juni 1890
 Arbdögst
 Tall Briem.

Til

Retten angaaende Bustadur's og Kleppur's Grænseskjel.

Fremlagt for Markeskjelsretten i Reykjavik 25. Juni 1890.

Franz Siemsen

Nr. 6:

Vilhjalmur Finson

Kancelliraad, Landfoged over Island, Byfoged
 og Notarius publicus i Reykjavik
 Gjør vittentligt. Aar 1859, Onsdag den 15. Juni, var
 den ordinære Notarius publicus i Reykjavik,
 Kancelliraad P. Finson, tilligemed Vidnerne
 Th. Bjarnason og Arimundur Sigurdsson tilstede
 paa Gaarden Grjota, tilhørende Helgi Eyjolfsson,
 for, ifølge Sagfører J. Gudmundsson's Andragende
 i Skrivelse af Dags Dato, at forelægge bemeldte
 Helgi Eyjolfsson adskillige Spørgsmaal vedrørende
 Jorden Kleppur's Grænseskjel i Selthjarnarnes repr.
 Ovennævnte Skrivelse blev fremlagt under Nr. 1 og
 lyder som følger:

Nr. 1.

I Gaar foranledigede jeg paa Langarnes og
 Kleppur's Samejeres Vegne et Vidneforhør afholdt
 for Tingsvidneret paa Bustadir angaaende Jorden
 Kleppur's Grænseskjel mod Syd, eller saa langt
 Jorden Kleppur strækker sig syd paa, i den Hensigt
 at benytte dette Tingsvidne i en Sag, som Ljób-
 mand Th. A. Thomsen har anlagt imod Samejerne
 i Anledning af Retten til Mustingejagst paa
 en bestemt Strækning udenfor Jorden Kleppur,
 hvilken Sag de nu har indanket til den kongelige
 Cverret.

Oddingen Helgi Eyjolfsson i Grjota, som har

været bosat ~~der~~ saavel paa Kleppur som paa
 Bustadir, ^{den} nærmeste Jord mod Syd, havde lovet mig
 at møde uindskæmt for Tingsvidneretten igaar, men
 da det kom til Tiden var han bleven syg og er
 nu sengeiggende. Eftersom denne Mand's Forklaring
 i bemeldte Sag er overmaade mærkvaerdig og vigtig,
 men han paa den anden Side saa bedaget, at man
 ikke kan vide hvilket Ojeblik han kan dø, da til-
 lader jeg mig herved at andrage om, at De, Hver Kanselli-
 raad, ^{som Notarius publicus} strax i Dag vil overhøre ham angaaende
 forbemeldte Sag, og foruden de sædvanlige Spørgs-
 maal angaaende hans Alder, hvor mange Aar han
 har boet paa Bustadir og Kleppur samt hvor lange
 det er siden, er det fornemmelig følgende Punkter
 som jeg ønsker at De optager hans Forklaring og
 Vidnesbyrd om:

- 1) Hvilke ere Jorden Kleppur's Grænseskjæl mod
 Syd, eller hvor langt Kleppur's Land strækker
 sig sydpaa. eller Indvendinger
- 2) Om han har hørt nogen Trivelfangaaende de
 Grænseskjæl, som han angiver, fornemmelig
nede ved Vigen, hvor Markalekur falder ud
i Elvmundingen.
- 3) At han beskriver, efter som han kan og tørker,
 Markalekur eller Merkjalukur, i Særdelighed
 der hvor den falder ud i Søen samt om der
 i Nærheden kan være Tale om nogen anden
 Bæk.

4) At han forklarer, hvorvidt den Landtunge, som fra Jorden Kleppur skyder ud i Vigern mod Ost lidt Nord for Marklakur, nogen- sinde efter hans Vidende har været kaldt andet end Gelgjutangi.

Endelig ønsker jeg ham spurgt, om han er villig til at bekræfte denne sin Forklaring, som han aflegger for Dem angaaende disse Punkter, med Ed, hvis han kom sig igjen og hvis det ^{da} blev paa staadt.

Reykjavik 15. Juni 1859.

Med Agtelse

Jon Gudmundsson.

Til

Hr. Notarius publicus i Reykjavik
Fremlagt ved Notarialforretning i Reykja-
vik 15. Juni 1859.

N. Finsen.

Sagfører Jon Gudmundsson var mødt. Helgi Eijolfsson var til stede, liggende i Sengen, men har dog været oven Sengen i Dag; paa given Foranledning gav han til Hjende at han var ved fuld Sans og Samling saaledes at han ^{var i Stand til at} kunde besvare de omhandlede Spørgsmaal. Han angav at være 85 Aar gammel og at han er flyttet til Bustadin i Selbjarnar nesrep med sine Forældre den Gang han var 20 Aar, hvor han opholdt sig i 6 Aar, derfra

Kom han til Hvannmúki og blev der i 12 Aar,
 derfra flyttede han til Kleppur, hvor han
 boede i eet Aar og derfra igjen til Þurstaðir
 hvor han boede i 7 Aar. Forrikt besvarede han
 paa følgende Maade de forelagte Spørgsmaal,
 efter at de hver for sig vare blevne tørke tyde-
 lig op for ham af det fremlagte Brev
 Ad Spørgsmaal Nr. 1:

Svar: Kleppisjörd strækker sig sydpaa til
 Marklækur; dette ved ^{hans} efter hvad
 han almindelig har hørt angivet og
 erindrer ikke at nogen har draget
 det i Tvivl; fra Marklækur gaa
 Grænsekjellene op til Þristeinur

Ad Spørgsmaal Nr. 2:

Svar: Nej

Ad Spørgsmaal Nr. 3:

Svar: Paa det Sted er der ingen anden
 Bæk at tage Fejl af; Marklækur
 løber fra Sog ned i Jordfaldene og
 derfra ^{ud} ned i Ellisaarvigens neder
 Holmene under Melshorn paa den
 nordlige Side.

Ad Spørgsmaal Nr. 4:

Svar: Nej.

Til sidst tilkjendegav Helgi Eyjolfsson
 paa given Foranledning at han var villig
 til at bekræfte sin Forklaring, saaledes som

den nu blev oplæst for ham af Bogen, med
Ed, hvortil det blev paastaaet.

Det foranskrevne blev oplæst og anerkjendt
rigtig protokollet.

Videre i tåke foretoges. Notarialforretningen hævdes.
V. Finsen

Jon Guðmundsson. Th. Bjarnason. A. Sigurðsson.

Til Bekræftelse under min Haand og Embeds-
segl.

Betalt for Notarial- V. Finsen

forretningen 80[~] (L. S.)

Bekræftelse af

dette Uddrag 20[~]

1 Rd. 4[~]

een Rigsdaler 4 Skilling.
V. F.

Nr. 9:

Fremlagt i den kongelige Overret paa Island den
20. Juni 1859.

V. Finsen

Fremlagt i Markeskjeli-ret i Reykjavik 25. Juni 1890.
Const.
Franz Siemsen.

Nr. 7:

Se Retsmøde 23. Juni 1890. Fremlagt i Ljosar og
Gullbringurisereti Markeskjeli-ret 25. Juni 1890
Franz Siemsen

Nr. 8.

Tall Melsted

constitueret Sysselmand i Fjosar-
og Gullbringusysset.

Gjör vittetligt: Aar 1859, Tirsdag den 14 Juni blev
Fjosar- og Gullbringusyssets Extrarets sak og holdt
paa Bustadir af den i navnte Syssel^{or} ^{constituerede}
Sysselmand Tall Melsted i Overværelse af under-
tegnede Vidner, for ifølge Andragende fra Landt-
overretsprokurator Jon Gudmundsson at foretage
Aasteds forretning og Vidneførelse paa ~~den~~
sydlige Side af Jorden Skeppur's Grænseskjet^{mod Syd}. Dom-
meren fremlagde Skrivning til denne Aasteds-
forretning og Vidneførelse dat. 31. Maj d. A. under
sin Haand og Embedssegel, med Paategning om
lovlig Forkyndelse for Indtævnte Ljóbmand
H. Th. A. Thomsen i Reykjavík.

Skrivningen lyder som følger:

Tall Melsted

constitueret Sysselmand i Fjosar-
og Gullbringusysset

Gjör vittetligt: At Samejerne af Jorderne
Langarnes og Skeppur, som have indantækt
til Overretten denne Sysets Extraretsdom
af 12. Nov. f. A., i en Sag, som Gæven af Larce-
fiskeriet i Elliða elvene, Ljóbmand H. Th.
A. Thomsen i Reykjavík, der ogsaa er Ejer
af Jorden Bustadir, liggende nærmest Syd for

Kleppur, har anlagt imod dem angaaende
 Retten til Murlinge Fangst paa den Strækning
 i Ellidaarvigern paa den vestlige Side, der
 ligger mellem Stednavnene Merkilakur og
 Gelgutarqi - have andraget for mig, hvorledes
 de ser sig nødsaget til at indstævne til
 Aarsteds-forretning, og tage Tingsvidner
 derangaaende, for at de kan fremlægges
 for den kongelige Overret i bemeldte Sag, om, at
 denne nysnævnte Strækning ligger, saaledes
 som Citanterne mener, uden for Jorden
 Kleppur's Land, eller med andre Ord, at
 denne Jords Land strækker sig ind langt
 med Vigern helt Syd til den saakaldte Merki-
 lakeur eller Marklakeur, der hvor denne Bæk
 falder ud i Vigen eller Elvomundingerne.

Thi indstævner jeg nu med lovtig Porsel
 forbemeldte Gjer af Laxefiskerisk i Ellida-
 elvene og Jorden Bustadir i Seltjarnarnesrepp,
 Hjøbmand H. Th. A. Thomsen i Reykjavik, til
 at møde for Gullbringusyrrets Extrarek Tirsdag
 den 14. Juni 1859, kl. 9 ^{förk} E. M. (dagmatubil) paa
 selve det omtvistede Sted ved Ellidaarvigern
 eller Elvomundingerne paa den vestlige Side,
 for at se ~~en~~ lovtig ^{Aarsteds} Markskjelsforretning foretaget
 paa Grænneskjellene mellem Jorderne Kleppur og
 Bustadir samt en derover udført Tegning eller
 Situationskort, og siden, naar ^{Aarsteds} Markskjelsfor-

retningen er fordi, for Tingsvidneret samme
 Dag, der vil blive afholdt paa Reykjavíkby-
 Þingssal paa den Tid af Dagen som vil blive
 aftalt og bestemt ved ^{Stædets} Markedsrets forretningens
 Afslutning, for der at høre indstævnte og vind-
 stævnte Vidners Forklaring ifølge fremlagte
 og af Vidneekanten forelagte Spørgemaal an-
 gaaende de Grænsestjæl som man har ^{overf-} ~~mark~~
^{holdt} at ~~være~~ og endnu ^{overholdes} ~~være~~ mellem Jord-
 evne Þorbjörgur og Kleppur samt for at høre
 Vidnerne bekræfte den Forklaring med Ed.

Lovdag er afkøffet ved Forordn. 3. Juni 1796.
 Denne Stævning, som er udgivet paa Hjórar-
 og Gullbringuþyrrets Kontor i Reykjavík 31. Maj
 1859, til Bekræftelse er mit Navn og Embeds-
 segl.

T. Melsted
 Const.
 (L. S.)

Aar 1859, Tirsdag den 31. Maj have vi
 undertegnede Stævnevidner i Reykjavíkby
 forkyndt denne Stævning for Ljóbmand H.
 Th. A. Thomsen i Reykjavík personlig i hans
 Butik Kl. 4 e. M.

Dette bevidner vi i Henhold til ^{den af os} ~~være~~ aflagte
 Stævnevidnersed ved vore Navne og Segl.

Stævningisgebyr. C. J. Steenberg
 36 - sex og
 tredive Skell.
 Th. B.

Th. Þjarnason
 (L. S.)

At foranskrevne Mænd C. F. Steenberg og Th. Bjarnason ere edsvorne Skænevidner i Reykjavík by de vidnes hermed.

Byfogeden i Reykjavíks Kontor 14. Juni 1859.

V. Finnsen

Gebyr 12 Skilling (L. S.)

V. F.

Fremlagt i Extraret paa Bystadur 14. Juni 1859.

T. Melsted
const.

Dommeren tilligemed sine tilkaldte Vidner samt Prokurator Jon Gudmundsson mødte lidh efter Kl. 9 i Dag ved Elvmundingerne, hvor de ventede paa Byråmand H. Th. A. Thomsen eller Hans Fuldmægtig over een Time, undersøgte Lokalteterne der og mærkede sig disse saa nøjagtig som mulig; Retten udfærdigede der en Tegning over Lokalteterne langs med den Vig Ellidaelvne løbe ud i og over disses Udmunding i Søen samt over den Bæk, som de Tilstedeværende kalde Marklakur eller Merkitalakur, hvilken Tegning nu blev fremlagt i Retten og paategnet. Vidnerne Gudrun Sabidottir, Murer Einar Einarsson, Gudni Einarsson samt Olafur Þorvaldsson, som alle vare mødte frivillig og uden Skævning, vare tilstede mede ved den saakaldte Mark- eller Merkitalakur ^{og} over skuede Lokalteterne til begge Sider forat orientere sig og gjøre sig

bekjendt med det hele.

Prokurator Jon Guðmundsson, der møder paa Kleppur's Ejers og egne Vegne, ønskede at disse Vidner maatte blive overhørte ifølge de Spørgsmaal han her har i Tænde at fremlægge. Og eftersom Indtævnte hverken møder eller lader møde, da ønsker Vidnecitanten at Vidneførelsen maa foregaa her paa Stedet nu strax, hvad Retten ikke finder Grund til at nægte ham om, selv om der i Skævningen har været forudsat at Vidneførelsen skulde gaa for sig i Dag i Byens Thinghus efter nærmere Overenskomst mellem Vidnecitanten og Indtævnte.

Derpaa fremlagde Vidnecitanten Spørgsmaal til Vidnerne daterede i Dag saalydende:

Spørgsmaal

til Vidnerne Guðrun Þalisdóttir, Einar Einarsson og Guðni Einarsson.

- 1, Hvor gammel er De?
- 2, Har De ^{i fjæret} tidligere ^{har} haft hjemme her paa Seltjarnarvegi i Nærheden af Jorden Kleppur? Hvor? Hvor lange? Er der mange her siden?
- 3, Hvad hørte De den Gang fortælle eller hvad vidste De om Jorden Kleppur's Grænseskjæl paa Sydsiden, eller om hvor langt Jorden Kleppur's Land strækker sig sydpaa.
- 4, Har De før eller senere hørt disse Grænseskjæl betvølede, eller ^{at} har ² man ¹ ment at der var

andre?

- 5) Er den Bæk De i Dag har set i Rættens Nær-
 varelse og som løber ud i ^{den inderside Del af} Elvsmundingerne
 paa den nordlige Side af den høje Landbanker,
^{ikke} den samme Marklakur eller Merkilakur som
 De har hørt og vidst at man mente var Kleppur's
 Grænseløjel mod Syd?

Reykjavík 14. Juni 1859

Jon Guðmundsson

Fremtaget for Extrarek paa Bursdæg 14. Juni 1859

bevidner

Tall Mestred.
(com. h.)

- 1) Først mødte ^{da} for Rættens Vidnet Guðrun
 Dalidóttir Enke fra Skildinganes, paamindet
 om Edens Hellighed og om at bare Vidne ifølge
 Sandheden svarer hun saaledes paa de op-
 læste Spørgsmaal:

Ad 1. 48 Aar gammel.

- 2: Ja, jeg havde hjemme her paa Bursdæg i
 11 Aar hos min Fader Tall Eyvindsson Bonde
 paa Bursdæg og siden jeg tog herfra er der
 22 Aar (fortælle derom)

- 3: Jeg hørte ikke andet end at Kleppur's jord
 strakte sig til den saakaldte Marklakur.

- 4: Nej

- 5: Jo

Opført, ratificeret, afskjediget fra Rættens.

2, Vidnet Einar Einarsson Murer indkaldt
for Retten, ^{paamindet} at være Vidne ifølge Sandhed,
forklarer:

Ad 1: 43 Aar

- 2: Ja i Laugarnes, der var jeg 7 Aar
som Hyrdedreng, der er 24 siden
jeg tog derfra.
- 3: Jeg hørte aldrig andet sige end at
Kleppur's Jord naaede til den Bæk
vi stod hos i Dag, som kaldes Marke-
lakaur.
- 4: Nej, og dog har jeg hele Tiden haft
hjemme i Reykjavik siden og er
kjendt her paa disse Steder.
- 5: Jo.

Oplært, ratihavere, afskediget fra Retten.

3, Vidnet Guðni Einarsson indkaldt og paamindet
om at vidne ifølge Sandheden, forklarer:

Ad 1: 38 Aar

- 2: Ja, her paa Þurstávir i 12 Aar og siden
jeg tog der fra ere der 24; siden har
jeg været i Reykjavik og er kendt her
omkring.
- 3: Til denne Markalakaur, som vi kom til
i Dag.
- 4: Ikke undtagen af afdøde Ditlev Thomsen;
han mente at han ejede en Del i denne
af ham saakaldte Gylgjutangi.

Ad 5: Jo.

Oplæst, ratihaveret, dimitteret.
Siden bleve disse tre Vidner Guðrun, Einar og Guðni ifølge Vidnevitankens Omrøkke spurgt om de havde hørt nogensteds at den Landtunge i Sleppur's Land, lidt Nord for Marklakur, blev nævnt andet end Gelgjutangi?

Der til svarede de: at de ikke har hørt den blive kaldt for andet end Gelgjutangi, undtagen at Vidnet Guðni Einarsson siger at han har hørt afdøde Ditlev Thomsen kalde den for Geldingatangji og ingen anden.

Tommeren spurgt ifølge Vidnevitankens Omrøkke disse tre Vidner, om de saa sig i Stand til at bekræfte deres Udsagn med Lovens Ed, hvortil de svarede ja uden Omsvøb.

Oplæst, erkjendt for rigtig bogført, Vidnerne forlod Retten.

Der paa mødte for Retten Olafur Þorvaldsson Repstyre i Havnefjord og tilbørlig paa minde om at sige Landheden og om Eden, svarer han paa de fremlagte og oplæste Spørgsmaal som lød saaledes:

Spørgsmaal

til Repstyre Olafur Þorvaldsson i Havnefjord

- 1) Hvor gammel er De?
- 2) Er der mange Aar siden De kjøbte Jorden Sleppur og var De Ejer af den i mange Aar?

- 3) Var De i disse Aar bosiddende paa Kleppur.²
- 4) Med hvilke Grænsestjæl mod Syd blev Jorden solgt til Dem, eller hvor langh syd paa blev ^{det} Dem fortalt at Kleppur's Jord strakte sig, og hvad ansaa De for Grænsestjællene mod Syd medens De boede der?²
- 5) Var det Dem bevidst eller hørte De nogen Tvivl om disse Grænsestjæl eller fremkom der nogen Indsigelser fra nærmeste Jordbesidderi Side. i den Tid De boede paa Kleppur eller Jorden var Deres Gendomme; eller vidste De ~~de~~ eller hørte De før eller senere nogen betviøle disse Grænsestjæl?²
- 6) Den Bæk De i Dag saa i Rebber's Nær-
værelse og som løber ud i den inderste
Del af Elvmundingerne under den høje
Sandbanke mod Nord, er den Bæk
ikke den samme Markklækur eller Merk-
lækur ^{som} De mente og ^{vidste at} man mente var Kleppur's
Grænsestjæl mod Syd?²

Reykjavík 14. Juni 1859.

Jon Gudmundsson.

Fremlagt for Extraket paa Þurstæðir 14. Juni 1859.

J. Melsted
comit.

Saaledes:

Ad 1: 47 Aar

- 2: der er sytten Aar siden, men 15 Aar siden
jeg solgte.

Ad 3: Disse (to) 2 Aar i hvilke jeg var Ejer af Kleppur boede jeg der.

4: Til mig blev Jorden Kleppur solgt med Grænsestjellene fra denne Marklatur og til Þristeinur; ifølge disse samme Grænsestjel solgte jeg Jorden Kleppur og disse Grænsestjel mod Syd var jeg overholdt medens jeg boede paa Kleppur.

- 5: Nej, ingen. Der var ingen Tjof derom, og ingen gjorde Indsigelser.

- 6: Jo, det er den samme Bæk som jeg mente var Grænsestjel-Bækken, eller som jeg hørte var Kleppur's Grænsestjel mod Syd.

Ifølge Vidnecitantens Önske udspurgte Retten Vidnet om det havde hørt om den Landtunge, der strækker sig mod Ost ind i Vigen lidt nord for Marklatur ligeover for Arðajarhöfði, hvorpaa Vidnet svarer, at det aldrig har hørt denne ^{blive kaldt} ~~naar~~ anden end Gelgjutangi.

Denne Vidnets Forklaring blev dernæst op-
^{for det} læst, hvilken det er villig til at bekræfte med Ed, naarsomhelst det bliver paastaet.

Indtil videre önsker Vidnecitanten ikke at de nu overhørte Vidner blivetagne i Ed, eftersom Modparten ikke har mödth. Vidne-
 citanten önskede Uddrag af det ^{her} Retten fore-
 tagne.

Derpaa blev Retten hævet og Protokollen under-
skrevet.

J. Melsted. Jon Gudmundsson.
cont.

Vidner:

Gutni Jonsson, Gisti Rafsson.
(med paakølden Den)

Dette til Bekræftelse er mit Navn og Embeds-
segl.

J. Melsted

Fremlagt i den kongelige Overret paa Island 20. Juni 1889
cont.
H. Finssen.

Betalt Vidneførsel 64²

Uddrag 72⁴

Bekræftelse og Segl 20

1 Rd. 60²

- een Rigsdaler og sexti Skilling-

J. Melsted

Fremlagt for Ljosar- og Gullbringusyrrets Gæsteret
cont.
den 23 Juni 1890.

Franz Siemsen.

Fremlagt i Markeskjelsret i Reykjavik 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 9. (Situationskort)

følger hermed.

Fremlagt i Markeskjelsret i Reykjavik 25. Juni 1890

Franz Siemsen.

Nr 10:

Markis-

Ifølge Markeskjelsloven af 17. d. Aar er endvær

Jordejer pligtig at affatte en nøjagtig Beskrivelse af sin Jords Grænsestjæl saaledes som han efter sit bedste Vidende anser dem for at være.

Som Følge heraf tillader jeg mig som Ejer af Jorden Bustadir i Selbjarnarnes-rep at tilstille Dem en Beskrivelse af denne Jords Grænsestjæl, forat De som Ejer af Landet ligeoverfor mig ved Deres Paa-tegning kan tilkjendegive at Beskrivelsen er rigtig forsaavidt Deres Jorder, Laugarnes og Kleppur's Grænsestjæl angaar.

Reykjavik 31^e Juni 1892.

H. Th. A. Thomsen.

Til

Ejerne af Laugarnes og Kleppur.

Fremlagt for Markesstjælret i Reykjavik 25. Juni 1890.

Franz Sørensen.

Nr. 11.

Beskrivelse af Jorden Bustadir's Grænsestjæl, inden Selbjarnarnes-rep, Gullbringusýssel.

Fra Þlesugrof herimod en sönden for Bustadaber liggende Middagsgröft, derfra herimod Lomatjörn. Fra Lomatjörn herimod Klofningssteinar, derfra herimod en sydvest for Bustadaborg liggende Sten; derfra herimod Bustadaborg. Fra Bustadaborg Tyrilinie herimod Þristeinar, derfra herimod Geldingabangi og

derpaa langi Löen og Sydloven (Vestloven) op
til Stórarhlytur, det store Vandfald i Sydloven,
ogsaa kaldt Stórarhlytur.

Fremlagt i Markeskjelsret i Reykjavík 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr 12:

Vi undertegnede Johannes Loega og Johannes
Olson, som begge ere 67 Aar og fødte samt op-
dragne i Reykjavík, bevidne herved, at vi har
hørt gamle Folk sige, uden at der var nogen
Tvivl derom, at Markalekur, hvilken Fjóbmand
Thomson kalder for Murtulekur, men som gamle
Folk aldrig kaldte saaledes, og som løber ud i
Löen nogle faa Favne udenfor Ellidaarmund-
ingerne, afgjorde Grænsekjellene mellem Bu-
stadir og Hleypur, og ligeledes bevidne vi, at
aldre Folk har angivet at Hleypur's Land
strakte sig i det mindste indtil Þristeinur og
fra disse indtil Markalekur.

Reykjavík 21. Juni 1890.

Joh. Olson. J. Loega.

Det samme bevidner jeg undertegnet, Pall
Magnússon, angaaende ovennævnte Grænse-
skjel.

Reykjavík 22. Juni 1890

Pall Magnússon.

Fremlagt i Markeskjelsret i Reykjavík 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 13

Jeg undertegnet Johannes Oddsson, som er 61
 Aar gammel og har boet paa Bustadir i Seltjarn-
 arnesvep i 18 Aar, nemlig fra 1860 til 1867 samt fra
 1871 til 1882, bevidner herved, at jeg anser Bu-
 stadir's og Sleppur's Grænsestjæl for at ligge
 henimod Markalatur, hvilken jeg ogsaa hørte,
 især af Thomsen, blive kaldt Murtulatur, og som
 falder udi i Søen nogle Gaa Favne udenfor
 Ellidaar mundingerne, og fra Murtulatur hen-
 imod Jarsteinar, og indtil disse Grænsestjæl
 værgede Einar Bondé paa Sleppur sin Jord.

Denne Forklaring er jeg beredt til at bekræfte
 med Ed, hvis det bliver paaraabt.

Reykjavik 22. Juni 1890.

Johannes Oddsson.

Fremlagt i Markerstjælret i Reykjavik 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 14:

Spørgemaal

til Vidneerne Johannes Olsen, Johannes Loega,
 Dall Magnússon og Johannes Oddison alle i Reykja-
 vik.

Erkjender Vidnet den fremlagte Aktes, som
 er underskrevet med dets Navn, samt at dens
 indhold er overensstemmende med Sandheden
 efter Vidnets bedste vidende.²

Reykja-

vik 24. Juni 1890.

Pall Briem

Fremlagt i Markeskjelsret i Reykjavik 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 15:

Spörgismaal

I til Vidnekt Guðni Einarsson i Reykjavik.

Erkjender Vidnekt sin Forklaring for Fjorar- og Gullbringuvissels Extract 14. Juni 1859, samt at deti Forklaring er overensstemmende med Sandheden?

II til Vidnekt Einar Bjarnason Bonde paa Sleppur.

1, Hvor gammel er Vidnekt?

2, Hvad hedder Bækken, der løber fra Fog mod Ost ud i Elliðaárvigen lidt udenfor Elliðaáarmundingerne, og hvem husker Vidnekt at har kaldt Bækken saaledes?

3, Har Vidnekt hørt at Sleppur's Land strække sig til denne Bæk?

4, Har Vidnekt benyttet Landet fra Gelgjutangi indtil þristeinur samt og bemeldte Bæk.

Reykjavik 24. Juni 1890.

Pall Briem.

Fremlagt i Markeskjelsret i Reykjavik 25. Juni 1890

Franz Siemsen.

Nr. 16 (Situationskort)

følger hermed

Fremlagt i Markeskjelsret i Reykjavik 25. Juni

1890

Franz Siemsen.

Der næst ønskes han at Vidneførsel finder
Sted her i Dag i Sagen.

Derpaa mødte i Retten Vidnet Johannes
Olsen. Man viste Vidnet Rettdokument Nr. 12.,
hvilket oplæses for det; det erkjendte at have
underskrevet det tillige med de andre samt
at det var villigt til at bekræfte den Forklaring,
det indeholdt, med Ed, hvis det blev paastaet.
Sagens Parter frafaldt Vidnets Edførelse. Ind-
skævnede ønskede Vidnet adspurgt, om det havde
hørt, at Grænsestjellene mellem Sleppur's
Land og Bursadur vare fra Fristeinar henimod
Marka - eller Murkulatur's Udspring eller
henimod Bakkens Munding?

Dette berøver Vidnet saaledes, at det ikke
har hørt andet end at Grænsestjellene vare fra
Fristeinar henimod Bakkens Udspring og
derfra afgjorde Bakkens Grænsestjellene ind-
til dens Udmunding i Søen. Denne sin For-
klaring er Vidnet ogsaa villigt til at bekræfte
med Ed, hvis det blev paastaet.

Sagens Parter frafaldt Vidnets Edførelse.

Oplæst, ratificeret, Vidnet afskediget fra Retten.

Derpaa mødte i Retten Vidnet Johannes
Loega. Rettdokument Nr. 12 blev forevist og op-
læst for Vidnet. Det erkjender at have under-

begnet det tilligemed de andre og er villigt til at bekræfte den Forklaring, det indeholder, med Ed, hvis det blev paastaet.

Sagen Parter frafaldt Vidnets Edfæstelse.

Indtævnte ønskede at dette Spørgsmaal ogsaa blev forelagt Vidnet: Om Vidnet havde hørt at Grænsestjellene mellem Kleppur's Land og Þustadur vare fra Þristeinur henimod Merkja- eller Murtulækur's Udspring eller fra Þristeinur henimod Þakkens Udspring. Vidnet besvarer dette saaledes, at det har hørt at Linien var fra Þristeinur henimod Merkjalækur og derpaa ned efter langs denne, men Vidnet ved ikke hvor Linien træffer Merkjalækur. Vidnet er villigt til at bekræfte denne Forklaring med Ed, hvis det blev paastaet.

Sagen Parter frafaldt Vidnets Edfæstelse.

Oplæst, raktidberet, Vidnet forlod Fretten.

Derpaa mødte i Fretten Vidnet Tall Magnusson. Rettdokument Nr. 12 blev forevist og oplæst for Vidnet. Det erkjender at have været med til at underskrive det og er villigt til at bekræfte den Forklaring det indeholder med Ed, hvis det blev paastaet.

Indtævnte ønskede ogsaa at dette Spørgsmaal blev forelagt Vidnet: Om Vidnet har hørt, at Grænsestjellene mellem Kleppur's Land og Þustadur vare fra Þristeinur indtil Merkja- eller

Murtulakuri's Udspring eller fra Þristeinar indtil Bakkens Munding.

Vidnet besvarer dette saaledes, at det har hørt at Grænsestjellene vare fra Þristeinar henimod Bækken samt at denne afgjorde Grænsestjellene helt ned til Søen.

Parterne fra faldt Vidnets Edfæstelse.

Oplæst, ratificeret, Vidnet forlod Bækken.

Derpaa mødte i Bækken Vidnet Johannes Oddsson. Betsdokument Nr. 13 blev forevist og oplæst for Vidnet. Det erkjendte at have underskrevet det, og er villigt til at bekræfte den Forklaring, det indeholder, med Ed, hvis det blev paastaaet.

Indskævnte ønskede at dette Spørgsmaal ogsaa blev forelagt Vidnet: om Vidnet har hørt at Grænsestjellene mellem Kleppur's Land og Þustadir vare fra Þristeinar indtil Mertja eller Murtulakuri's Udspring eller fra Þristeinar indtil Bakkens Munding? Vidnet besvarer dette Spørgsmaal saaledes, at det har hørt at Bækken afgjorde Grænsestjellene.

Indskævnte ønskede endvidere at følgende Spørgsmaal blev forelagt Vidnet: Af hvem har Vidnet hørt, at Bækken afgjorde Grænsestjellene mellem Kleppur og Þustadir?

Vidnet besvarer dette saaledes, at det har hørt en vis Guðbjörg Jónsdóttir, som nu er afgaet

ved Døden og som tilbragte sin Ungdom paa
 Artun, sige, at Grænsestjellene mellem Kleppur
 og Bustadir vare fra Þristeinar indtil Mertja-
 eller Murtulakur, samt at det har hørt afdøde
 Arni Jónsson paa Breiðholt og flere, hvis ^{Nævne} Vidnet
 itake er i Stand til at angive, sige det samme.
 Vidnet er villigt til at bekræfte denne sin For-
 klaring med Ed, hvis det blev paastaet. Sagens
 Partes frafaldt Vidnets Edfæstelse. Oplæst, ratihaber-
 erck.

Derpaa mødte i Retten Vidnet Eúoni Einar-
 son; han blev paa mindet om at sige Sandheden.
 For Vidnet oplæstes de Spørgsmaal, som vare
 bleve forelagte det ved Retsmøde 14. Juni 1859
 (jfr Rettdokum. Nr.), samt dets Besvarelser af
 samme, og Vidnet er villigt til at bekræfte den
 Forklaring med Ed, hvis det blev paastaet. Oplæst,
 ratihaberck.

Citanten ønskede at dette Spørgsmaal ogsaa blev
 forelagt Vidnet: Om Vidnet har hørt, at Grænse-
 stjellene mellem Kleppur's Land og Bustadir
 vare fra Þristeinar indtil Mertja- eller Murtu-
 lakur's Udgraving, eller fra Þristeinar indtil
 Bækken's Munding? Vidnet besvarer dette saa-
 leder, at det har hørt, at Bækken afgjorde Grænse-
 stjellene mellem demeldte Jorder. Sagens Partes
 frafaldt Vidnets Edfæstelse. Oplæst, ratihaberck.

Vidnet forlod Retten.

Derpaa mødte i Retten Vidnet Einar Þjarna-
son Bonde paa Kleppur.

For Vidnet blev oplæste Spørgsmaalene i Rets-
dokument II 1-4, hvilke det bevarer saaledes:

ad Spørgsmaal Nr. 1: Et Aar

— — — — — 2: Vidnet forklarer at de, som har
opgivet det Grænsekjellene mellem
Þustádir og Kleppur's Land, har
kaldt den for Markaketur.

— — — — — 3: Vidnet siger, at man har fortalt
det, at Grænsekjellene vare fra
Þristeinur til Markaketur uden
nærmere at angive hvor de traf
Bakken.

— — — — — 4: Vidnet bevarer dette Spørgs-
maal bekræftende. Vidnet be-
mærker ligeledes, at Þustáda-
Bondens Læg upaaalt har
græsset i dette Land idet ^{Vidnet} det
siger at det har været Landet
for alt Læg undtagen Þustáda-
Bondens. Vidnet tilføjer at
Kleppur's Læg sædvanligvis
har græsset i dette Land, men
at Landet har været mindre
benyttet af Þustáda-Bonden.

Citankens Fuldmechtig ^{område} endvidere, at
© Borgarskjalasafn Reykjavíkur

disse Spørgsmaal blev forelagte Vidnet:

1. Har Bustadur's Læg ikke jævnlig græsset i det Land som Vidnet anser for Bustadur's Land, men derimod ikke i Elleppur's Land?
: Landet mellem Þristeinur, Merkilækur og Gelgjuþangi
2. Naar Læget fra Bustadur har græsset i Elleppur's ^{Land}, er det da ikke sket ifølge en eller anden Overenskomst mellem disse Jordens Forpagtere, uden at Vidnet anser at Bonden paa Bustadur har Fret dertil.

Disse spørgsmaal besvarer Vidnet saaledes:

Ad Spørgsmaal Nr. 1: Ja

— — — — — 2: Vidnet forklarer, at dette er sket ifølge Overenskomst med Bonden paa Bustadur, uden at Vidnet anser, at han har havt nogen Fret til at lade Læget græsse i dette Land.

Vidnet er villigt til at bekræfte derom sin Forklaring med Ed, hvis det blev paastaact. Sagens Partier frafaldt Vidnets Edfæstelse. Optæst, rati-
haberet. Vidnet forlod Retten.

Indskavnte fremlagde:

1. Kopi af kgl. Skjøde af 11. Dec. 1853 med en bekræftet Oversættelse.
2. Kopi af Gullbringu- og Skjorsarsyrret's Extra-

retsdom af 19. Nov. 1858.

3. Kopii af Landroverretsdom af 5. Dec. 1859.
4. Uddrag af Kancelliforestilling af 6. Maj 1853.
med en bekræftet Oversættelse.
5. Situationskort af Björn Gunnlogsson
^{2. Sagsforberedelse fra sin Side}
6. Endlæg i Sagen, dat. i Gaar.

Disse Dokumenter mærkes Nr. 17-24 og lyde
som følger.

Nr. 17:

Kopii

Vi Frederik den Syvende,
af Guds Naade Konge til Dan-
mark, de Venders og Gotthers,
Herzog til Slesvig, Holsten,
Stormarn, Ditmarsken, Lauen-
borg og Oldenburg

Gjøre vittetligt: At da det ved allerhøjeste Re-
solution af 11te Maj dette Aar er tilladt, at det
Staten tilhørende Laxefiskei i Ellida-Aae
inden Guldbringe og Ljoresyssel under Sønd-
er Amtet paa Vort Land Island, maa af-
handles til Ejeren af de til demeldte Laxelvi-
stødende Jorder, Bustadir og Arkun, islandsk
Ljøbmand D. Thomsen, for en Ljøbsum af
1250 Rdd., og han i den Anledning har ind-
betalt i Vort islandske Jordebogskasse af før-
nævnte Ljøbsum 450 Rdd., og for de øvrige
800 Rdd. udstedt en Forskrivning med 1ste
Prioritets Pantet i demeldte Laxefiskei.

og 4 p. C. aartlig Rente til hvert Aars 11te Dec-
ember Termin, saa skjøde og aftrænde Vi
herved til fornavnte Ljóbmand D. Thomsen
merdemeldte Laxe-fiskerie i Ellida. Aae fra
den store Fos ved Gaarden Arða, Storávil
kaldet, og indtil udenfor Elvens Munding i
Søen mellem Arðejarkvíða og Gælgju- eller
Geldingatangji, med tilhørende Fiskered-
skaber og alle de Rettigheder, som Fiskeriet
fra gammel Tid fulgt have, endnu følge og
med Rette følge bør, saa at han i Overens-
stemmelse med de om Fiskeriet i Island
organne eller herefter udgivende Anord-
ninger maa gjøre sig samme saa nyttig, som
han bedst ved, vil og kan.

Thi erklære Vi for Os og Vore Kongelige Arve-
successorer i Regeringen ingen videre Lod
eller Del, Ret eller Rettighed at have til oven-
nevnte Fiskerie, men at samme, som forommeldt,
skal tilhøre og følge fornavnte Ljóbmand D.
Thomsen til evindelig Ejendom, dog Os og Vore
Kongelige Arvesuccessorer i Regeringen
alle Kongelige Regalier og Højheder, samt
ordinære og ekstraordinære Contributioner, som
enten allerede til Os eller offentlig Brug ere
paadudne eller herefter paadudne vorde, ufor-
krænkede.

Lörrigt ere Omkostningerne ved dette Park

Skjodes Thinglæsning, saavel som hvad andre Om-
kostninger derved nu kunde flyde af nærværende
Overdragelse, is vedkommende.

Forbydende Alle og Endver herimod, efter som
forestrevet staar, Hinder eller i nogen Maade
Forfang at gjøre, under Vor Hyldest og Naade.

Givet paa Vort Slot Christiansborg den 11te Dec-
ember 1853.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Gedgr 14 Bld. 48 Sk.

Frederik R.

C. Christiansen
cont. Forn.

L. S.

Fsted

Skjode

paa Laxe fiskeriet i Ellida-Aae inden Guld-
dringe og Ljoresysrel under Islands Sønder
Amt.

Thinglæst i Mandtals thingsretten i Nes for
Seltjarnarnes repr. den 6. Juli 1854 og indført
i vedkommende Ljõe- og Tankeprotokol Dag.
250 - 251 sub Nr. 271.

A. Baumann.

For Thinglæsning 2 Bld.

--- Bogføring " " 24^{sk}

1/2% Gebyr $\frac{6}{8}$ - 24 -
8 Bld 48^{sk}

otte Rigidaler otte og
fjortytve Skilling.

Baumann.

paa Bything i Reykjavik, Torisdagen den 14.
Junimaaned 1855 og indført i Byens Skjode- og
Tante protokol Lib. D. Nr. 120 Pag. 155-157

V. Finson

Gedyr:

Thinglarning: 2 Rdd. 13

Protokollering: 24-

2 Rdd. 24³
to Rigsdaler 24 Skilling Solv

14/6 1855

V. Finson.

Kopierens nøjagtige Overensstemmelse med
Originalen bekræfter herved notarialiter efter
nøjagtig Sammenlæsning.

Notarius publicus i Reykjavik 18. Juni 1889.
Halldor Daniellson.

Gedyr 25-

fem og tyve Pre

betalt

Halldor Daniellson.

Fremvist i Reykjavik Forligskommission 7. Sept. 1869.
A. Thorsteinsson.

Fremlagt i Fjósar- og Gullbringusyrrets Markeskjelsrek 25. Juni 1890.
Franz Siemsen.

Nr. 18, Oversættelse af Nr. 17,

følger hermed.

Fremlagt i Fjósar- og Gullbringusyrrets Markeskjelsrek
25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 19.

Uddrag
af Fjósar- og Gullbringusyrrels- Extrarets- Dom-
protokol.

Åar 1858, Fredag den 12. November blev Gull-
bringu- og Fjósarsyrrels- Extrarets sak og holdt af
den konstituerede Sysselmand i Gullbringu- og Fjós-
arsyrrelar Tall Meldsted. Da indkaldtes til
Retten som Meddomsmænd, Bønderne Gudmund-
ur Sigurdsson fra Digranes, Hans Jonsson fra
Háðarhol, Þorsteinn Þorsteinsson fra Hvammshól,
Magnús Magnússon fra Lopavog, hvilke nu i Retten
aflagde den i N. L. 1-7-2 foreskrevne Meddoms-
mands- og Tingsvidnesed, hvorpaa der ifølge
Dommerens og Meddomsmændenes ~~sak~~ ^{for} faldte
afsaqt

i Sagen: H. Th. A. Thomsen
Kontra

Skleppur's Eje m. m.

saaledes lydende
Dom:

Den her omhandlede Sag er foranlediget ved,
at Ejerne af Jorden Skleppur havde tilladt
Muslingefangst (d. e. at samle Muslinger) i de
saakaldte Elvmundinger eller Ellidaelvener
Mundinger, hvor disse falde ud i den Vig, der
gaar ind til dem mellem Gelgju- eller Geldinga-
fangji mod Vest og Arðajar hofdi mod Ost. Denne

Vig bliver næsten ganske tør ved hver Springflodsøbbe
 indtil nævnte Stednavne, saaledes at Ellidaelvener
 Leje henad Vigens Bund bliver da klar og tydelig;
 men som man let kan forstaa benyttets Spring-
 flodsøbbetiden i Sædelighed til Indsamling af
 Muslingerne. Kleppur's Ejere tillod bemeldte
 Muslingefangst paa denne Strækning, fordi de
 mente at de ejede hele Landet langsmed Vigen
 paa den værlige Side indtil den saakaldte
 Merkjalakur, som efter deres Mening adskiller
 Kleppur's Land fra Burtávir's Land. Men
 eftersom nu Ejeren af Ellidaelvene samt Burtá-
 vir paa ~~Vestsiden~~ og Artur paa Østsiden af
 Elvene, Kjøbmand H. Th. August Thomsen,
 synker at en saadan Tilladelse og en saadan
 Muslingefangst forringede hans Ejendomsret
 og skadede hans Laxefiskeri i Elvene, da ned-
 lagde han ved en ordinær Fogedforretning 12.
 Maj dette Aar Forbud ifølge Loven imod at
 Muslingefangst i Elvmundingerne samt paa
 hele Strækningen indenfor Gelgjutangi og
 Arbajarhöfði, forfulgte derpaa dette Lovforbud
 for Forligskommissionen paa en lovmæssig Maade,
 og da det her ikke kom til Forlig mellem ham
 og Kleppur's Ejere, indbragte han ved Skæning
 dat. 26. Maj d. A. Sagen for Domstolene, hvor
 han har krævet, at Fogedforretningen af 12.
 Maj blev stadfæstet og at Kleppur's Ejere blev

frakjendt at Ret til Muslingefangst og Fiskeri af ethvert Slags mellem Gelgjutangi og Arbejarsköfði samt paa Strækningen der indenfor, men at der derimod tilkjendtes ham Ret til alt den Slags Fiskeri paa bemeldte Strækning, samt Sagsomkostninger hos Fleppur's Ejere. Derimod var de indstævnte paastaet, at Fogedforretningen af 12. Maj d. A. blev kjendt ugyldig og at der blev tilkjendt dem bestemt Skadeserstatning samt Sagens Omkostninger af Modparten.

Det skal bemærkes, at nærværende Sag oprindelig blev antagt og ført i det danske Sprog, men vedkommende kom allerede den første Retsdag overens om, at Sagen skulde forfølges og forsvares paa Islandsk her for Retten, hvilket derefter er sket.

Hvad der først kommer i Betragtning, i denne Sag er det forommeldte fra Citantens Side af 12. Maj d. A. fremkomne Forbud. Sagens Udfald synes at være afhængig af paa hvilke Grunde Forbudet imod Muslingefangsten er bygget. Det er saavel erkjendt som bevist at de indstævnte har Ret til Muslingefangst paa den omtvistede Strækning indenfor Gelgjutangi og Arbejarsköfði eller i de saakaldte Elvmundinger. Men den Tilladelse siger de at de har givet paa Grund af at de som Ejere af Fleppur ejede ^{hele} den Landstrækning foran hvilken Muslinge-

Jangsten fandt Sted, og at de Kun har tilladt
Murlingefangst foran sit Land, men ikke
uden for andres.

Nu ^{det sig} forholdes rigtig nok saaledes, at Jordejere
besidde disse og dertilige Hertigeder foran deres
Land, med mindre disse paa en lovtig Maade
ere bortfaldne, men paa den anden Side bør
det betænkes at der i denne Sag ikke er frem-
kommen nogen Sikkerhed angaaende, hvor langt
Eileypur's Land strækker sig til denne Side,
om det naar indtil Gelgjubangi eller indtil
inden for ^(syd for) denne, ligesom der heller ikke er
fremkommen tilstrækkelig Sikkerhed angaa-
ende, hvor den saakaldte Murbulakur eller
Merkjalakur eller Marklakur er, thi herom er
der endnu nogen Tvivl. Vedkommende ere
endog ikke enige om selve Navnet. Men ind-
til videre kan Retten ikke afgjøre, hvilke
Grænseskjæl her ere de rette eller omvendt, men
paa den anden Side synes dog den Omstændig-
hed saa vægtig - den nemlig, at der ikke er
fremkommet noget Bevis for Eileypur's Lands
Grænseskjæl paa denne Side - at endog alene
den Omstændighed synes at kunne give til-
strækkelig ^{Anledning} til at formene Eileypur's Gjere Retten
til Murlingefangst paa denne Strækning, som
en Anden har faaet stor Rettighed over ja
endog et slags Privilegium; thi selv om det nu

var Tilfældet at Skilppur's Ejere ejede hele
 Landet langs Vigen indenfor Gelgjutangi -
 men hvor Gelgjutangi er paa Vest-siden, derom
 er der ingen Tvivl, ligesom heller ikke om
 det andet, hvor Arbejarsköfði er paa Öst-siden -
 da bør det dernæst afgjøres, hvorvidt Muslinge-
 fangsten paa nævnte Strækning ikke krænker
 Cibantens bedre og stærkere Retligheder. Han
 begrundet sin Ret til det förömtalte Fordud
 paa kongeligt Skjode af 11 Dec. 1853, ifølge hvilket
 Kongen sælger og afhænder fra Kronen til
 Ljóbmand D. Thomsen, hvis Søn og eneste Arving
 Ljóbmand H. Th. August Thomsen, Cibanten i
 denne Sag, er, Laxefiskeriet i Ellidaelvne
 fra den saa kaldte "Thorahyl við Gaarden
 Arbæ og ud i Vigen udenfor Uvmundingen
 mellem Arbejarsköfði og Gelgju- eller Geldinga-
 tangi" med alle de Retligheder som Laxefiskeriet
 fra gammel Tid fulgt have. Men dette Laxe-
 fiskeri har, saa langt man rækker, tilhørt
 Kongen og idet mindste siden 1749 været
 bortlejet til forskjellige Personer imod aarlig
 Afgift. Og af de i denne Sag fremkomne Doku-
 menter kan man ikke se andet end at de, som
 har benyttet Laxefiskeriet i Ellidaelvne, har
 haft uindskrænket Raadighed over Vigen helt
 indtil Gelgjutangi og Arbejarsköfði, ligesom
 man ogsaa maa antage at Elvenes-Munding

naar ^{hen} dertil, hvilket ogsaa Ordet "Arkjaptar" (Elv-
 mundinger) tyde paa. Men hvad nu de Rettig-
 heder angaar, som have fulgt Laxefiskeriet i
 Elvene, saalange Løngen ejede Fiskeriet der,
 da synes der ingen Tvivl om at de maa være
 overførte uforandrede til den nuværende Ejer
 af Ellida elvene og Laxefiskeriet, og ligeledes
 synes der ingen Tvivl om, at disse Rettigheder
 blandt andet maa have bestaaet deri, at Andre
 ikke ^{mogte} foretage sig noget, som kunde ødelægge
 eller skade Laxefiskeriet og gjøre det mindre
 frugtbringende for Ejeren, hvilket ogsaa stem-
 mer med Loven, der siger: L. L. B. Kap. I. § VI
 at Løngen maa ødelægge en Andens Fiskeplads.
 Men Retten maa ansee det for sikkert, at
 naar man færdes med Baade i Elv-munding-
 en paa den ombovskede Strækning og der
 omkring, hvor Laxen skal gaa op i Elvstrøm-
 ningen og gjør Forsøg derpaa, og naar man
 fisker der og søger efter Muslinger vidt og bredt
 frem og tilbage med Arbejds- og Fiskeredskaber,
 da maa Laxen selvfølgelig blive sky og trække
 sig tilbage og opgive Forsøget paa at komme op
 i Elvene, hvorved Fiskeriet maa ansees for spol-
 eret, og Retten kan ikke andet end tage
 disse Cibankens Grunde til Følge, da de
 baserer paa Sagens Natur og de Rettigheder,
 som hann ifølge Landets Love samt ved Ejen-

doms dokumenter er hjemlede. Det synes der-
uden burde tages til Følge, at saaledes som
Lokaliteterne paa denne Strækning inden for
Gelgjutangi og Arðajarhöfði ere, da er det ind-
lysende, naar man ved Ebbetid lægger Merke der-
til, at Mustingejangsten er størst og Mustingerne
bør helst eftersøges i hele den østlige Del af Vigen
nærmere Landet mod Øst, men der ejer Cibanken
hele Landet indtil Arðajarhöfði, ^{deri væsentligste} hvorfor Mus-
tingejangst snarere foregaar foran ^{end paa den vestlige Side} hans Land,
hvilket ogsaa stemmer med de 7 Personers Vidnes-
byrd, som har været fremlagt, saaledes som ogsaa
fremdraves paa den Tegning, ^{over Vigen} der blev udført der
paa Bedet den 12. Aug. d. F. og som er bleven frem-
lagt.

Af det her anførte kan Retten ikke indse andet
end at Cibanken har haft gyldig Grund til at
nedlægge Forbud imod Mustingejangst paa tidt-
navnte Strækning, samt at dette Forbud derfor
bør staa ved Magt, ligesom ogsaa at Cibanken,
men ikke andre, maa have fuldkommen Ret til
alt Fiskeri der deriblandt ogsaa til Mustingejangst.

Paa den anden Side synes der ikke tilstrækkelig
Anledning til at forpligte de indstævnte til
at udrede Sagens Omkostninger til Cibanken,
hvorimod disse ifølge Omstændighederne synes

at burde opheves.

Þri þjændes for Reth.

Forbudet af 12. Maj 1858 imod Kleppur's Gere
 þor ved Magt at standa og Geren af Laxe Fiskeriet
 i Ellitaalvone have Eneret til Muslinge-
 fanget og Fiskaeri af ekkvert Slags mellem Gelgju-
 tanqi og Arðajarhöfði samt paa Strækningen
 der inden for. Sagen's Omkostninger þor opheves.

T. Melsted

Gudmundur Sigurdsson. ^{combr} Hans Jonsson. Þorsteinn
 Þorsteinsson. Magnús Magnússon.

Til Bekræftelse heraf er mit Navn og Syssels's Segl.

T. Melsted

Gebyr: Uddrag og Stad- ^{combr} (L. S.)

gæstelse 68/

otte og tredsindstyue Skilling

T. Melsted

betalt T. Melsted.

Aar 1858, Lördag den 27. Novembermaaned
 have vi under tegnede edfættede Þaonevidner
 i Reykjavíkby forkyndt foranskrevne Dom for
 Overrets-sagfører J. Gudmundsson personlig paa
 hans Bopæl Nr. 6 i Adalstræti her i Þyren.

Dette bevidne vi i Henshold til den Ed, vi, som
 Þaonevidner her i Þyren, have aflagt, ved vore
 Navne og Segl.

Gebyr for Forkyndelse 36- Th. Þjarnarson. A. Arnason.
 sex og tredive Skilling- (L. S.) (L. S.)
 Th. B. A. A.

Fremlagt i Fjósar- og Gullbringusyrrets Markesjefets-
ret 25. Juni 1890.

Frava Siemsen.

Nr. 20.

Justitiarius samt de andre Dommere
i den kongelige Overret paa Island
Gjøre vitteligt: Aar 1859, Mandag den 5. Decem-
ber blev der i den kongelige islandiske Landsöver-
ret afsagt

i Sagen Nr. 5/1859: Samejerne af Jorderne
Laugarnes og Sleppur
Kontra

Ljóbmand H. Th. A. Thomsen

saaledes lydende

Dom:

Ved Landsöverretsstævning af 10. Maj d. A.
indanke Ljóbmandene Th. Johnsen, H. Th. Johnsen,
Friedker O. Guðjónsen, Tomburmand G. Þordarson
og J. Loega paa Jorderne Laugarnes og Sleppur's
Samejeres Vegne en inden Gullbringu- og Fjósar-
syrrets Underret den 12. November sidstaføigte Aar
afsagt Dom i en Sag, som Gieren af Laxe-
fiskeriet i Ellidælvene, Ljóbmand H. Th. A.
Thomsen i Reykjavík, med Forbud af 12. Maj
1858 havde anlagt for Underretten angaaende
Murlingejagst i Ellidælvvigen mellem Gelgju-
eller Geldingabangi mod Vest og Arbejarkjöfi
mod Ost samt Vigen der indenfor, og ved be-

meldte Underretsdøm blev Forbudet imod Murlinge-
 fangsten stadfæstet og Ejeren af Laxejærkeriet i
 Ellisaelvne tilkjendt Eneret til Murlingefangst
 og Fiskeri af ethvert Slags paa den omhandlede
 Strækning, men Sagens Omkostninger blev op-
 krævede, og nu har Hovedappellanterne her for
 Retten nedlagt den Taarband, principaliter,
 at Underretsdømmen blev annulleret og Forbudet
 af 12. Maj 1858 blev kjendt ugyldigt, men sub-
 sidiært har de paastaet, at Underretsdømmen
 blev forandret saaledes, at Forbudet af 12.
 Maj 1858 kjendes ugyldigt, men at Jorden Sleppur
 tilkjendes Ret til Murlingefangst foran sit
 Land helt ind til Marklækur eller Merfaja-
 lækur, eller at denne Jords Ejere, Appellanterne,
 blev frifundne for Indstævntes Taarbande. -
 Forrikt har de ogsaa paastaet, at Indstævnte,
 som har kontraappelleret Underretsdømmen,
 tilpligtes at udrede dem som Skadeserstatning
 150 Rbd eller et ifølge uvillige af Retten ud-
 meldte Mænds Skjon passende Bælob samt
 Sagens Omkostninger med 50 Rbd.

Kontraappellanten har derimod paastaet, at
 de af Hovedappellanten for Landroverretten frem-
 lagte Dokumenter og Brevstikpæder, nemlig Aa-
 stedsforretning tillige med Situationskort og dertil-
 hørende Vidneforsel af 14. Juni d. A. samt
 Notarialforretning af 15. s. M. blev kjendte u-

gyldige samt at Underretsdommen blev forandret saaledes, at Hovedappellanterne tilpligtes at betale ham 200 Rbd eller et passende Beløb for alle de Udgifter, at den Vro og Mejlighed, som denne Sag var forarsaget ham, men at Underretsdommen iøvrigt blev stadfæstet.

Hvad om først Hovedappellanternes Annulationspaastand angaar, da er den først og fremmest baseret derpaa, at det foran anførte Forbud af 12. Maj 1858 gaar ud paa noget helt andet end, Hovedappellanterne gjør Paastand om, eftersom de ikke har gjort Paastand om Ret til at fiske Muringer paa den omhandlede Strækning i Ellidaelvogen, men derimod til, saaledes som de udtrykke sig, at samle den ^{og løse} opfiske, den Lyd for eller Jorden Sleppur's Land helt indtil Mark eller Merdjalækur, ved Hjælp af Spader, River og andre Redskaber, og at Forbudet derfor baade med Hensyn til Formaal og Art gaar ud paa noget helt andet end hvad Kontraappellanten har haft Anledning til at forbyde, og her til kommer at Kontraappellanten ikke har i Begyndelsen for Underretten, hvad han dog burde have gjort, fremlagt Situationskort over den Strækning i Ellidaelvogen, som Forbudet drejer sig om.

Hvad den første Annulationsgrund angaar, da kan Landtroverretten ikke indse andet end

at Tristens Grænser, forsaavidt Hovedappellant-
 ernes og Kontraappellantens ^{staaf} Taastande, ^{il} Modstrid-
^{med} hinanden, ere neppe de samme, idet det maa
 anses for bevist, at den Marktakur eller Merkitakur,
 som Hovedappellanterne henholder sig til, er inden-
 for Gelgju- eller Geldingatangji ^{paa den vestlige Side af} det for Ellidælv-
 wigen, endvidere at Gelgju- eller Geldingatangji
 som ifølge det fremlagte Situationskort er den
^{existerende} eneste Landtunge ^{paa} Vest siden af Ellidælvwigen og ligeoverfor
 Arbajarhöfði ^{paa} Øst siden, maa være en og
 den samme ^{Landtunge} Lyng, uden at det kan komme i
 Betragtning, at Gelgjutangi er den ældre, og for-
 saavidt den rigtigste Benævnelse, jo mindre selve
 Hovedappellanterne i Sagen, foruden ^{det} kongelige
 Skjøde, har gjort det forstaaeligt, hvorledes den
 anden Benævnelse, Geldingatangji, er opstaaet,
 og endelig at Kontraappellantens Forbud omfatter
 hele den Strækning foran Sleppur's Land ^{paa} hvilken
 han i denne Sag mener at Hovedappellanten
 mangler Hjemmel til enhver som helst Fangst, men
 skjøndt Forbudet desuden omfatter en større
 Strækning end ^{den} Hovedappellanterne mene at
 have Rettighed til, da kan dette i sig selv ikke
 bewirke, at Forbudet eller Sagen af den Grund
 annulleres, idet det er Meningen med ethvert For-
 bud, og da ogsaa med det her omhandlede, at man
 dermed, hvis ellers loelig Grund der for er tilstede,
 betrygger sig imod andres Overgreb, og Kontraappellanternes

mener at den ligger deri, at Hovedappellanterne, som ogsaa fuldt ud er bevist, har tilladt Mustingefangst paa en Del af disse Strækning, som har ene mener at have Ret til at Slags Fangst paa. Landsoverretten kan heller ikke skjønne, at Hovedappellanternes Opfattelse af Tristens Natur i og for sig er andet end en Misforstaaelse af det danske Ord 'Mustingefangst' som bruges ^{is} Forbydet, idet ^{dog maa} det synes indlysende at demeldte ^{besegner eller} indbefatter Mustingefangst paa den omhandlede Strækning, uden Hensyn til Maaden hvorpaa den er iværksat og derfor ogsaa ^{Første metode} Hovedappellanterne mener at have Ret til, ved Hjælp af River, Spader og detsige Redskaber, og forraavildt angaar den sidste Annulationsgrund, at Situationskort ikke ^{staa} Begyndelsen er fremlagt i Sagen for Underretten, da bør det komme i Betragtning, at eftersom Hovedappellanterne ikke har appelleret Underretsdømmernes Afgørelse angaaende dette, saaledes forpligter Forordn. 11. Juli 1800 § 20 jfr. Kancelliskrivelse af 16. Marts 1799, Forordn. 25. Januar 1805 § 27 Vedkommende til over Hovedet at fremlægge Situationskort for Overretten, som ikke kan befare det omvirkede Land.

Af denne Grund samt fordi det her omhandlede Kort senere blev fremlagt for Underretten, inden Sagen blev optaget til Dom, kan

keller ikke

Denne Annulationsgrund tages til Følge, thi rigtignok har Hovedappellanterne benegtet Situationskortets Retsgyldighed, især af den Grund at det ikke er blevet optaget til den Tid, som var bestemt dertil, ved Middags-tid, men eftersom Tiden, saaledes som Ordene foreligge, ikke blev nøjere bestemt end saadan, synes det indlysende, at Hovedappellanterne maatte kunne forudsætte, at denne Rets^{for}handling i følge Sprogbrugen lovtlig kunde udsættes til den Tid, paa hvilken den fandt Sted, kl. 12 1/2, og hertil kommer, at det maa anses for bevist, at Dommeren har indfundet sig paa Stedet ^{netop} i det samme Øjeblik Appellanternes Fuldmægtig gik dorth. jfr. Nr. 5 i Retsforhandlingerne.

Sagen bør derfor paadømmes i Realiteten.

Af Aftalen fremgaar, at Kontraappellanternes Fader, Lydbmand D. Thomsen fik kongeligt Skjøde paa Laxe-fiskeriet i Ellidaelvne den 11. December 1853 hvor det hedder, at der hjemles ham og afkøber Laxe-fiskeri i Ellidaelvne fra den saa kaldte Storvylur ved Arbe indtil udenfor Elvens Munding i ^{den} Tøen mellem Arbejarhöfði og Gelgju- eller Geldingabangi, med alle de Retligheder, som Fiskeriet fra gammel Tid fulgt have, endnu følge og med dette følge bør. Rigtignok tales der her kun direkte om Laxe-fiskeri i Elvene og ud i Tøen

indtil de nævnte Stednavne Gelgjubanqi og
 Arbajarhöfði, hvilke, saaledes som ^{det fremlagte} Situations-
 kortet viser og tidligere er blevet fremhævet, ere
 paa hver sin Side af Vigen, men det er samtidig
 oplyst og bevist ved de fremlagte Auktionsbetingelser
 for Laxefiskeriet, at dette, saalange Fiskeriet var
 Kongens Ejendom og derfor saalange man minder,
 blev forstaaet saaledes, at de, som bog Laxefiskeriet
 paa Leje, vare berettigede til at forbyde Fiskeri
 af enhver som helst Slags paa den omhandlede
 Strækning (og under Fiskeri indbefatter den her
 omhandlede Muslinge-fangst, selv om den ikke
 udføres ved Hjælp af Net eller Fiskekrog, hvilket
 Hovedappellanterne kun synes at kalde for Fiskeri)
 øjensynlig af den Grund at man mente at det skad-
 ede Fiskeriet, idet det forstyrrede Laxen i at
 komme op i Elvene, og eftersom en saadan
 Opfattelse og Forstaaelse af Sagen var tilstede
 og dette forholdt sig ^{saaledes} saalange Kongen ejede Fisk-
 eriet (jfr. f. Eks. Ltr. 6 i Underretskisten) da
 maa det samme endnu være Tilfældet, eftersom
 Retten til Fiskeri i Elvene blev solgt med
 alle de Rettigheder, som fulgte den saalange
 den var Kongens Ejendom, og forsaavidt kom-
 mer det derfor ikke i Betragtning, om Jorden
 Kleppur's Land naar til eller længere ind
 end Gelgju - eller Geldingabangi, thi i begge
 Tilfælde maa Jordens Gjer ligesaa lidt nu som

for drive noget som helst Fiskeri eller foretage sig
 noget, som kunde skade Fiskeriet i Elvene, fordi
 dette blev forbudt, saalange Kongen ejede Fiskeriet,
 ligesom man heller ikke kan anse andet end
 at Hovedappellanterne endnu har tilbage at de vise,
 at Jorden Sleppur's Land strækker sig saa langt
 indad langs Ellidavogin, som de har paastaet,
 nemlig ind til Merki- eller Marklokur, der, saaledes
 som Situationskortet viser, falder ud i Vig-
 en paa den vestlige Side et kort Stykke Vej fra
 selve Elvomundingen, eftersom det Tingvidne,
 som Hovedappellanterne har fremlagt for Landt-
 overretten, er saaledes bekræftet, at det ikke
 kan tages til Følge, idet hverken Kontraappell-
 anten eller nogen paa hans Vegne var tilstede,
 naedens det blev taget, og deruden foregik
 Vidneførelsen ogsaa paa et helt andet Sted, end
 der blev bestemt i Hævningen, ligesom det
 heller ikke blev fremhævet i denne, at der var
 gaaet Bevilling til en saadan Vidneførelse,
 og Kontraappellanten har ogsaa fuldstændig
 protesteret derimod og indstævnt den til
 Annulation, og ligeledes den Notarialberet-
 ning angaaende Grænseskjellene mellem Sleppur
 og Buthadir, som er fremlagt her for Retten,
 hvilken heller ikke er edfæstet, eftersom Not-
 arius som saadan ikke kan edfæste Vidner,
 og disse Dokumenter kan saaledes ikke tages til

Følge.

Følge disse Sagens Omstændigheder maa Lands-
overretten difalde Underretsdommerens Opfattelse
af Sagen, hvorfor Underretsdommeren, forsaavidt
angaar Forbudet imod Murlingefangsten paa
tidtnevnte Strækning, bør stadfæstes, samt
med Hensyn til Sagens Omkostninger for Under-
retten.

Kontraappellantens Daarand om Skadeser-
statning kan allerede af den Grund ikke komme
i Betragtning, at han ikke har bevist, at Hoved-
appellanterne har forarsaget ham noget Penge-
tab.

Forsaavidt angaar Sagens Omkostninger for
Landsoverretten, da synes Hovedappellanterne,
ifølge Sagens Udfald her for Retten, ikke, kunde
undgaa at udrede disse til Kontraappellanten,
og Beløbet synes passende at kunde ansættes til
30 Rdd. R. M.

Tri kjendes for Ret:

Underretsdommeren bør ved Magt at stande.
Sagens Omkostninger for Landsoverretten bør
Hovedappellanterne udrede til Kontraappell-
anten med 30 Rdd. Rigsmonk.

Dommen at efterkommes under Adfærd efter
Loven.

Til Bekræftelse heraf er Overrettens Segl

og Justitiarius Navn.

Th. Jonassen.

Bekræftelse 40 Sk

(L. S.)

fyrretypve Skilling

Skrivegebyr 72 Sk

to og halvfjerdsrindstypve Skilling

1 Rsd 16 B

B. Sveinsson

betalt

B. Sv.

Aar 1860, Mandag den 19. Marts Kl. 11-12 have vi underbegnede Hævevidner i Reykjavik forkyndt foranskrevne Landsoverrettidom for følgende Forbandere for Samejendommen Langarner og Kleppur: Sagfører Jon Gudmundsson, Tomthuismand Geir Loega, Tomthuismand Jon Þordarson i Hakoh, Byraadsmedlem Gudmundur Þordarson og Tjótmand H. Th. Johnson, hver især personlig i sit hjem.

Debbe bekræfte vi i den hold til vor aflagte Hævevidnersed ved Navn og Segl.

Gebyr. 1 Rsd. 84

A. Gistason. Th. Bjarnason.

een Rigsdaler fire og

(L. S.)

(L. S.)

fjerrindstypve Skilling

A. G. Th. B.

At Arni Gistason og Th. Bjarnason, som har forkyndt foranskrevne Dom, er beskiktede Politibehjente og edfæstede Hævevidner her i

Distriktet bevidner herved.

Byfogeden i Reykjavíki's Kontor 21. Marts 1860

H. E. Johannson.

omb.
(L. S.)

Fremlagt i Ljósar- og Gullbringusyrrels- Markeskjels-
ret 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 21. (Original af Nr. 22.)

følger hermed

Fremlagt i Ljósar- og Gullbringusyrrels- Marke-
skjelsret 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 22.

Extrakt - Afskrift

Allerunderdanigst Forestilling

Staten ejer en Elv i Nærheden af Reykjavík,
kaldet Ellida-á, som rinder og har sit Udlob
igjennem Gaardene Burtádir og Artun's Marker,
hvilke Gaarde forhen ligeledes har tilhørt
Staten. I nyismeldte Elv haves Laxefiskeri, som
for Kongl. Regning har siden Aaret 1756 været
særskilt forpagtet mod en aartlig Afgift og for
nævnte Gaardes Marker været afbenyttede af
Forpagterne forsaavidt det til Laxefiskeriet
Udøvelse var fornødent.

Extrakt - Afskriftens Rigtighed bekræfter

Ministeriet for

Island 9. Nov. 1874.

F. Unigaard Ass.

L. S.,

Angaaende Afhandelen af Laxe fiskeriet i
Ellida. Na inden Islands Lønder. Amt.

Oversættelsens Rigtighed bekræfter

H. Hr. Frødrickson.

Føl. i Hstr. skr. Comm. den 30. Novbr. 1874.

N. N.

Fremlagt i Fjorar og Gullbringusyrsets Markeskjels-
ret 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 23. (Situationskort)

Følger hermed

Fremlagt i Fjorar- og Gullbringusyrsets Markeskjels-
ret 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Nr. 24.

Grenseskjelsag: Kleppur's Gjer

Kontra

H. Fr. A. Thomsen

som Bustadur's Gjer.

Jeg tillader mig ærbødigst at fremlægge
for den ærede Ret en bekræftet Gjenpart af
kongeligt Skjøde paa Laxe fiskeriet i Ellidaelv-
ene, idet jeg skal tillade mig at gjøre Retten
opmærksom paa, at dette Skjøde er til min af-
døde Fader som Gjer af Jorden Bustadur og

Kleppur. Denne Omstændighed indbefatter en stor Betydning for denne Sag, idet det beviser, at de Steder, der nævnes i Skjødlet, s: Storihylur eller Skorarihylur og Gelgjutangi eller Geldingatangi, maa enten ligge i Jorden Bursadir's Land eller i alt Fald danne dens yderste Grænsestjeld, eftersom begge disse Stednavne ere paa den Sides af Elvene. Dette Skjøde er blevet Thingtost for 35 Aar siden, uden at nogensomhelst Protester ere fremkomne imod samme.

End videre tillader jeg mig at fremlægge Gjenpart af en Landsrettsdom i den saakaldte Murlingsesag mellem mig og Kleppur's Ejere, i hvilken Kleppur's Ejere paastod, at der tilkom dem Ret til Murlingsesfangst paa Strækningen fra Gelgjutangi indtil Murlakur, [som de vil kalde for Mark eller]

Saaledes som man ser af Dommen tabte Kleppur's Ejere Sagen saa grundig, at de blev dømte til at betale mig alle Sagens Omkostninger, og eftersom den Dom ikke er bleven indanket til Højesteret, da er den en endelig Dom, der nu ikke kan forandres.

Endvidere manglede Kleppur's Ejere alle Beviser for, at Kleppur's Land strakte sig indtil Murlakur, som de vil kalde for Mark- eller Merkjatakur. Selv om en eller andre Vidner gav den Forklaring, at de havde hørt, at Grænsestjeld-

ene mellem Kleppur og Bustadir skulde være Murbu- eller Merkitakur, da beviser det slet intet, thi i over 100 Aar har Laxefiskeriet i Ellidaelvene været drevet hele Vejen fra Gelgjutangi op til Skorarkylur, uden at Kleppuris Ejere (der idlandt afdøde Konferentsraad Magnus Stephensen i Vídey) har kunnet bevise, at Landet strakte sig indtil Murbutakur, ligesom Landet ogsaa altid har været benyttet af Bønden paa Bustadir helt indtil Gelgjutangi. Det er først i denne Møstingsag at Navnet Merkitakur bruges om denne Bæk.

Til yderligere Bevis for, at Gelgjutangi er Grænsestykket mellem Langarner og Kleppur fremlægger jeg nu en af Ministeriet dekretet Gjenpart af Kjendelsen angaaende Salget af Laxefiskeriet i Ellidaelvene, hvor det med tydelige Ord fremhæves, at Fiskeriet sælges til Ejeren af Bustadir samt at foran Bustadirs Land har Fiskeriet været drevet siden Aarene 1750.

Af disse Bevisligheder, som jeg har fremlagt, samt af det jeg her har fremhævet, vil den ærede Ret kunne indse, at hvis Kleppuris Ejere fik tildømt Landet fra Murbutakur indtil Gelgjutangi, da vilde det komme i Modstrid med den Ret, jeg og min Fader har faaet afhændet og tildømt. Retten til Fiskeri foran

Landet indtil Gelgjutangi, for hvilken jeg har Skjøde og Dom, vilde da paa en ulovlig Maade blive frataget mig eller i althald i den Grad blive indskrænket, at den blev mig fuldstændig uden Nytte, hvis jeg ikke havde Lov til at sætte min Fod paa Landet eller benytte det, saaledes som før, forsaavidt det er fornødent til Fiskeriets Udøvelse. Hvis den højberede Reth ikke vil komme i Modstrid med denne min uforkrænkkelige Reth, da maa den, hvis den imod min Forhaadning ikke vil tildomme mig hele Landet indtil Gelgjutangi, dog i det mindste belægge dette Land med den Servitut, at jeg og senere Ejere af Bustadir eller Fiskeriretten foran dette Land har Reth til at benytte Landet, forsaavidt og paa den Maade, som er fornøden til at drive Fiskeri i Pigen foran det omtvistede Land.

Lovrigt tillader jeg mig arbdidigt at henvisse til de fremlagte Dokumenter og nedlægge den Daaband:

At Grænsestjellene for min Jordejendom Bustadir overfor Kleppur fastsættes saaledes som jeg har gjort i min Grænsestjelsbeskrivelse af 5. Juni 1882.

Subsidiært:

At jeg og senere Ejere af Bustadir eller Fiskeriet foran det omtvistede Land fra Murkulakur eller Mark- eller Merdailakur indtil Gelgjutangi

faar tildømt Ret til at benytte demeldte Land,
forsaa vidt og paa den Maade, som er fornøden
til at drive Fiskeriet der.

Hvilken af disse Paastande end bliver taget
til Følge, saa paastaar jeg, at Citanten bliver dømt
til at betale alle Sagens Omkostninger med et eller
andet ifølge Rettens Skjøn gjærende Beløb.

Jeg forbeholder mig Ret til en yderligere Forklaring
af Sagen samt Protester for Retten, og indlader
derpaa Sagen til Dorn med Forbehold.

Reykjavik 24. Juni 1890

Arbdidigt

H. Th. A. Thomsen.

Til

Ljosar- og Gullbringusyrsets Markeskjelsret.
Fremlagt i Ljosar- og Gullbringusyrsets Markeskjelsret
25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Citantens Fuldmægtig begjærer Sagens Doku-
menter Nr. 17-24 laante, og Indstævnte begjærer
Dokumenterne Nr. 1-16 laante.

Sagen bliver igjen foretaget i Dag ifølge Ved-
kommende's Overenskomst.

Videre ikke foretaget

Retten hæver

Þordur Þunolfsson. Þordur Guðmundsson. Tall Briem
Franz Siemsen. J. Gústason. Halldor Jonsson. H. Th. A. Thomsen.

Åar 1890, den 25. Juni blev Ljosar- og Gullbringu-
 syssel's Markeskjeldirek sak paa Bythingistuen
 i Reykjavik og holdt af den ordinære Dommer,
 Sysselmand Franz Niemsen, samt Meddoms-
 mændene Þóður Guðmundsson, Þóður Þun-
 alfsson, Gísli Gíslason og Halldór Jónsson.

Hvor da blev foretaget

Sagen: Reykjavik Byraad
 Kontra

Ljódmand H. Th. A. Thomsen
 angaaende Grænseskjellene
 mellem Sleppur og Þurstadir.

Da Citantens Vegne er mødt Overrets sagfører
 Dall Briem; han tilbageleverer Sagens Doku-
 menter, som han har faaet laante, Nr. 17-24 og
 fremlægger forsat Deduktionsindlæg, dat. i
 Dag, tilligemed en bekræftet Oversættelse af
 Kongeligt Skjøde paa Jorden Sleppur af 17. Sept.
 1817. Disse Dokumenter mærkes Nr. 25 og 26 og
 lyde som følger:

Nr. 25:

Reykjavik Byraad
 Kontra

H. Th. A. Thomsen

angaaende Sleppur's og Þur-
 stadir's Grænseskjel.

Aldrig i mit Liv har jeg hørt en saadan
 Argumentation som den Modparten kommer

med i sit Indlæg i Sagen under Nr. 24. Der tilkommer ham ifølge Kongeligt Skjøde af 11. Dec. 1853 "Laxefiskeri i Ellidaelvene fra den store Fos ved Gaarden Arðar, Storiþylur kaldet og indtil udenfor Elvenes Munding, hvor de falde i Søen mellem Arðarhöfði og Gelgju eller Geldingatangji", og herpaa vil han begrundede at han ejer Landet fra Gelgjutangi indtil Þristeinur, idet han siger at Gelgjutangi enten maa ligge i Jorden Þurkátur's Land eller i alt Fald danne dens yderste Grænser."

Her siger jeg at Argumentationen er uforstaaelig, og dog har jeg baade studeret Logik og maathet ved mig udaf temmelig dunkle Argumentationer, thi hvad kommer Laxefiskeriet i Ellidaelvene denne Sag ved. Er det ikke sprogrigtigt, at Ellidaelvene falde ud i Søen mellem Gelgjutangi og Arðarhöfði? Naar man staar ved Ellidaelvenes Munding og ser mod Nord, da er Gelgjutangi paa den ene Side og Arðarhöfði paa den anden, og indtil det Sted, hvor Ellidaelvene falde i Søen, har Her. H. Th. A. Thomsen Ret til Fiskeri i Elvene, men ikke længere. Saaledes som alle, der har nogen juridiske Kundskaber, vide, har Tinglærning ingen den Slags Betydning, at den kan berøve 3. Mand sin Ret, ligesom der her heller

ikke afhænder nogen Ret over Kleppur's Land. Kongen solgte Kleppur 1817 med alt hvad denne Jord følger og følge bør, men det har aldrig været draget i Tvivl, undtagen af H. Th. A. Thomsen og hans Fader, at Kleppur's Land naaede indtil Markalækur, saaledes som Dommerne i Dag har hørt mange Vidner forklare, og siden det forholdt sig saaledes, da hverken kunde Kongen, vilde eller havde i Sinde at afhænde Thomsen 1853 nogen som helst Ret over andres Ejendom.

Naar den ærede Modpart beraader sig paa Dommen i den saakaldte Murlingesak, da vandt hans Fader denne Sag kun formedelst en frygtelig skjodesløs Procedure fra Jon Guðmundsson's Side (paa Kleppur's Ejeres Vegne), som ikke en Gang paa loovlig Maade lod bevise noget om, at Kleppur's Ejere ejede Landet langt med Søen, saa at jeg nu har maattet lade de to Vidner føre paany, som endnu levede siden de vidnede i Murlingesakken, for at der ikke skulde fremkomme Protester imod dem paa Grund af at de manglede Edførtelse. Men ellers vedkommer den Dom ikke denne Sag. Her drejer det sig om Landet fra Gelgjutangi indtil Þristeinur og Markalækur, men ikke om Murlingefangst eller Fiskevei i Ellidaelvingen.

Jeg har nu ført saa uigjendrivelige Vidner og Beviser som muligt for, at det ombrødede Land

tilhører Kleppur, og jeg protesterer imod, at H. Th. A. Thomsen har benyttet eller har nogen Ret til at benytte Kleppuris Land ved sit Fiskeri, ligesom han heller ikke har Landet Behov ved Fiskeriet; han kan daade have fuldkommen Nytte af Bursávir's Land ved Udøvelsen af Fiskeriet og endvidere af Artur's Land, som ligeledes tilhører ham, og skjøndt jeg ved at Thomsen kan faa alt hvad han vil hos Reykjavik Byraad, forsaavidt Byen ikke lider nogen Skade derved, da kan jeg ikke indse andet end at det kun vilde forøge Trætte og Tvistigheder, hvis jeg samtykkede Modpartens subsidiære Paastand, som han ingen Ret har til at faa igjennem, og derfor protesterer jeg fuldkændig imod den, og jeg skal ikke tro at Sommeren, med mindre Thomsen beviser Nødvendigheden deraf, vil gaa ind paa at belægge en Andens Land med Servitut og fratage Eieren af Landet den Ret over sin Ejendom, som der ifølge Loven tilkommer ham.

Jeg skal saa ikke gaa videre ind paa dette, men protesterer i et og alt imod Modpartens Redegjørelse og Paastand. Jeg henviser til hvad jeg har fremført samt til uigjendrivelige Vidnesbyrd, og indlader derpaa Sagen til Dom med Forbehold til at fremhave hvad jeg anser for fornødent, til at protestere samt varetage min Man-

dantsk Ret.

Reykjavik 25. Juni 1890

Arbødigst

Pall Briem.

Til

Retten angaaende Þurkadvís og Kleppurís Græms-
skjel.

Fremlagt i Markesretten i Reykjavik 25. Juni 1890

Franz Siemsen.

Nr. 26:

Vi Frederik den Fjerde af
Guds Naade Konge til Danmark,
de Denders og Gotlands, Hertug til
Slesvig, Holsten, Stormarn, Dit-
marsken, Lauenborg og Oldenburg,
Gjøre vittetigt: at Vi ved Vor allerhøjeste Re-
solution af 11. Sept. f. A. allernaadigst have
samtykket det højeste Bud, som Ljóbmand
Staudsen i Reykjavik Ljóbsted gjorde med
400 Rigsdaler navnverdige paa de Betingelser,
der bleve bekendtgjorte ved Auktionen, som
blev holdt den 27. April s. A. paa den Os forhen
tilhørende Jord, Kleppur kaldet, der ligger
i Selbjarnarnesiræp og Gullbringurysset, inden
Íslands Lønder Amt, hvorved Vi allernaadigst
have tilladt at Skjode paa demeldte Jord maa
afhandles Vor elskelig Magnus Stephensen, Kon-
ferensraad og Justitiarius i Landsoverretten paa

Vort Land Island.

Og da bemeldte Konferensraad, Stephensen, i den Anledning, ifølge Kwittering dat. 14. Jan. d. A. har indbetalt fornavnte Ljebesum - fire hundred Rigsdaler navnevordige - i Jordebogs-kassen paa Island, saa skjøde Vi herved og afhande til Konferensraad Stephensen til fuldkommen Ejendom og Odel ovennavnte Jord Elleppur med alle de Rettigheder og Herligheder, som den fra gammel Tid fulgt have, endnu følge og med Rette følge bør, saa at han i Overensstemmelse med de om de islandiske Jordegodters Behandling og Forbedring ergangne eller herefter udgivende Anordninger maa gjøre sig samme saa nyttig som han bedst veed, vil og kan.

Vi erklære Vi endvidere for Os og Vore Kongelige Arvesuccessorer i Regeringen ingen videre Lod eller Del, Ret eller Rettighed at have til fornavnte Jord, men at samme, som forommeldt, med alt hvad den nu tilhører, skal tilhøre og følge merbemeldte Konferensraad Stephensen til evindelig Odal og Ejendom, dog Os og Vore Kongelige Arvesuccessorer i Regeringen alle Kongelige Regalier og Højheder, samt ordinære og extraordinære Kontributioner, som enten allerede til Os eller offentlig Brug er paadudne eller herefter paadudne vorde, uforkrandede.

Forbydende alle og enhver herimod, efter som

forestkrevet staar, Hinder eller i nogen Maade
Forfang at gjøre, under vor Hyldest og Naade.

Givet paa Vork Slot Frederiksberg den 17. Sept. 1817.

Under Vor kongelige Haand og Segl.

Frederik R.

(L. S.)

J. S. Morsing Wormskjöld, Me. Esren Aw. Moltke.

Vorndran

Woldum

Skjøde

for

Konferensraad og Justitiarius i Landsoverret-
ten paa Island Magnus Stephensen, paa Jorden
Skleppur i Gullbringurissel under Islands
Sonder Amt for 400 Rdd. n. v.

Den ved Forordn. af 8. Februar 1810 allernaad-
igst paabudne $\frac{1}{2}$ p. C. Afgift 2-to-Rigsbank-
daler navnvaerdige ere indbetalte til Islands
Jordebogs kasse hvorfor kvitteres.

Reykjavik 6. Juli 1818.

J. Thorgrimsen.

Oplæst i den kongelige islandske Landsover-
ret den 3. August 1818, ligeledes protokolleret,
hvorfor der er betalt 5 Rdd. skriver. fem Rigs-
bankdaler

bevidner

B. Stephensen.

Skjödets Overensstemmelse med Originalen

bevidner

E. Melsted.

Fremlagt i Gullbringu- og ^{konst.} Fjosarsyssels Extrarek
11. Sept. 1858.

bevidner

E. Melsted

At dette er en rigtig ^{konst.} Oversættelse af en bekræft-
et Afskrift af foranskrevne Skjödets Original be-
vidner herved notarialiter efter nøjagtig Sammen-
læsning.

Notarius publicus i Reykjavik, 25. Juni 1890.

Halldor Danielson.

L. S.,

Gebyr 25- fem og tyve Pre-
detalt

Halldor Danielson

Fremlagt i Markeskjelsret i Reykjavik 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Indstævnte er personlig mødt tillige med Over-
rets-sagfører Guðlaugur Guðmundsson, som til-
bageleverer Sagens Dokumenter Nr. 1-16, hvilke
han har faaet laante, og fremlægger forsat For-
svarsindlæg, dat. i Dag, som mærkes Nr. 27 og
lyder som følger:

Nr. 27.

Grænseskjelsag: Leppur's Ejere
kontra

Þustadur's Ejer.

Kelgi Eyjolfsson's Forklaring protesterer jeg i enhver Henseende imod som betydningsløs udenrets Attest samt manglende Bævirgylldighed, idet den ikke er edfæstet og jeg ikke er bleven indtævet til at høre paa den. Den af Olafur Þorvaldsson givne Forklaring's Gyldighed protesterer jeg ligeledes i mod, da det ikke var lovtigt at indtæve den Vidneførsel for Gøsteret, ligesom ogsaa alle saadanne Vidner bør komme frem for Markeskjelsretten, thi ellers hører ingen af Dommerne selve Vidnet, men ifølge Markeskjelsrettens Natur og Sammensætning spiller dette en betydelig Rolle.

Om de andre Vidnebyrd samt alle Vidneudsagnene i det hele taget kan man sige, at de alle baseres paa løse Traditioner, som alle skrive sig fra Kleppur's Ejere og bevise derfor i Grunden ikke andet end, hvad der ikke behøvedes at bevise, nemlig, at der her tvistes om Grænsestjæl samt at Kleppur's ^{Ejere} har gjort Fordring paa en større Landstrækning end der tilkommer dem. De kan ikke have nogen den Slags Betydning, at de kan tilintetgjøre de Skjöder og Domme, med hvilke de komme i Modstrid, og jeg protesterer, med Henviisning til de uigjendrivelige dokumenterede Beviser jeg har fremlagt, imod at der tages noget som helst Hensyn til disse Vidneudsagn.

Det ser ogsaa ud til at disse Traditioner, som

Vidnerne har givet Forklaring om, har tilbageh i høj Grad efter 1858-59, thi hvis de den Gang havde været saa fulbringe, som de nu synes at være, saa vilde de formodentlig være komne tydeligere for Dagen den Gang; men den Gang blev de kjendte betydningstøse, og det synes derfor henrikt til at lægge den Slags Bevisligheder under Tomstolener Ejendelse. Jeg skal tillige fremhæve at Vidnerne's Traditioner er meget utydelige angaaende det Punkt, om man skal tage Retningen henimod Bækken's Udspring eller Munding fra Fristeinarn, eller hvor Linien skal træffe Bækken, og desuden skal jeg fremhæve, at det ved Grænseskjellener's Befaring viste sig, at Bækken's Udspring var saa utydeligt, at hverken Modparten eller nogen af hans Vidner kunde paa vise det, idet Jordfald og Lurpe strækte sig hele Vejen gennem Mosen. Ligeledes maa man lægge Mærke til, at Linien fra Fristeinarn til Bækken hvor som helst danner en spidse Vinkel, saaledes at Þurbátaví's Land der blev til en ganske smal Strimmel mod Vest. Derimod er Linien til Gelgjutangi næsten en lige Fortsættelse af Linien fra Þurbátaví til Fristeinarn. De, der kjende til Tvistigheder angaaende Grænseskjell, ved hvorledes den Slags Traditioner kan dannes, og hvor upaalidelige de ere, naar de ikke støtte sig til nogensomhelst Ejendomsdokumenter, autoriserede Anordninger og Bestemmelser (i Lögfestur og máldagar) eller des-

lige. Intet saadant har Modparten at støtte sig til, og alligevel vil han forvekle Stednavnene til Fodls for Skjöder og Lomme. Saadant noget er absurd. Jeg protesterer ^{i enhver Henseende} imod det af Modparten fremlagte Kort, Retsdokument Nr. 16, eftersom det giver et forkert Begreb om det omdiskede Land baade med Hensyn til Retning og Beliggenhed, idet jeg holder mig til B. Gunnlögssons Kort, som jeg har fremlagt. Der er denne Mark- eller Merkilækur, kaldt med sit rette Navn "Markulækur", og derom vil ingen tvivle, at Gunnlögsen har vidst bedre Børked om Stednavnene her omkring end alle Modpartens Vidnehold til- sammen.

Jeg protesterer derfor i enhver Henseende, Ord for Ord og Punkt til Punkt imod alle Modpartens Bevisligheder, Deduktion og Paa- stande, men fastholder uforandret hvad jeg har fremført i Sagen samt alle mine Paa- stande, saavel min principale som subsidiære Paa- stand.

Jeg indlader derpaa Sagen til Dom med For- behold.

Reykjavik 25. Juni 1890.

Arbdidigt
H. Th. Thomsen.

Til

Ljosar- og Gullbringurysseti Markeskjetsrek.
© Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Fremlægð i Ljosar- og Gullbringusyrrets Markeskjels-
ret 25. Juni 1890.

Franz Siemsen.

Chantens fuldmægtig omiker protokollereð:

Jeg protesterer imod ^{hvad Modparten siger om} Plafur forvaldisonts
Forklaring samt imod hvad han iøvrigt siger
om de Vidneudtagn, der ere fremkomne i Sagen,
hvilke bevise at min Mandant har i den Grad
Ret i denne Sag, at Modparten ikke en Gang
^{Kunne tilvejebringe} har en Skygge af Ret paa sin Side.

Det skal bemærkes, at selv om Merkjalækur's
Udspring maarkke er utydeligt, saa er det denne
Bæk i sin hele Udstrækning, som afgjør Grænse-
skjellene mellem Sleppur og Bustadur. Iøvrigt
gjør det intet til Sagen om Udspringet er
utydeligt, idet Markalækur övert drejer af i
Retningen henimod Þristeinur, saaledes at
den ovenfor ikke kan komme til at danne et
omtvistet Landsbylæke. For saavidt angaar det
Situationskort, som jeg har fremlægð, da gjør jeg
det bestemt gjældende, at det kan give den ærede
Ret et saa tydeligt Begreb om det omdristede
Land, som fornödent ~~er~~. Jeg protesterer fuldsandig
imod hvad Modparten siger om Navnet Murku-
lakur paa Gunnlögrson's Kort, eftersom Gunnlög-
son har udarbejdet dette Kort for Modparten eller
hans Fader samt indbragt Navnene paa det efter
hans Anvisning. Iøvrigt protesterer jeg i endvær

Hensende imod hvad der er fremkommet fra Modpartens Side, henviser til hvad jeg for har fremhævet og indlader Sagen til Dom med Forbehold.

Op læst, ratificeret, rigtig protokolleret.

Sagfører Gudlaugur Gudmundsson ønskede protokolleret:

Hvad Modparten siger i sin Deduktionsfortsættelse angaaende Endstævntes Ret til Fiskeri i Vigen indtil Gelgjutangji kommer øjensynlig i Modstrid med Skjöldet, ^{for} 1853 og fornemmelig med Landroverrettsdommen fra 1859, som faldt i en Sag mellem Ejerne af disse samme Jorder og nu er uforanderlig.

Jeg henviser til Dommens Premisser, men Jon Gudmundsson's Procedure vedkommer intet denne Sag. Mine Protester imod Vidneudsagnene fastholder jeg saaledes som jeg for har fremsat dem. Det er ikke rigtig hos Modparten, at det skal have været Endstævntes Fader, der var Part i den saakaldte Muslinge sag, som blev dømt i Landroverretten 1859, men derimod var det Endstævnte selv, saaledes som Dommens Gjenpart udviser. Lørrigt fastholder jeg hvad Endstævnte har fremført i Sagen, protesterer imod hvad der ^{der} fremkommet fra Citantens Side, fremhæver, at Endstævnte ikke opgav Gunnlögsson Navnet Mustulatur som Navn paa Bøtken. Indlader derpaa Sagen

til Dom med Forbehold.

Oplæst, rati haber et rigtig protokollert.
Citankens Fuldmægtig ønsker protokollert:

Jeg protesterer imod Henvisningen til Præmisserne i "Murlingesagens" Dom, eftersom Præmissen ikke, ^{har} nogen bindende Kraft; hvad end Navnet Murlatur paa Gunnlögssons Forbangaar, saa tilhører det udenrets Dokumenter, der ingen Betydning have. Jeg protesterer imod hvad der er fremkommet fra Citankens Side og indlader Sagen til Dom.

Sagfører Gudlaugur Gudmundsson protesterede imod, at de sidst fremkomne Protester angaaende Navnet Murlatur blev tagne til Følge, da de vare for sent fremkomne, protesterer iøvrigt imod hvad Modparten sidst har ladet protokollere og indlader Sagen til Dom.

Sagen optaget til Dom.

Videre ikke foretaget

Retten hæver

J. Runolfsson. Franz Siemsen.

Þóroddur Gudmundsson. Dall Þorriem

Halldor Jonsson. H. Th. A. Thomsen

G. Gíslason. Guðl. Gudmundsson.

Aar 1890, den 28. Juni blev Ljosar- og Gull-
dringursærels Markeskjelsret sat i Þyðingsalen
i Reykjavík og holdt af den ordinære Dommer.

Lysdommand Franz Siemsen, tillige med Med-
domsmændene Þóroddur Guðmundsson, Þóroddur
Þunolffsson, Gísli Gíslason og Halldor Jonsson.
Hvorda blev foretaget

Lagen: Reykjavík Byråð
Kontra

Ljóbmand H. Þ. A. Thomsen
angaaende Grænseskjél
mellem Elleppur og Þustávir

og blev der i Lagen afsagt en saaledes lydende
Dom:

Ped Skavning dat. 11. Juni f. A. har Citanten,
Reykjavík Byråð, anlagt nær værende Sag for
Ljósar- og Gullbringusýrsets Markeskjéliret imod
Landsævnte, Ejerer af Jorden Þustávir, i An-
ledning af Menighed angaaende Grænseskjellene
mellem ovennævnte Jorder og nedlagt følgende
Paastande:

- 1, At Grænseskjellene mellem disse fastsættes,
fra de saakaldte Þristeinar mod Sydøst
indtil Marka- eller Murtulakví's Udspring,
og langs med Þakkens Leje indtil den
falder ud i Ellidaelvigen, lidt udenfor
Ellidaelvmundingen samt
- 2, at Landsævnte, Ljóbmand H. Þ. A. Thomsen,
Þustávir's Ejer, bliver dømt til at udrede
til Citanten Lagen's Omkostninger med et
ifølge Markeskjéliretten's Skjón passende

Beløb.

Indstævnte har derimod paastaact principaliter, at Grænsestjellene mellem disse Forder fastsættes fra Þorsteinar indtil Gelgju - eller Geldingatanggi, men subdiciært har han paastaact, at han samt senere Ejere af Þurstávir eller Fiskerich foran det omtvistede Land fra Mustu- eller Mark- eller Merkilakur indtil Gelding Gelgjutangi bliver bildömt Ret til at benytte demeldte Land forsaavidt og paa den Maade som er fornøden til at drive Fiskerich der. Ligeledes har han paastaact at der bildømmes ham alle Sagens Omkostninger med et ifølge Rettenes Skjøn passende Beløb

Citanten har til Støtte for sin Paastand fremlagt:

- 1, Notarialakt fra Reykjavik af 15. Juni 1859 angaaende Helgi Eyjolfsson's Forklaring om Grænsestjellene mellem Skeppur og Þurstávir,
- 2, Vidneförsel om de samme Forder's Grænsestjel, der foretog^{gik} den 23. d. M. for Skjósar- og Gullbringuvýrrets Gæsterik, tilligemed Aastedforretning og Vidneförsel om de samme Grænsestjel, der fandt Sted for Skjósar- og Gullbringuvýrrets Extraret den 14. Juni 1859, samt Situationstroot over Grænsestjellene, som ogsaa blev udarbejdet den Gang.

3, Kongeligt Skjøde paa Jorden Kleppur, dat.
17. April 1817

4, Situationskort udarbejdet under Sagens Drift.
Deruden har Citanten ført forskjellige Vidner for
Markeskjelsretten til Oplysning i Sagen.

Landskæmpe har derimod fremlagt

1, Bekræftet Gjenpart, tillige med Oversættelse, af
kongeligt Skjøde paa Laxefiskeriet i Ellida-
elvene, dat. 11. Dec. 1853

2, Gjenpart af Ljosar- og Gullbringusyssets
Extraretsdom 12. Nov. 1858

3, Gjenpart af Landsoverretsdom 5. Dec. 1859

4, Extract - Afskrift angaaende Afhandelen
af Laxefiskeriet i Ellidaelvene inden
Islands Sönder - Amt, dat. 6. Maj 1853 og
bekræftet af Ministeriet for Island 9. Nov.
1874 samt

5, Situationskort af afdøde Björn Gunnlögen

Naar man ser paa de Dokumenter og Be-
visligheder, der ere fremkomne i Sagen, da maa
Markeskjelsretten vere enig med Landskæmpe
om, at der ikke kan tages noget Hensyn til
Helgi Eyjolfssonis Forklaring, der blev givet
for Reykjaviks Notarialret den 15. Juni 1859, og
heller ikke til Olafur Þorvaldssonis Forklaring
for Ljosar- og Gullbringusyssets Gæsteret den
23. d. M., idet Retten i den Anledning skal
fremdræve, at den forstaar § 10 i Markeskjels-

loven saaledes af 17. Marti 1882 saaledes, at Vidner bør føres for Markeskjelsretten i Formandens og Meddomsmandenes Nærværelse, men at der derimod ikke findes nogen Hjemmel til at føre dem for andre Retter. Forsaavidt angaar den Vidneførsel, der har fundet Sted for Markeskjelsretten fra Citankens Side, da baseres samtlige Vidners Udsagn om Grænsekjellene mellem Sleppur og Þrustadir paa, hvad der er blevet dem fortalt om disse, samt paa, hvad de anser for at være Grænsekjellene, og det synes ikke usandsynligt, at Navnet Merki- eller Marklakur er saaledes opstaaet. Det samme kunde man sige om Vidnet Olafur Þorvaldssons Forklaring, selv om den iøvrigt var bleven taget til Følge. Retten kan derfor ikke bygge sin Dom paa disse Vidners Udsagn, og det bør fremhæves, at ifølge de fremlagte Domskifter har baade Under- og Lands-Overretten i den saakaldte "Murtingerag" været af den Mening, at Samejerne af Jorderne Langarnes og Sleppur den Gang har haft tilbage at bevise, at Sleppuris Land strakte sig saa langt ind langs Ellidælvvigen, som de den Gang paastod, nemlig indtil Merki- eller Marklakur, og Markeskjelsretten maa være af den Mening, at Ejerne af Sleppuris Land heller har kunnet gjøre det nu.

Forsaa vidt dernaest angaar Kongens Skjode paa Jorden Kleppur, dat. 17. April 1817, hvor Jorden salges med alle de Rettigheder, som den fra gammel Tid fulgt have, endnu følge og med Rette følge bør, da maa dette Skjode sammenholdes med Kongens Skjode til Lndstævnte paa Fiskeriet i Ellidaelvne, dat. 11. Dec. 1853. Deri afhænder Kongen Fiskeriet til Eieren af ^{Jordene} Bustradir og Artun fra den store Fos ved Gaarden Aabar, Storihylur kaldet, indtil udenfor Elvens Munding, hvor de falde ud i Søen mellem Arðajarhöfði og Gelgju eller Geldingatangji. Naar denne Bestemmelse sammenholdes med Ministeriets Forestilling i Rettdokument Nr. 22, hvor der staar følgende: "denne Elv rinder og har sit Udlob gjennem Gaardene Bustradir og Artun's Marker, da maa Markeskjetsretten antage, at Lndstævnte har ført saa uigjendrivelige Beviser for sin Ejendomsret til det omkrastede Land, at det maa anses at være hans lovlige Ejendom som Ejer af Bustradir's Land samt Laxefiskeriet i Ellidaelvne, hvorfor Markeskjetsretten kommer til det Resultat, at Grænseskjellene mellem Kleppur og Bustradir ere fra Þorsteinar lige Linie Retning Lyslinie til Gelgju - eller Geldingatangji.

Hvad Lysretmandens Diakt^{er}penge) og Rejseomkostninger samt Meddomsmændenes Diakt^{er}penge)

angaar, da ansætter disse Omkostninger i Sagen til 52 Kroner. Af dette Beløb bør Citanten betale 9 Kroner, hvilke ere Omkostninger ved en Markeskjelsforretning, der skulde finde Sted den 23. Juli f. Aar, men blev opsat ifølge hans eller hans Fuldmægtigs Ønske. Men forsaavidt angaar de øvrige 43 Kroner, da synes det ifølge Omstændighederne passende, at dette Beløb deles ligelig mellem Sagens Parter saaledes, at Citanten ialt betaler 30 Kroner, 50 Pre, men Indtævnte 21 Kroner, 50 Pre. Løvrigt bør Sagens Omkostninger opheves.

Tri kjendes for Ret:

Grænsekjellene mellem Liljeppur og Burtadur bør være fra Þristeinur lige Retning Syðlingur til Gelgju- eller Geldingabangi. Foran anførte Omkostninger 52 - to og halvtredsindstyve - Kroner bør Citanten, Reykjavík Byraad, udrede med 30 Kr. 50 Q. - tredive Kroner og halvtredsindstyve Pre - men Indtævnte, Lydbmand H. Th. A. Thomsen, med 21 Kr. 50 Q. - een og tyve Kroner og halvtredsindstyve Pre - hvilket bør lægges til Rettens Formand, Sysselmanden i Lyosar- og Gullbringusýssel inden 15 Dage fra denne Doms- lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Løvrigt bør Sagens Om-

kostninger opkræves.

Franz Siemsen.

Þorður Guðmundsson. G. Gíslason. Halldor Jonsson.
Þ. Þunolffson.

Videre ikke foretaget

Retten hævet

Þorður Guðmundsson. Franz Siemsen
Þ. Þunolffson. Halldor Jonsson. G. Gíslason.

#

Med denne Akt følge Nr. 9, 16, 18, 21 & 23.

Til Bekræftelse af denne Akt er mit Navn
og Embedssegel.

Lijosar- og Gullbringusyrrels Kontor den 23.
Sept. 1890.

Franz Siemsen.

Skrivegebyr 20 Ark =	Kr. 10,00
Bekræftelse og Segl	0,41
	<hr/> Kr. 10,41

- ti Kroner een og fyrretyve Fre -

Franz Siemsen.

Nr. 2. Fremlagt i Landsoverretten 9/10 1890.

Jon Jonsson.

Nr. 4. Fremlagt i Landsoverretten 9/7 1891.

A. Þorsteinnsson.

Fremlagt i Lijosar- og Gullbringusyrrels Markes-
skjelsret 7/12 1891.

Franz Siemsen.

Markeskjelsretten optog derpaa Sagen til
Dom.

Videre ikke foretaget.

Retten hævde

Franz Siemsen.

G. Gislason. Halldor Jonsson. Þorður Guðmundsson

Þ. Þunolfsson.

Aar 1891, den 7. December blev Ljosar- og Gull-
bringusyrrels Markeskjelsret sak paa Syrrelsi-Retor
og holdt af den ordinære Dommer, Syrselmand
Franz Siemsen, tilligemed Meddomsmændene
Þorður Guðmundsson, Þorður Þunolfsson, Gísli Gísla-
son og Halldor Jonsson.

Hvor da blev foretaget

Sagen: Reykjavík Byraad
Kontra

Ljóbmand H. Þ. A. Thomsen

angaaende Grænskjellene

mellem Kleppur og Bustadir

og blev der i Sagen afsagt en saaledes lydende

Dom:

Ved Stævning dat. 11. Juni 1889 var Citant-
en, Reykjavík Byraad, anlagt nærværende
Sag for Ljosar og Gullbringusyrrels Markeskjels-
ret imod Indstævnte, Ljóbmand H. Þ. A. Thom-
sen, Ejer af Jorden Bustadir, i Anledning af
Uenighed angaaende Grænskjellene mellem
denne Jord og Jorden Kleppur, idet Citant en

har paastaet at Grænsestjellene mellem disse Jorder fastsættes: Fra saakaldte Þristeinar til Marka - eller Mustulakur's Udspring og henad Bakkens Leje, indtil den falder ud i Ellidælvvigen, lidt udenfor Ellidælvmundingen.

Indtævnte har derimod paastaet principaliter, at Grænsestjellene mellem bemeldte Jorder fastsættes: Fra Þristeinar til Gelgju - eller Geldingatangji, men subsidiært har han paastaet, at han og senere Gæve af Bustadir eller Fiskeriet foran det ombrovede Land fra Mertaja - eller Mustulakur ud til Gelgjutangji tilkommer Ret til at benytte bemeldte Land forsaavidt og paa den Maade, som er fornøden til at drive Fiskeriet der.

Ligeledes har begge Sagens Parter gjort Taa-stand om passende Sagomkostninger hos Modparten ifølge Retteis Skjøn.

Citanten har til Støtte for sin Taa-stand fremlagt for Markeskjelsretten:

- 1, Notarialakt fra Reykjavik af 15. Juni 1859 angaaende Helgi Eyjolfsson's Forklar-
ing om Sleppur og Bustadir's Grænsestjæl,
- 2, Vidneførsel angaaende samme Jordens
Grænsestjæl, der fandt Sted for Ljosar - og
Gullbringusyrrets Gæsteret den 23. Juni f. A.,
samt Aarbedsforretning og Vidneførsel an-
gaaende de samme Grænsestjæl, der fandt

Sted for samme Syssels Extrakt den 14. Juni 1859, tilligemed Situationskort over Grænse-
skjellene ligeledes udarbejdet den Gang.

3. Kongeligt Skjøde for Jorden Sleppur, dat. 17. April 1817.

4. Situationskort udarbejdet under Sagen's Drift.

5. Endelig har Citanten ført forskellige Vidner for Markskjælets retten.

Fra Landshövstens Side er der blevet fremlagt:

1. Bekræftet Gjenpart, tilligemed Oversættelse, af kongeligt Skjøde for Laxe fiskeriet i Ellidaelvene, dat. 11. December 1853.

2. Afskrift af Ljosar- og Gullbringusyssels Extraktidom af 12. Nov. 1858 i den saakaldte "Murlingsag", samt Gjenpart af Landsoverretidom i samme Sag, afsagt 5. December 1859.

3. Extrakt-Afskrift angaaende Afhændelsen af Laxe fiskeriet i Ellidaelvene, udgivet 6. Maj og bekræftet af Ministeriet for Island 1874 saakaldt

Situationskort udarbejdet ved afdøde Björn Gunnlögsson.

Nærværende Sag blev først paatagendh for Ljosar- og Gullbringusyssels Markskjælets-
ret ^{den 28. Juni 1874} saaledes, at Grænse-skjellene mellem Sleppur og Bustadir skulde være: "Fra fri-

steinar lige Retning Synstinnie til Gelgju- eller Geldingabangi. Diat og Rejseomkostninger for denne Sag blev 52 Kroner, hvoraf Reykjavik Byraad skulde udrede 30kr. 50q, men Landskrevnte 21kr. 50q. Denne Dom grundede Markeskjelsretten paa kongeligt Skjode af 11. December 1853 paa Laxe fiskeriet i Ellidaelvene jfr. med Ministeriets Forestilling af 6. Maj 1853, Extraretsdom af 12. November 1858 samt Overretsdom af 5. December 1859 idet den mente at Landskrevnte ved disse Dokumenter fuldstaendig havde bevist sin Gjendomsret til det omtvistede Land.

Denne Dom indaandede Akaanten til Lands-overretten, der ved sin Dom af 8. December f. A. underkjendte Dommen og hjemviste Sagen. I Landsoverrettsdommens Premisser staar folgende fremhaevet: "Angaaende ovennaevnte Bevisligheder skal det bemærkes, at det kongelige Skjode fra 11. December 1853 kun handler om Laxe fiskeriet i Ellidaelvene, og stik ikke om det tilstodende Jorder Landejendomme, men Fiskeriet havde den Gang for næved 100 Aar tilbage (1756) været solgt fra de tilstodende Jorder og drevet som særskilt Gjendom; det samme gjælder om Ministeriets Forestilling (6. Maj 1853). Extraretsdommen af 12. Nov. 1858 samt Overretsdommen

af 5. December 1859 afgjøre heller slet intet om
 Ejendomsretten til det Land, som strækker
 sig langs Vestriden af Ellidaelvrigen, men kun
 om Fleppur's Bønder's Ret til at samle Mus-
 linge i Vigen overfor Indstævnter's Ret til Laxe-
 fiskeriet. Disse Dokumenter bevise saaledes
 slet intet angaaende Indstævnter's Rettighed
 over det omtvistede Landskabsstykke, og det er ind-
 tydende at der saaledes ikke er nogen Hjemmel
 til at slutte, at han som Ejer af Þoustaðir maa
 være Ejer af Landet indtil Gelgjuvangi,
 siden Laxefiskeriet i Elvene og Vigen derind-
 til blev afhændet ham. Eftersom Markeskjels-
 retten udelukkende har begrundet Sagen's
 Afgjørelse paa disse Bevisligheder, som ikke
 have nogen Bevisgyldighed i Sagen, saaledes
 som den foreligger, og derfor ere Sagen uved-
 kommende, og eftersom det paa den anden
 Side maa anses for bevist i Sagen fra App-
 ellanterns Side ved forskellige Vidnerdyrd,
 deriblandt ved en Forklaring af en Mand,
 som har doct paa Indstævnter's Jord i hen-
 ved 20 Aar, at det omtvistede Landskabsstykke
 i lang Tid har været benyttet fra Fleppur og
 været anset som til hørende til denne Jord, og
 samtidig skal det bemærkes, at Markeskjels-
 retten ulovlig har forkæret Olafur Þorvalds-
 sons Forklaring - men ifølge denne maatte

Bevisbyrden for Ejendomsretten til det om-
 tvistede Landstykke særlig paa hvile Indskævnke
 i Henhold til Bestemmelserne i Lovb. Ldb. Kap.
 26. i. f. - da kan det ikke undgaas at Markes-
 skjetsdommen kasseres for med et lovsstridig Be-
 handling af Sagens Realitet samt at Sagen
 hjemvises paany.

Følge denne Dom tog Markeskjetsretten ^{navnende Sag} paa-
 ny under Behandling, men ved Dom, afsagt
 19. Maj d. A., afsatte Markeskjetsretten Sagen
 og begrundede denne sin Dom saaledes, "at den
 Hverken havde Hjemmel eller var kompetent
 til at paakjende samme Sag to Gange, i
 Realiteten. Denne Dom blev dernæst ^{af Citanten} indbragt
 til Overretten; som ved Dom af 21. Sept. d. A.
 kjendte den ugyldig og hjemviste Sagen paany.

Siden Landsoverretten ved sin Dom af
 8. December f. A. er af den Ansæelse, at
 Markeskjetsretten ved sin Dom af 28. Juni s. A.
 har begrundet Sagens Afgjorelse paa Dokument-
 er, der ~~er~~ ^{vare} betydningstøse for denne Sag og jinde-
 holde nogen Bevisgyldighed forsaavidt det
 omtvistede Land angaar, men Indskævnke
 derimod ikke har fremført andre Beviser for
 sin Ejendomsret til samme - da maa det
 med Henvisning til Landsoverrettens Be-
 stemmelser antages, at Citanten har fremført
 tilstrækkelige Beviser for sin Ejendomsret

til det omkrystede Land. Eftersom Markeskjels-
retten maa være af den Artskuelse, at der ved
de i Sagen fremkomne Vidnerdyrd hverken fore-
ligger tilstrækkelige Bewiser for, hvor Grænse-
linien træffer Bækken, eller noget paalideligt
eller sikkert angaaende dens Udspring, saa
anser Forretten det for det rigtigste at
sætte Grænsestjellene: "Fra Þristeinur til Merkja-
lakur, hvor den løber igjennem den nye Vej,
og bør den afgjøre Grænsestjellene ned til Lóen,
der hvor den falder ud i Ellidaelvígen".

Forsaa vidt angaar de i denne Sag foraarsag-
ede Udgifter til Rettens Formand og Meddoms-
mand, saa ere disse ialt Kr. 91,50; af dette Be-
løb bør først Cibanten betale 9 Kroner som Om-
kostninger ved en Markeskjelsforretning, der
skulde finde Sted paa det omkrystede Land
den 23. Juli 1889. Af de øvrige 82 Kr. 50¢ bør Cib-
anten udrede $\frac{1}{3}$ Del, men Indstævnte $\frac{2}{3}$ Del
saaledes, at Cibanten ialt betaler 36 Kr. 50, men
Indstævnte 55 Kr. Lovrigt bør Sagens Omkostn-
inger ophæves.

Þri gjendes for Ret:

Grænsestjellene mellem Sleppur og Þursta-
ir bør være: "Fra Þristeinur til Merkjalakur hvor
den løber igjennem den nye Vej, og bør den
afgjøre Grænsestjellene ned til Lóen, der hvor
den falder ud i Ellidaelvígen.

Som Diakon til Rettens Formand samt Med-
domsmand bør Citanten, Reykjavik Byraad,
udrede 36 Kr. 50 F. - sex og tredive Kroner og
halvtredindstyve Pre - men Indstævnte, Kjøb-
mand H. Th. A. Thomsen 55 - fem og halvtredi-
indstyve - Kroner, hvilket bør erlægges inden
15 Dage fra denne Doms loolige Forkyndelse
til Sysselmanden i Tjoser og Gullbringu-
syssel under Adferd efter Loven. Lovrikt
bør Sagens Omkostninger opheves.

Frans Siemsen.

J. Runolfsson. Halldor Jonsson. Þóroddur Guðmundsson
G. Gíslason.
#

Videre ikke foretaget
Rettens hæv

Frans Siemsen.

G. Gíslason. Halldor Jonsson. Þóroddur Guðmundsson.
J. Runolfsson.

Til Bekræftelse af denne Akt er mit Navn
og Embeds segl
Tjoser og Gullbringusyssels Kontor

den 11. Juli 1892.

Frans Siemsen.

Skrivegebyr 41 Ark - Kr. 20, 50

Indræftning - 0, 50

Bekræftelse og Segl = 0, 41
= Kr. 21, 41

- een og tyve Kroner, een og fyrrertyve Fre -

Frans Siemsen.

(L. S.)

Fre -

